

DE EMEND. STRVCT.
THOMAE LINACRI

DE EMENDATA STRVCTV.

ctura, siue de constructionis figuris,

Liber sextus.

Tque ita quidem ad sensum
animi prodendū, iusta se habet
partium inter se constructio.
Cuius uitiū generali uocabu-
lo Solæcismus dicitur. Id in
tribus ad summum generibus
spectatur, Numero, ordine, &
immutacione. Quorū tamen certæ rationes sunt, quæ
quod publice, ab illustribus autoribus, uel necessitate,
uel singulari cōmoditate, frequentantur, figura, pro
uitijs sunt appellatæ. De his Grammatico non minus
certe q̄ de recto genere agendū. Ad numerum igitur
referantur, quæ in defectu atq; excessu consistūt. Pri-
oris generis sunt Eclipsis, Apopsiæpesis, Zeugma, Syl-
lepsis, prolepsis, et Anapòdoton. Posterioris Pleonasm-
os, & sub eo Parelcon, & Epanelepsis. Ad ordinem
spectant Hyperbaton, & quæ sub eo sunt, Anastrophe
& Synchisis, immutatio ipsa est Enallage. De his or-
dine deinceps agemus, non in uniuersum tantū & stri-
ctim, sicuti Grammatici hactenus fecerunt, solis defi-
nitionibus cū exēplo contēti, sed particulatim & dif-
fuse, quo simul confusionē omnē discutiam, simul di-
scētes ex. rccā, qui his præceptis, reliqua similis ge-
neris

neris quæcūq; in lectiōe occurrēt, facile (arbitror) deprehendent. In quo tamen nō dubito fore, qui hāc meam diligentiam, ut nimiam reprehendant. Sed ij potissimum erunt, qui cum ea quæ trademus ipsi sint consecuti, aliorum conditionis immemores, aut superflua putabunt, quibus ipsi non egent, aut minuta & indigna præcepta, quæ legere, ut noua non possunt. Ego sane minuta ea & tenuia fateor, si cum maioribus & grauioribus conferantur, sicuti totam artem si cū potioribus studijs. Cæterum tanta esse ea contenderim, ut sine ijs omnis sermo rudis & puerilis plane sit, ne dum parum latinus. A quibus incommodis, quod ad hanc artem pertinet, horum tantum ope uindictatur, quæ omnem planè sermonē ad eundem perpetuo modum se alius habentem, non solū aliqua nouitatis gratia excitatā commendant, sed etiam, mea quidem sententia, uelut coloribus ornant, & ut sic dicam luminibus quibusdam nō secus ac Rhetorū figuræ illustrant, sicuti in suis locis fortassis admonebimus. Qua fiducia ipse contra istorum censuram securus, institutum meū quod discentium causa suscepi, prosequar.

Secantur igitur quæ in defectu consistunt in duplex genus. Alibi enim foris petendum est, quod desit, ut in Eclipsi, & Aposiopesi. Alibi ex proximo mutuandum, ut in reliquis. Est enim eclipsis dictionis ad legitimam constructionem necessaria in sensu defectus, sed quæ cum foris sit petenda, uel consuetudine authorum subaudiri solet, uel quia ex cæteris uerbis

est

est certa. Quæ maximè ratione Quint. (ut mihi uideatur) Synechdochè appellat, quæ alioqui Eclipsin pro uitio habeat. Sed quæ sit alias synechoche maiore sui parte tropus, nobis hanc eius partem cum grammaticis Eclipsin, si non tam apposita, at certe recepta iam uoce potius appellare liceat, quam figuram simul et tropum (qui ad grammaticum omnino non spectat) uno nomine confundere. Est ergo Eclipsis omnium orationis partium communis, ut per singulas indicabimus. Quippe nomina nec generis unius, nec uno modo ad constructionis numeros requiruntur, ut in subiectis patebit exemplis. Nam et appellatiua desiderata uideas.

Templum uel ades, ut in illis, Ad Vestæ, ad Opes, ad Dianæ, ad Veneris. Cicero Philip. Vbi est septiet milies sestertium, quod in tabulis quæ sunt ad Opes patebat. Terent. Vbi ad Dianæ ueneris, ito ad dexteram. Horat. Ventum erat ad Vestæ.

Naui:

Naui, ut in illis. Cic. Tu si ita expedit, uelim bona et certa tempestate conscendas, ad meque uenias. Idem, Epheso conscendentes hanc epistolam dedimus. Idem, Hæc ego conscendens è Pompeiano, tribui actuariolis.

Via:

Via, ut in talibus, Ter. Cur non recta introisti? Idem Postidie ad animum recta pergit: Cic. Recta uenit ad me. Aliquando apponitur, ut Cicero, Si mihi inimico, ut predicæ tuo conflare uis inuidiam, recta uia perge in exilium.

Literæ:

Literæ, ut in illo Ciceronis ad Att., Acceperam autem satis celeriter Iconij per publicanorum tabellarios à

Lentuli

Lentuli triumpho datas. In his illud confirmas & cct.

Iter, ut in talibus. Cicer. Nos in castra properabamus, quae aberant bidui, pro biduum itinere.

Voluntas uel propositum. Cicero ad uxorem, Cum in animo haberet nauigandi.

Frondes uel simili aliquid. Ouidius, Immoderata pati tam frigora iamque calores, Sternere uel nuda posse super silice,

Tentoria, uel pelles. Caesar, usque eo ut qui sub ualle tenderent, mercatoris recipiendi sui facultatem non haberent, Verg. Hic seuius tendebat Achilles.

Prædium in talibus, Suburbanum, Tusculanum, Ocriculanum Cæcil. Plin. Quantum copiarum in Ocriculano, in Narniensi, in Carsulano, in Perusino tuo.

Partes, ut in talibus. Quintil. Quamuis ei secundas fere Grammaticorum consensus deferat. Idem, Secundas confessione plurimorum Philetas occupauit. Tercient. Non posteriores feram,

Caro ut in illis, cum absolute usurpantur, Suilla, bu-bulla, ouilla, caprina, ferina. Celsus, Inter domesticas uero quadrupedes leuissima suilla est, grauiissima bu-bula. Ver. Implentur ueteris Bacchi, pinguisque ferinae Rarissime additur his uocabulum carnis, ut Sal. Getulis cibus erat caro ferina. Idem, Numidae plerumque lacte & ferina carne uescebantur.

Febris, ut in illis, Tertiana, quartana, quotidiana, cum absolute usurpantur, Suetonius in Cesare, Quamquam morbo quartanae aggrauante.

Taberna

Taberna

Taberna, ut in illis, Sutrina, Pistrina, etiam medicina, quæ (ut Donatus ait) ad tabernam referebant ueteres, ut Plau. Amphitri. In medicinis, in tonstrinis, apud omnes ædes sacras. Nunc pro appellatiuis accipi uidentur. Ceterum adiectiua fuisse confirmat illud Plinij, Vnum laudibus eius dicauit uolumen Hippocrates clarissimus medicine scientiæ. Legitur medicina & pro medela.

Pecunia

Pecunia, quo nomine (ut Laure. uult) omnia quibus diuitiæ constant, continentur ut post participium repetundarum. Suetonius, Dolabellam consularem & triumphalem uirum repetundarum postulauit. Declarat eius appellatiui defectum, quod aliquando adhibetur, ut Caluus ex Quin. Non ergo magis pecuniarum repetundarum, quam maiestatis, neq; maiestatis magis, quam Plautiæ legis.

Nūmus

Nūmus, ut in illo Varronis, Denarius, quod Denos æris ualebit.

Sestertius
Verbū uel
Sermo.

Sestertius quoq; ut paulò infra dicitur.

Verbum uel sermo, ut in talibus, Quid multis moror? Quid multa? Paucis te uolo. Cicero, Paucis compectar, differam pluribus.

Seruus uel
Minister

Seruus uel minister, ut in illis circutionibus, A pedibus, circum pedes, à manu, ad manum, à secretis, à libellis. Ut sit seruus uel minister à pedibus, à manu, uel ad manum.

Recordatio

Recordatio, ut in illo cum similibus, Vbi eius aduentu uenit in mentem

passus

Passus, ut Caesar de Britannia, huius est longitudo Passus
lateris, ut illorum fert opinio septingentorum milliū:
pro milliū passuū. Mar. Te tamen ut uideam, duo mil
lia nō ire piget: Vt te non uideam, qua: uor ire piget
Homo, in talibus elocutionibus, quales sunt, Ferūt
dicant, aiunt. Ter. Ita aiunt. Idem, Ita predicant. Cice. Homō

Et Xenophontis uoce musas quasi locutas ferūt. Oui.
Quem dixere chaos. Etiam ante prouocabulū. Qui,
in illo loquendi genere, quale est Iustini, Sternūtq; om
nia, ut qui sciunt se pugnare nō spe uictoriæ, sed ultio
nis. Te. Ita tum discedo, ut qui se filiam neget daturū:
pro eo quod est ab homine qui, uel, ut Prisciano pla
cet, ab illo qui. Item post adiectiuorum que etiam de
hominibus dicūtur, masculina, ubi sine appellatio le
guntur, ut Græcus, Italus, Britannus grammaticus, di
alecticus, iustus, amicus, familiaris, liber, necessarius,
& quis. Quorum passim sunt exempla.

Homines uel populi, ut post nomina patria, sicut Pa
risij, Morini, Catij, Brutij. Plin. quarto nat. hist. Dein
de Manapij, Morini, Oromansaci iūcti pago, qui Cer
tiacus uocatur. Britanni, Ambiani & c. Homines
uel populi

Sūt qui adiectiua hæc, que per Eclipsin unius
alteriusue appellatiui absolute pronunciare dicimus,
appellatiua dici malint: quibus nihil prescribimus,
sed sine ulla, ut spero, artis Grammaticæ fraude libe
ram opinionem permittimus, dum ne ignorent;
quam adiectiuorum natura deponent Enallagen sal
tem esse: quum alioqui pro ambiguis, id est, que mo
do

320 DE EMEND. STRVCT,
do appellatiua, modo adiectiua sunt, à Grammaticis
non notentur.

Domestici
us uel mi-
nister.

Domesticus, familiaris, uel minister, uel famulus, post
possessiua pronomia, cū sine appellatiuis uel proprijs
uirili genere leguntur. Cæcilius Plin. ad Pompeium
Celerem, Hoc tamen differt, quòd sollicitius & inten-
tius tui me quàm mei recipiunt. Cicero Valerio, Nā
illò si ueneris, tanquam Vlysses, cognosces tuorum
neminem.

Officiū: Et officii post eadem pronomina, cū in neutro le-
guntur sola. Tere. Tuum est, si quid præter spem eue-
nit mihi ignoscere. Aliquando adiungitur, ut Nunc
tuum est officium, has bene ut asimules nuptias,

Tempus.

Tempus ut in talibus, Ex quo, ex eo, ex illo. Vergil.
Impius ex quo Tytides. Idem, Ex illo fluere, ac retro
sublapsa referri. Sueto. Domit. Neq; cessauit ex eo
insidias struere fratri: pro ex quo, illo, & eo tempore
Et in illo Vergilij, Hosti ante expectatum positus stat
in agmine castris, pro ante expectatum tempus, Sic di-
ci post ea, & post illa uidentur. Terentius, Tute post
scis illa, quàm intimum habeam te.

Mensis:

Mensis, ut post adiectiua illa Ianuarius, Februarius,
Quintilis, September: ut Calendis Ianuarij: pro men-
sis Ianuarij. Nam quod adiectiua hæc sint, declarat
quod intransitiue cum appellatiuis iunguntur, ut cū
dicimus Nonas, Calendas, uel Idus Ianuarias, Quinti-
les, uel Septembres.

**Dies uel
lux:**

Dies, ut apud Ouidium, Bruma noui prima est uete-
ris &

risq; nouissima solis. Vergilius, Meus est natalis Iola,
Dies uel lux, ut cum dicimus, illuxit.

Factum quoq; in illo Ciceronis simul audiendum Factum
Laurentius censet. Obsuit plurimum eo tempore con-
sulum, siue stultitiã, siue malitiam dicere oportet. ut
sit, Obsuit consulu factum, siue illud stultitiam, &c.

Appellatiuũ aliquod cognatæ significationis cū uer- Appellati-
uum cognate signifi-
cationis cū
uerbo:
bo, ni in illis, Ad uesperas cit, diescit: nisi quis nomina-
tium, deus, subaudiri mauult, sicut ante illa, pluit,
grandinat, ningit, tonat, quæ uulgus Grammaticorum
Gredorum ac Latinorum ad deum referunt, ut sit,
Deus pluit, ningit, grandinat: quanquam leguntur
hec apud ueteres & sub alijs nominatiuis. Staius
Theb. Saxa pluunt. Verg. Georg. Tantum pluit ilice
glandis. Tibullus, Multus ut in terris deplueritq; la-
pis. plinius, Effigies quæ pluerat, spongarium serẽ
similis fuerat. Mibi certe cum his quoq; si per gram-
maticos, qui iam occuparunt, integrum sit, aliquiã
eiusdem significationis subaudiri non displiceat, ut
Grando, pluuia, tonitrus, nix. Cum præsertim diuer-
sarum nationum idiomata, ipsa rei natura, ut uidetur
impellente, tãlia subaudiant.

Appellatiuum aliquod eiusdem significationis, & Item appellatiuũ eiusdem signifi-
cationis cū
uerbo:
cū absolutorum ceterorũq; neutrorũ passiuis ijs, quæ
nos genus uocamus tertium passiuorum, subaudiri,
Apollonio ac Prisciano placere uideo: ut cum sede-
tur, sessio: cum curritur, cursus. Huius enim ex 8 uer-
ba sunt, Sed si quis & hæc omnia impersonalia uelut
penitus

penitus inspicere, ad ipsas res uerborū referuntur, et sunt tertiæ personæ, etiã si prima et secunda deficiantur. Illius uerba paulò infra Priscianus ipse subiecit. Mihi certe religio est, ob delicias ne dicam iniquitatem corū qui Græce nesciūt, Græcorum uerborū nisi res impense exigat, quod non breuissimū sit inserere. Sed si quem tantorū uirorum authoritas mouet, non uideo cur is uerba huiusmodi impersonalia statuat, potius quam personalia per defectum nominatiui, qui uidelicet certus est. ritu aliorū, de quibus modo egimus, semper prolata. Nam qui ab hoc eiusdem significationis nominatiuo diuersus est, is utpote incertus, plane proferendus est, ut Ouid. Iã tertia uiuitur etas. Et, Tota mihi dormitur hyems. Quod si hæc probabilia uidentur (ut mihi plane uidetur) non uideo quomodo hoc uerborū genus, à quocunq; etiã uerbo declinetur, transire in accusatiuū possit, ne si principale quidē in duplicē transeat, alterū personæ, alterum rei ut Doceo, oro. Non enim oratur te, uel oratur regē, nec oratur pacē dixeris, si uidelicet oratio pronominatiuo intelligitur, nisi quis tã demens sit, ut oratio oratur regē, uel pacē dici posse putet. Ad eundē modū, nec docetur te uel Grāmatiã, nisi etiam doctio docetur te uel Grammaticã, dici possit, quod absurdissimū sit. Quare si quæ apud autores huius figuræ leguntur, uel suspecta sūt, uel alia quapiã ratiōe curãda Eiusdem significationis appellatio & post absoluta per o, finita subauditur, iisdem authoribus. Post

Item appellatio eiusdem significationis cum uerbo.

circo

curro, cursus. Post uiuo, uita. Itaq; nec profertur cum certum sit. Quod diuersum ab hoc est, proferatur, necesse est, utpote incertum. Curro stadium, uixi aetatem. Adeo ipsa quæ eiusdem significationis sunt, si quando ea definiri aliquo adiectiuo uelis, necesse est adhibeantur. Viuo uitam miserã. Cucurri cursum longissimum. Terent. Nam ego uitam duram, quam uixi usq; huc, prope iam excusso spatio, omitto. Quintilianus, Qui uitam beatam uiuere uolet.

Ante genitiuum qui sequitur uerbum Sum, uidetur subaudire appellatiuum aliquod, quod magis sit commune, quam id quod idem uerbum præcedit, ut, Quintus Cicero erat breuis staturæ, pro eo quod est, homo breuis staturæ. Ouidius de Ponto, Crede mihi, ueri si sum tibi cognitus oris. Alibi res, ut Plinius, Fœlicitas cui præcipua fuerit homini, non est humani iudicij. Vergilius, Grates persoluere dignas, Non opis est nostræ, pro, res humani iudicij, & res opis nostræ. Et in talibus, antiqui moris est, & moris est. Plinius, Omnia ea non statim moris est in sua locari, sed prius nutrici dari. Quintilianus, Pythagoricis certe moris fuit, & cum cui gilassent, animos ad lyram exitare. Quæ etiam per nominatiuum interpretari licet, ut Antiquis mos est, & mos est. Eadem & per ablatiuum interpretantur autores, ut Plin. Ludos incunt, semper assurgi etiam ab senatu in more est.

Sicuti autem in quibus subauditur uocabulum rei, ea per nominatiuum interpretari licet, ita alibi nomi-

Appellatiuum aliquod
Post uerbū
Sum:

natiuum per genitiuum cum uocabulo rei posito, uel subaudito interpreteris, ut, uestri cōsilij est non solum mei. Et, res uestri consilij est. Frequens tamen est per nominatiuum sermo, ut in illis Cicer. ad Att. Sed tu id quanti æstimes, tuum iudicium est. Et ad uxorem & filiam. Vestrum iam consilium est, non solum meum, quid sit uobis faciendum. Et iterum, Romæ ne sitis, an mecum aliquo tuto loco, id non solum meū consilium est, sed etiam uestrum.

Nomen cū
prepositi-
one:

Nomē cū præpositione, ut ante tales genitiuos, Animā malū, quibus sanguis est crassior, fortiora. Subauditur enim de numero, uel ex numero. Et Quintil. Veteres, quorum fuerunt Aristoteles & Theodoches.

ADIECTIVORVM ECLIPSIS:

Adiectiua quoque constructionis integritati nō raro desunt, ut cum ijs quæ distributiua dicuntur, ubi pluraliter usurpantur, singuli, quisque; uel unusquisque; Plin. de canibus, Viuunt Laconici annis denis. Idem Fœminæ duodenis: pro singuli Laconici, singulae fœminæ Verg. Bina Boum nobis Troia generatus Acestes Dat numero capita in naues, pro in singulas naues. Cicer. Is se ternis nummis in pedem tecum transe gisse dicebat: pro in quenas; uel in unumquenas; pedem. Simili subauditōe utitur Priscianus & in illis, in dies, in horas: ubi tamen nullum est distributiuum pro in dies singulos, in horas singulas accipienda esse dicēs. Sic etiā interpretanda esse uidetur in libras, in modios, ut Plinius, Cinamo precie quandā fuerē in libras denarium mille

mille. Idem, Præcium huic annona media in modios farinae 40 asses. Quanquã in his de numerali ambigas, sit ne cardinale scribendum, an distributiuum.

Centena millia, in illis nummarijs summis, Sester-tium centies, Sestertium decies, Sucto. Etiam circa sestertium uicies profecutus est. Etiam præter centena milia ipse genitiuus sestertium. Martialis, habet Africanus millies, & tamen captat: pro millies centena milia Sestertium.

Solus, ut apud Ouidium Fast. At ruber hortorum deus, & tutela Priapus, Omnibus ex illis Lotide captus erat: pro sola Lotide. Solus.

Vnus, ut Plin. nat. hist. Primus autem hominum leonem manu tractare ausus, & ostendere mansuefactum Hanno est clarissimis Pœnorum traditur. Vnus.

Item nullus, præsertim ante nisi, ut in talibus, Si nisi quæ facie, poterit te digna uideri, nulla futura tua est. Est enim integrum, Si nulla poterit te digna uideri, nisi quæ facie est te digna, nulla futura est tua.

Alius, ut in illo Cæc. Plinij. de quo genere alibi locuti sumus, quod deforme arbitrabor, cui assurgere, cui loco cedere omnes oportet, hunc omnibus sedentibus stare. Vult enim omnibus alijs sedentibus dicere. Plin. de obeliscis, Omnibus quæcunq; in mari sunt uisa, mirabiliorem: pro omnibus alijs. Huius uel similis nominis ablatiuus & post comparatiua, ubi uel nullum, uel solum ablatiuum excessus secum habent, simul audiendus est. Teren. Si qua est habitior paulo, pugilem Alius

esse aiunt: pro ceteris habitior, uel quam decet habitior. Alibi aliud quippiam, quod comparatione perficiat, ut Ventriculi hyeme & uere calidiores natura sunt, pro quam alijs temporibus calidiores. Sic suppleri posse uidetur & illud Terentij cū similibus, Is postquam excessit ex ephebis Sosia, liberius uiuendi fuit potestas, pro liberius quam ante. Nec ignoro. Donatū subaudire aliquanto. Sed sic quoq; expectat animus plenius absolui comparationem.

Talis uel is Talis quoq; uel is, ut in illa figura, Homo illiteratus, sed cui paucos anteponas. Homo illiteratus quidē, quem tamen multis non postponas: pro talis uel is, cui uel quem autore Luarcntio.

Aliquis Aliquis, ut in illis locutionibus, Sunt quos curriculo puluerem olympicum. Et, Est qui nec ueteris pocula Massici. Non defuerunt qui interpretarentur in somnium. Item in talibus, Misi, qui ei diceret, Non habeo, quem sequar.

PRONOMINVM ECLIPSIS.

Desunt orationi nonnunquam & pronomina, fere omnis generis: nam ante uerba primæ & secundæ personæ adeo omitti solent demonstratiua pronomina, ut nisi certis de causis in publica dicendi consuetudine raro adhibeantur, ut Arma uirumq; cano. Et. Paulo maiora canamus. Et, Incute uim uentis. Et, Maturate fugam.

Adhibentur uero aut discretionis causa, ut, si uales bene est, ego quidem ualeo: & nos patriam fugimus

tu Tityre lentus in umbra. Aut quum serium aliquid orationi promittitur, ut ego postquam te emi à parauulo. Aliquando in discretionem omittuntur, sed planè durissime, ut apud Horat. Quod si me lyricis uatibus inseris, ubi desideratur tu.

Præuatiuè uerò nominatiuus tu (nisi adhibitū sit) post omnem uocatiuum, cui subijcitur uerbū secundæ personæ desideratur, ut Verg. Sed tamen iste deus quis sit da Tityre nobis. Idem, Non me pascente capellæ, Florentem cythisum, & salices carpetis amaras, prout tu da, & uos carpetis. Etiam post ipsius uocatiuum, ut si in illo sermone: O tu accede, accipiat tu uocatiuè, nihilominus subaudiendus est eiusdem nominatiuus, ne desit uocatiuus uerbo.

In prima quoq; appositiva sepius omittuntur demonstratiua primæ & secundæ personæ, ut Ouidius, Hanc tibi Priamides mitto Ledeæ salutē. Verg. Troes te miseri oramus. Terent. Omnes deteriores sumus licentia. Plin. Magna pars studiorum amœnitates querimus. Horat. Non semel dicemus Io triumphæ, ciuitas omnis. Iuuenal. His emitur, quicquid graciles huc mittitis Indi.

Præterea ante infinita uerborum, quæ uim habeant sensus ubi deest accusatiuus, sepe ad constructionis debitū sufficiens est accusatiuus pronominis eiusdem personæ, cuius est nominatiuus uerbi finiti, ut memini uidere, p me uidere, credis latere, p te latere, credit scire, pro se scire. Vbi uerò datiuus præcedit, accusatiuus

Demonstratiua primæ & secundæ personæ:
Accusatiuus ante infinitiuum:

DE EMEND. STRVCT.
tius ipsius, ut qui (quod satis ex eo intelligitur) meri-
to omittatur, ut Permitto tibi dicere, pro Permitto ti-
bi te dicere, Permitto illi dicere, pro Permitto illi il-
lum, uel ipsum dicere.

Item acti-
uatius
post uerbū
transitiua
et solute
prolata:

Sæpe etiam post uerba, quæ quum sint transitiua
absolutè tamen proferuntur ut Terentius, Facile ut
pro Eunucho probes. Idem, Hæc hinc faceffat, pro te
probes, & se faceffat, ut uult Donatus & Verg. Di-
xit, & auertens rosea ceruice refulsit. Idem 4 Aen. =
Ingeminant curæ, rursusq; resurgens Sæuit amor.
Idem, Tum prora auertit, pro se auertens. & se auer-
tit ut inquit Seruius. Sic dici uidentur. Bene habet, Be-
ne uortat, Male uortat. Sic cui in posterioribus duobus
non placet Enallagen esse actiui pro passiuo.

Demonstra-
tiua tertiæ
personæ

Etiã tertiæ personæ demonstratiua, ut, Idē, quod
compositū est, ante prouocabulū, Qui, ut Plin. Taran-
do magnitudo, quæ leoni. Idē, Equo ferē, qui homini,
morbi. Idē, Vis bituminis, quæ sulfuris, di scutit, attra-
hit, glutinat: pro eadē quæ, et eisdē qui. Ille uel, is. Cur-
tius, Hæc nociferantē, quibus erat imperatū, iugulant.
Cic. Initiū dicendi, quæ uellē. Verg. Quā quibus in pa-
triā uetosa per equora uectis, Pontus & ostriferi sau-
ces tentatūr Abydi. Integra enim horum sunt, illi qui-
bus, & ea quæ.

Pronomi-
na cū præ-
positione
reperita;

Item similia pronomina unā cū præpositione re-
petita. Cic. ad Att. Quare ad illud redeo, cura ut hu-
ius rei causa dedita opera mittat aliquem Balbus, ad
quos uidebitur: pro ad eos, ad quos uidebitur.

In

In illo uero, Scio quem timeas, cum similibus, nihil opus est tali pronomine, cū sit ibi quem, nomē infinitū, non prouocabulū, & à, quis non à, qui declinatum.

Sæpe pronomen ille, cum alijs quibusdam additis, ^{Quantum ad illud} ut sit, quantum ad illud, sicut in quibus subaudiri uideatur uerbū respondeo, ut Cic. in epistola, Quod scribis te uelle scire, qui sit reipublicæ status, summa dissentio est, sed contentio dispar, pro eo quod est, quantum ad illum pertinet, quod scribis te uelle scire. Præterea ante relatiuum, cum sequitur præut, uel præ. Terc. in Eunuch, Præut huius rabies quæ dabit. Et Plau: in Persa, Omnes res relictas habeo, præ quod tuis uelis. Hic enim, eo, uel illo, illic, illa, subintelligendum.

Rursus relatiua, ut Plinius, Imposito raphano scorpionibus, moriuntur, Item in illa Græca figura, ubi redundare uidetur participiū, de qua alibi dicemus, ut Verg. Et diuūm amplexæ simulachra tenebant. Aut enim uerbo, aut participio addendus est accusatiuus relatiui pronominis, ut sit uel amplexæ simulachra tenebant illa, uel tenebant simulachra amplexæ illa.

Rursus possessiua omnia pro materiæ circumstantijs frequentissimè. Terentius, Non tu ibi gnatum? ubi deest, tuum. Idem, Gnatum ut det oro, ubi deest, suam. Ouidius in epistolis, Frigidius glacie pectus amantis erat, pro meum amantis.

Sæpe uideas omissum, uel prouocabulum Qui, uel certe relatiuum is, ut Verg. Vrbs antiqua fuit, Tirij tenuere coloni. Est enim integra locutio aut quam Ty ^{Qui uel in}

ij, aut eam Tirij, ut sit Parenthesis. Seruius tamen priorem rationem probat, uocatq; rationem hanc & cum Eclipsi pronominis, & citra hanc Epexegefin, ut, Est locus, Italiam Graij cognomine dicunt.

VERBORVM ECLIPSIS:

Verba quoq; non pauca ad legitimam constructionem nonnunquā requiri solent, præcipue uerbum Sum, quod etiā in omnibus desideratum legas, Indicatiuo ut Vergilius, Sed uos qui tandem, quibus aut uenistis ab oris? Ouid. Quid mihi cum Lesbos? Sicelis esse uolo. Item Ver. Nec requies, quin aut pomis exuberet arbos. Idem, Hinc mihi prima mali labes. Idē, Et qua uestus Abas: pro labes erat, et uestus erat. Item in illa locutione cū similibus, Immensum quantum, Mirum quantum. Liu. Mirū quantum illi uero nuncianti hæc fides fuerit: pro mirum est quantum. Imperatiuo, ut Vergil. Fas mihi Graiorū secreta resolvere iura, Fas, odisse uiros: pro fas esto uel sit, autore Seruio. In Optatiuo, ut Vtinā nō omnia uana, Vtinā hæc uera, pro sint uana, sint uera. In potenciali uel subiunctiuo? Ter. Et uultu Sofia adeo uenusto, adeo modesto, ut nihil supra, ubi deest esset: Et Verg. Nunc quales Diomedis equi, nunc quantus Achilles. Desunt enim essent, & esset. In modo infinito sepiissime, ut Verg. Promisi ultorē, ubi deest fore uel futurū esse. Et in futurorū modo di huius periphrasi, ut dixi futurū, dixi tibi cauendū.

Præterea Fac, uel uide, ante subiunctiuam præsertim cum imperatiuorum locum, sed mitius implent, ut

Mittas

Fac uel
uide.

Mittas, pro fac mittas, Ouidius, Nil mihi rescribas, at
tamen ipse ueni.

Et dico uerbum, uel aliquid cognatum illi, Alias
in talibus transitionibus, Sed de his pluribus, Sed de
his hactenus. Sed hæc & multa alia coram, Quid
multa? Ne multa: in quibus supplendum dicam, uel di-
ctum sit, prout sensus poscit. Item in illis cum simili-
bus. Egomet continuo mecum, Et hæc secum, deside-
rantur enim ibi dixi, hic dixit. Alias ante infinita uer-
borum, ut in ea dicendi figura, quam Quintilianus obli-
quã allocutionem uocat, qualis est illa Ciceronis, Ha-
bendas esse quam laxissimas amicitia habenas. Caput
enim esse ad bene uiuendum: ubi, dicunt, subaudiendũ,
Et Vergilius, Nã si uestra manus uiolasset dona Mi-
neruæ, Tum magnum exitium (quod dii prius omen
in ipsum Conuertat) Priami imperio Phrygibusq; fu-
turum, ubi, dicebat uel dixit adiiciendum.

In hac uero figura, tum hoc uerbum uarijs modis,
tum alia requiri obseruo. Et hoc uerbum simpliciter
ut in iam positis exemplis. Modo cum coniunctione,
enim. Caesar de bello Gallico, Cõiurationem nobilitas
fecit, & ciuitati persuasit ut de finibus suis cum om-
nibus copijs exirent: perfacile esse, cum uirtute om-
nibus præstarent, totius Gallie imperio potiri, pro di-
xit enim perfacile esse. Modo in participio præsentis.
Caesar eodem libro, Diuiciacus multis cum lachrimis
Caesarẽ cõplexus, obsecrare cœpit, nequid grauius in
fratrẽ statueret, seire se illa esse uera, nec quenquã ex

Dico uel
aliquid co-
gnatum:

eo plus quam se doloris capere, pro dicens se scire
 Idem, Bello Heluetiorum confecto, totius ferè Gallia
 legati, principes ciuitatum ad Cæsarem gratulatum
 cõuenerunt, Intelligere sese tametsi pro ueteribus Hel
 uetiorũ iniurijs populus Romanus ab his pœnas bela
 lo repetisset, tamen eam rem non minus ex usu terræ
 Gallia, quam populi Romani accidisse: pro dicentes
 uel affirmantes sese intelligere. Modo eius participiũ
 futurum, uel uerbum cum relatiuo Qui. Idem, Hedui
 cum se suaq; ab his defendere non possent, legatos ad
 Cæsarem mittunt rogatum auxilium. Ita se omni tem
 pore de populo Romano meritos esse, ut penè in con
 spectu exercitus nostri agri uastari, liberi corũ in ser
 uitudinem abduci, oppida expugnari nõ debuerint, pro
 dicturos, uel qui dicerent, ita se omni tempore de pop
 Romano meritos. Tale est & Liuij illud, Tum ex con
 silio patrũ Romulus legatos circa uicinas gentes mi
 sit, qui cum finitimis conubia peterent, urbes quoq;
 ut cætera ex infimo nasci, deinde, qua sua uirtus ac dij
 iuuent, magnas opes, magnũq; nomẽ sibi facere, pro
 inde ne grauentur homines cũ hominibus sanguinem
 & genus miscere, ubi ante illud, Vrbes simul audien
 dum, qui dicerent, quod Cæsar quodam loco apponit.
 Modo in eadẽ eius generis allocutione, alibi, dico ali
 bi, moneo: ut in illa, Is ita cum Cæsare egit, Si pacem
 populus Romanus cum Heluetijs faceret in eam Par
 tem ituros, atq; ibi eos Cæsar constituisset, atq; esse
 uoluisset. Sin bello persequi perseueraret, remiscere
 tur &

et ueteris incōmodi pop. Romani, et pristinae uirtutis Heluetiorum. Vbi priore loco ante, ituros, subaudiendū uidetur, dicens uel ut diceret. Secundo loco uel hor tabatur, uel monuit reminisceretur. Et paulo post in eodē, Se ita à patribus, maioribusq; suis dedicisse, ut magis uirtute, quam dolo contenderent. Vbi iterū dixit, adijciendum Est statim post, Quare monuit ne committeret, ut is locus ubi cōstitissent, ex clamitate populi Romani, et internetiōe exercitus nomē caperet. Vbi iterū, monuit subdendū. Alibi rogat, uel rogauit, ibidem Caesaris allocutione ad oīm ordinū centuriones, Omniumq; ordinum ad id consiliū adhibitis centurionibus, uehementer eos incusauit. Primum quod aut quam in partem, aut quo consilio ducerētur, sibi querendum aut cogitandum putarent. Ariouistum se consule cupidissime Pop. Ro. amicitia appetisse, cur hunc tam temere quisquam ab officio discessurum iudicaret. Vbi ante appetisse dicit ante, Cur hunc rogat subaudiendū, uidetur. Et mox, Quod si furore, atq; amentia impulsus bellum intulisset quid tandem uereretur aut cur de sua uirtute, aut de ipsius diligentia desperarent? Vbi iterum, rogat, ante quid. subdendum.

Alias cum pronomine, ut ante quasi, in tali figura *Hoc dico.* qualis est illa Terentij, Ridiculum caput, quasi necesse sit, si illi non dat, te illā uxorem ducere. Idem, Mōdo introij. Quasi ego quam dudum rogem. Postulat enim plenus sensus subaudiri, hoc dicis. Et cum relatiuo, Qui, ut in talibus. Quint. instit. Ideoq; apud Celiū legimus

legimus. Pelia Cincinnatus, & apud Mæcenatem bene fecit Enthia. Et apud Cicer. Hermogora, ne miremur quod ab antiquorum plerisque; Aenea & Anchisa sit dictus. Plin. nat. hist. Admouitq; sibi gula saporibus piscibus satis, & nouum incolam mari dedit, nequis peregrinas aues Romæ parere miretur. Pro, quod dico ne miremur, & quod dico ne quis miretur. Idem, Succisuius temporibus ista curamus, id est, nocturnis, ne quid nostris putes cessatum horis.

Hoc dico
uel quod
dico:

Simili modo ante ut, uel ne, ad hunc modum, ut Cicer. Satiari delectatione non possum, ut meæ senectutis requiem oblectationemq; noscatis, ubi, hoc dico, uel, quod dico, subintelligitur.

Dico puto
uel censeo:

Dico, puto, uel censeo, prout sensui melius quædrabit, ut in illis interrogationibus, quæ per, Quo, uel Vnde, figurantur: Horatius, Quò mihi fortunam si nõ permittitis uti? Id est, ad quem usum, uel finem dicatis mihi esse fortunã? Rursus Idem, Vnde mihi lapidem, quorsum est opus, unde sagittas? pro putes, uel dicas mihi esse. Simile supplemento egent & hæc Cicer. ad Fab. Martis uero signum, quo mihi pacis auctor? Et Quint. Quo per fidem diuitias cæco? Idem, Vnde tantũ uirũ cæco, ut uno statim ictu mors tot peragatur? Iuu. Vnde tibi frontẽ libertatemq; parētis? Est tamen ubi uerbũ est, subauditur, ut Quint. Vnde misero tunc unde somnus? pro eo quod est, erat somnus.

Dico uel
facio

Dico, uel etiam facio, prout dictum factum ue probatur in illis, Bene Ennius, Preclare Anaxagoras, Prudenter

denter Fabius: Dixit enim uel fecit pro conditione rei ad orationis perfectionem addendum.

Dico uel annuntio, ut Cicero Att. Pylia paratum est hospitium, sed uellem Atticam: uerum tibi ignosco quarū utriq; salutē. Idem proxima epistola, Pylia & Attica salutem, pro dices, uel annuntiabis salutem

Volo, ut in illis, Ita facere certum est. Et Stat casus renouare omnes, pro uelle facere, & uelle renouare de quibus in uerborum constructione.

Facio, ut in illo Cecilij Plin. cum similibus, Studes an piscaris? an uenaris? an simul omnia? Plin. Atque pulmentarij uicem quod non alia præter cotonea & struthæa, pro an omnia facis? et nō alia faciūt, Et Mar Nil aliud bulbis, quam satur esse uolo, pro fieri bulbis. Item in illo loquendi genere, Acquauit summos uiros, idq; in adolescentia, deest enim fecit, Viuo in secessu, neq; hoc, uel neq; id sine consilio uirorum prudentium. Supplendum enim facio.

Facio, uel uolo, in illis. Dij melius, Dij meliora, pro faciant, uel certe uelint.

Respondeo subinde in oratione desyderatur, ut in subiectis exemplis. Cicero Att. Quod epistolam meam ad Brutum poscis, non habeo eius exemplum.

Respondeo uel certe confiteor, ut Quintil. Sed si confessionem culpæ meæ exigis, ego sui pater durus, & patrimonij, quod iam melius ab his administrari poterat, tenax custos.

Decet, uel oportet, ut in talibus, Vergil. Mene incepto

Dico uel annuntio

Volo

Facio

Facio uel uolo

Respondeo

Respondeo uel confiteor

Decet uel oportet

cæpto desistere uictam? Terentius, Ah tantanne rene
tam negligenter agere? Idem, Siccine me atq; illa tua
opera sollicitarier? Idem, Seruon fortunas meas com-
misisse futuli? Plena enim constructiones sicut per, de
cet, uel oportuit

Verum ne
est uel ue-
re ne ita
est:

Aliquando hoc totum, uel simili aliquid, Verum ne
est uel Verene ita est? ut Iustin. Tantã fama uelocita-
tem fuisse, ut cum matutino tempore prælium in Beo-
tia commissum, sit meridianis horis in Asiam per tot
maria et tantum spatij, tam breui horarum momento
de uictoria nuntiatum sit? pro uerumne est fuisse? Plin
ad Adri. Hominemne Romanum tam Græce loqui?
Vergil, Me ne Iliacis occubere campis Non potuisset?
Idem in Geor. Sic omnia uatis In peius ruere, ac retro
sublapsa referri, pro uerum est, uel certum est.

Fuerit uel
fecerit:

Est ubi fuerit uel fecerit, uel simile aliquid pro im-
plenda constructione sit addendum, ut Suetonius in
Casare, Siue diuinitus siue coniectura uincerent ac si-
bi haberent, dummodo scirent eum, & cet. Vergilius,
Primusq; Thimetes Duci intra muros hortatur & ar-
ce locari, Siue dolo, seu iam Troiæ sic fata ferebant,
pro siue dolo id fecerit.

Rogas uel
simile;

In Eperotest quoq; eiusdem uerbi, ubi scilicet muta-
tur modus, ut rogas, uel quid simile. Teren. in Adelp.
Quis idfecit? Quid ille fecerit? pro rogas qd ille fe-
cerit? Et in Eunuchō, Nō uides? Videã? Obscuro quem
pro rogas nū uideã? Et in Phorm, Quid ergo narras?
Quid ego narrem? pro, rogas quid ego narrem?

Debi

Debet quoq; ut Corn. Tacitus, Quibus operiri auxilia & trahere bellum uidebatur, Germanicarum legionum uim famamq; extollebant, pro eo quod est operiri, & trahere debere. Plinius, In hunc spectare oliucta Cato iussit, pro spectare debere. Columell. Iure ititur quantum mea fert opinio, M. Portius talem pestem uitare censuit. Idem, Censet propter hanc sepius diligenter ouium terga perspicere. Terentius, Aliquot me audierunt, ex te auditum qui aiebant, hodie filiam meam nubere gnato tuo. Cic. Att. Cato tamen affirmat se uiuo illum non triumphare, pro debere triumphare. Nisi quis in aliquibus talem Enalla gen dicat presentis actiui pro futuro passiuo, ut in illo Catonis, Talem pestē uitare censuit, pro uitandam esse. Et in illo Taciti, Operiri auxilia, pro operienda esse. Et trahere bellum, pro trahendum esse.

Aliquando parum integra locutio uidebitur, nisi Natum uel ortum est, uel Ortum est, uel aliquid synonymum subaudias, ut Verg. Genus unde Latini, Albanique patres, atq; altæ mœnia Romæ. Idem, Vnde imber & ignes. Nam eas uoces aduerbia ferè subijciunt.

Sunt & alia, quæ omittuntur, quòd ea ex alijs ferè intelligantur, ut Plinius ad Pontium, Quos latine huius libelli amor docuit. Simul enim auditur, loqui. Sic dicitur fidibus scire, per defectum eius, quod est sonare, uel canere.

Desyderatur interim et integer ex nomine & verbo sensus, ut in Ethopæijs, siue persona iactis, ut Quintilianus

Dixit, dicit
bat quis

lianus notat. Vergil. Hic Dolopum manus, hic seuius tendebat Achilles. Deest enim, dicebat quis.

Ire uel simile:

In talibus quoque, quale est illud Ciceronis ad Atticum, Ire uel aliquid simile, Inde ad taurum cogitabam, ut cum Mophagone signis collatis si possem. In priore ire, in posteriore consi gerem uel tale quippiam subauditur. Idem ad eundem, Rhodum uolo puero rum causa: inde quam primum Athenas. Idem Mario, Cum Libone tuo, uel potius nostro in Pompeianum statim cogito.

Audire uel intelligere

Audire, uel intelligere, ut in illo Ciceronis ad Att. Horribile est, quæ loquantur, quæ minitentur: cum similibus, uidetur enim integrum, horribile est audire.

PARTICIPIORVM ECLIPSIS:

Participia rarius orationi desunt, nonnunquam tamē ad legitimā constructionē suppedianda sunt. In ea enim appositiva, quam primam diximus, si Ens participiū absit, ubique Prisciano autore, subaudiendum est, ut Homerus poeta. Nos tamē appositiuam hanc inter legitimas constructiones ideo adscripsimus, quod participiū id minime uel à paucis receptū, pro nullo habeatur. Declarant autem huiusmodi participiū intelligi, maxime ablatiui illi consequentiæ, Me duce, me autore, Cæsare & Bibulo consulibus, & alij consimiles, ut qui nisi participio subaudito, consistere non possent. Aliud uerò participiū sensui non quadrat. In hoc tamen genere figuratū usu recipi necesse est, quū participium quo suppleatur, receptum in usum publicum

cum non sit, tametsi à Cæsare probatum, atq; ut scribit Acron, Philosopho qui eo sit usus, etiam laudem attulerit. Idem participium, & ubi aduersatiua coniunctio dictioni præponitur, non sententiæ, ut Affui tibi quanquam inimico, pro inimico enti.

In illo quoq; & Tu soluendo non eras Ciceronis: & Qui oneri ferendo essent Liuij, cum similibus, subaudiendum uidetur uel sufficiens, uel potens, uel simile aliquid, quod sensui quadret. In priori uerò, & appellatiuum debito, uel æri alieno, uel simile aliquid. Declarat hoc Celsus, qui constructionem implet, eius uerba sunt, Si cætera desunt, imponi debent. Primum non pingue emplastrum ut id reprimat: deinde si non repressit, quodlibet pueri mouendo accommodatum. Cæterum hac ratione huiusmodi uoces gerundi modi non erunt, sed potius participia. Illud tamen Apulei omnino gerundi uidetur, Cum Charite nubendomaturisset. Similis loquendi figura & per nomina prolata legitur, ut Macrobius: Sūt de agricultura scriptores qui nuces & mala sic diuidunt, ut nucis dicant omne pomum, quod foris duro tegatur, & intus habeat, quod esui est. Malum uerò, quod foris habeat, quod est esui, & durum intus includat.

In talibus quoq; requiri uidetur participiū, quale est Cic. ad Att. Occupationum mearum uel hoc signum erit, quod epistola librarij manu est. Vbi scripta, subaudiendum uidetur. Idem ad eundem, Venio ad epistolas tuas, quas ego sexcentis uno tempore accepi,

Sufficiens
uel potens

Scripturas

34° DE EMEND. STRUCT.

Sciturus:

Etiam in illa figura, qualis est Vergilij, Equidem per littora certos Dimittā, & Lybia lustrare extrema iubebo, Si quibus eiectus syluis aut mōribus erret. Scitura enim uel scituros supplendum, uel quod certē idem fuerit, ut sciam, uel sciant. Sic enim uidetur Seruio illud eiusdem supplendum, Et omnem Prospectum latē pelago petit, Antea si quem Iactatum uento uideat. Est, inquit, ordo: Concendit scopulum requisiturus Antea. Quāquam mihi magis placet, requisiturus si quem uideat, ut subijciatur pro Epexegesi Antea, Capyn, aut arma Caici. Cicero ad Att. Delatus est ad me fasciculus: solus solui, si quid ad me literarū nihil erat. In quibus tamen omnibus, si, pro an posita uidetur, ut alibi est dictum.

Dicturus.

Simili ratione supplendum uidetur & illud Vergilij in septimo, Pandite nunc Heliconā deā, cantusq; mouete, Qui bello exciti reges, quæ quēquē secutæ Complerint campos, acies: pro dicturi, uel ut dicatis, uel referatis.

Maceratū,
emollitum
uel madidum:

In illo quoq; Terentij in Eunucho, Quo pacto ex iure hesternō panem atrū uorent. Intelligit Donatus uel maceratum, uel emollitum, uel madidum. Cuius modi eclipsis & in alijs similibus est, quæ sunt apud Celsum & Plinium plurima. Ut spongia ex aceto, osca ex uino uel posca.

Hærentia
uel spectantia.

Itē in illo Teren. cum similibus, signa uideo omnia ad salutem, ubi deest hærentia, uel spectantia.

Præpōz

Praepositiones quoq; non poetis modo, uerum etiam oratoribus frequentissimè orationi deesse quis non animaduertat? Veluti *Ab* & *ad* ante urbium nomina, quoties ad quæstionem *Quò* & unde redduntur, ut, *Eo Romam. Venio Roma.* In primo enim desideratur *ad*, in secundo *ab.* Cum namq; ad quæstionē *Vbi* redduntur in genitiuo, in urbe, uel oppido, subaudiendum uidetur, quæ etiam aliquando adhibita uidentur. Cæterū usitatior est figurata, quàm integra locutio pro *Varronis* sententia ex quadam *Ciceronis* epistola, & non minus *Quintiliani*, qui si quis, *Veni de Susis*, dicitur, *Solocissimum* censet. Sed adhibitis, ut dixi, præpositionibus ipsis, subinde magnos autores locutos inuenias, etiã *Ciceronem* ipsum, si codices deprauati non sunt, ut in *Verrem*, *Ea die Verres ad Messanam* uenit. Et ad *Terentiam* in calce cuiusdam epistolæ, *De Venutio*, Et alterius, *De Brundusio. Salustius* in *Cat.* Nam *Brutus* ab *Roma* aberat. *Liui.* Ab *Lauinio* uenerant antiqua auxilia. *Cæsar* uerò *Augustus* aliter loqui non solebat, autore *Suetonio.* Poetæ uerò & ante prouinciarum uel regionum nomina huiusmodi præpositionum defectum licenter abutuntur, ut *Italiam* factò profugus, *Lauinaq; uenit Littora.*

Præterea ante accusatiuo, *Calendas, Nonas, Idus,* Ante serè subauditur præpositio ante, ut *Tertio Calendas, Nonas, uel Idus,* pro tertio ante *Calēdas, Nonas, Idus.* Idem dici potest & de *Pridie*, quoties accusatiuos

præcedit, ut Cicero, Pridie Calendas Maias de Brundisio: quum proprius eius casus genitiuus potius sit, cuius alibi sunt posita exempla. In illo quoq; Annos natus decem. cum similibus, Ante subaudit Priscian. ut sit, ante annos decem.

Posti At ubi postridie eiusmodi accusatiuos præcedit, subaudienda est præpositio post. Cicc. Att. Ita q; sese scripturum aiebat, ut uenationem etiam, quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Donatus quoq; in illo, Quod te per hanc dextram oro, post, desiderari ait, ut sit, post quod. Vt eunq; sit, non incommode (ut mihi uidetur) in talibus, quod, per quare, interpretare.

Propter. Idem Donatus etiam præpositionem Propter in talibus adijcit. Ter. Magis id adeo mihi ut incommodet Idem, Nunc id prodeco, ut conueniã Parmenonem. In quibus id, pro ob id, uel propter id accipit.

A, cum, de, e, pro Verum ex præpositionibus, quæ ablatiuo debentur frequentissimè constructioni deficiunt hæ, A, cum, de, e, pro, cum synonymis.

Ab, uel in: Ab, uel in, ut Ver. Cum Iupiter æthere summo Despicens mare ueliuolum. Idem, Scridens aquilone procella Velu aduersa ferit. Idem, Atq; imo Nereus ciet æquora ponto. Ouid. Fast. Iuppiter arce sua totu cum spectet in orbem.

In. In, ut Plin. Vt dubium sit, togane an bello præstantior fuerit, pro in bello, in toga. Colum. Nec densa nascitur humo. Idem, Nō ut pinguisima uel macerrima iacitur

iacitur humo, pro in humo. Cic. pro domo sua, Domo
 me cōtineo. Ouid. Sustinet inuidia tristia signa domo
 Verg. Saxum antiquū, in gens, campo quod fortè iace
 bat, Limes agro positus. Idem Georg. Hunc quoq; ubi
 aut morbo grauis, aut iā segnior annis Deficit, abde
 domo. Suet. in Dom. Natus est regione urbis sexta pro
 in regione. Hanc & in citandis autorum operibus de
 siderare solent ueteres Græco more, ut Plautus Me-
 necchmis, Terentius Phormione.

Cum comitantia non instrumenti. Verg. Et magnis ^{Cum}
 quatiunt clangoribus alas. Et Plin. qui plurimū huius
 præpositionis eclipsi utitur, ut de Elaterio, Cuius cau-
 sa, nisi maturius incidatur semen exilit oculorū etiam
 periculo, Talia sunt apud eundem, Miro compendio,
 Magna mortalium utilitate, & publico bono. Et Ci.
 Ne dici quidem potest, quanta diminutione ciuium,
 Cæsar, Scribit Labieno, si Reipublicæ commodo face-
 re posset, cum legione ad fines Neruiorum ueniat.
 Vergilius in nono. Tum demum præceps saltu sese
 omnibus armis In fluuium dedit. Varro, Ac cum Lu-
 culli & Metelli uillis pessimo publico ædificatis cer-
 tant. Instrumenti enim ratio solius ablatiui uis est, si-
 cuti græce datiui, ne quis deesse præpositionem hanc
 putet, quæ tamen ferè in publicis gentium idiomatis
 hodie adhibetur.

A uel è, ut Verg. Projice tela manu, pro è, uel à ma- ^{A, uel e,}
 nu. Item post natus & synonyma sepiusimè, de quibus
 alibi diximus. Liu. Ioue nate Hercules salue. Vergil.

Quo sanguine cretus. Et alibi, Sate sanguine diuum.

De. De, ut Verg. Et afflictis melius confidere rebus,
pro, De afflictis rebus, ut Seruius interpretatur.

Pro: Pro, ut Horatius, Diruit, ædificat, mutat quadrata
rotundis.

AD VERBIORVM ECLIPSIS.

Auerbia uix desiderantur, siue quia certa non
sunt, siue quia id quo in nomine & uerbo in=
certum est, definiunt. Duæ tamen præpositiones cum
aduerbia ascunt, ad plenam aliquando constructionem
requiruntur: Hæ sunt, Ante & post. Hæc ante, Quàm
electiuam, cum numeralia ordinalia sequitur. Li=
uius, Quadringentesimo anno, quàm urbs Roma con=
dita erat. Idem, Anno tricesimo altero, quàm Roma
condita erat, iterum mutatur forma ciuitatis à con=
sulibus ad decemuiros: pro, postquam Roma condita
erat. Et post, alter. Idem de bello Maced. Altera die,
quam à Brundusio soluit. Item præcedente protinus,
uel, statim: ut Plinius, Protinus intereunt, quàm lita=
tum est illi deo, id est, postquam litatum est. Marcel=
lus Iureconsul. Omnes proconsules statim quàm ur=
bem egressi fuerint habent iurisdictionem. Ulpianus,
Iudici eorum statim atque iudex factus est, omnium
rerum officium incumbit, subauditur enim post, utro=
bique, ut sit postquam, & post atque. Requiritur
eædem præpositiones & post pridie, & postridie,
quum eis subijcitur quàm. Cicero ad Terentiam,
Quid causæ autem fuerit, postridie intellexi, quàm
à uobis

Ante &
post.

à uobis disceſſi, pro poſtridie poſtquã à uobis diſceſſi.

Deeſſe uidetur & , Non ſolum, interdum non ſine Non ſolũ
 quadam uarietatis gratia, ut Quintil. Cum Ciceroni
 dormitare interim Demoſthenis oratio, uerum etiam
 Homerus ipſe uideatur. Cicero, Vrget ille quidem,
 & Philotimus & Cincius, ſed etiam ipſe crebro in-
 teruiſo. Niſi in his, uerum etiam, & , ſed etiam, pro
 imò etiam accipias.

Deſyderatur & aduerbium ita, ſimilitudinis ante, Imo.
 ut in Horatio ſepiſſime, ut in primo ſermonũ, Quan-
 quã ridentem dicere uerum Quid uetat? ut pueris
 olim dant cruſtula blandi Doctores, elementa uelint
 ut diſcere prima. Idem, Vt ſi Reticulum panis uena-
 les inter onuſto Forte uehas humero, nihilo plus ac-
 cipies, quã Qui nil portarit. Iterum in eodem, Vt
 tibi ſi ſit opus liquidi non amplius urna Vel cyatho,
 & dicas, ex magno flumine mallem, Quã ex hoc
 fonticulo tantundem ſumere. Hanc Horatij figuram
 amator eius Quintilianus ſepe imitatur, ut in proœ-
 mio, Seu quod proximum uero, nullam ingenij ſpe-
 rantes gratiam circa res eſi neceſſarias, procul ta-
 men ab oſtentatione poſitas, ut operum ſaſtigia ſpe-
 ctantur, latent fundamenta. Idem, Non ſubeſt uera
 uis, nec penitus immiſſis radicibus nititur, ut quæ ſum-
 mo ſolo ſparſa ſunt ſemina, celerius ſe effundunt, &
 imitate ſpicas herbulã inanibus ariſtis ante meſſem
 flaueſcunt. In quibus omnibus exemplis, ita, ante ut
 eſt audiendum, ut ſit, ita ut.

Vt. Vt quoq; similitudinis aduerbium ante exempla honeste sepe desiderant eruditi, ut Quintilianus & passim, & in 8, de Enthymemate loquens, De hoc in argumentis satis dictum est. Non semper autem ad probationem adhibetur, sed aliquando ad ornatum, Quorum igitur impunitas Cæsar tuæ clementiæ laus est, eorum ipsorum ad crudelitatem te acuit oratio. Et paulo post, Est enim Epiphonema, rei narratæ, uel probatæ summa acclamatio, Tantæ molis erat Romanam condere gentem.

Vtq; ut Horatius, Ad unguem factus homo. Vergilius, Iuppiter omnipotens, si non exosus ad unum Troianos, Liuius, Romanos in algido cõsecutus ad unum omnes occidit.

Non. Etiam negatiua, non. Aliàs post huiusmodi uerba, Vereor, metuo, cauco, sequente, ne. Cicero ad Quintum fratrem, Quòd ante absuisti, uereor ne satis diligenter in senatu actum sit de literis meis, pro ne non satis. Idem ad Att. Si manet, uereor ne exercitum firmum habere possit, etiam pro ne non possit, Alias post, non modo, sicut Græcè post οὐχ ὅπως, ut uarijs locis diligenter notauit doctissimus Budeus. Cicero pro Sextio, Cum illi soli essent præter illum flagitiosum tribunum plebis duo reipub. turbines, qui non modo præcipitanti patriæ subuenirent, sed etiam nimis tarde concidisse mærerent. Idem de perfecto oratore, Nam sic in epularum apparatu à magnificentia recedens, non se parcum solum, sed etiam elegantem dici uolet.

uolet. Columella, Nam uile ne captare quidem, nedū
 alere conducit, pro, non modo non subuenirent, & nō
 solum non parcum, & nedum non alere. In hoc gene-
 re est, ubi negatiua non, necessario deest, nempe ubi in
 priore sensu nullum est uerbū in quod cadat, ut in ta-
 li elocutione, Non modo stellæ, sed ne luna quidem ad
 solē suū seruat splendorem. Si enim addita ea negatio
 ne, nō stellæ dixeris, uidebitur de alio, quā stellis uer-
 bum inferri. At composita negatio præponi in tali fi-
 gura posset, sic, Nō modo nullæ stellæ, sed ne luna qui-
 dem ad solem suum seruat splendorem. Quod autem
 in primo exēplo negatio desit, facile appareat, si quis
 Zeugma ipsum suppleat hoc pacto, Non modo stellæ
 ad solem suum splendorem nō seruant sed ne luna qui-
 dem ad solem suū seruat splendorem. Laurentius hoc
 ubi cōtraria sunt, tantū cōtemplatur. Deest negatiua
 particula, et post, nedū, ubi ad præcedens uerbū nō re-
 fertur, sed suū habet, et semper in potētiali modo. Ho-
 rat. Mortalia facta peribunt, Nedum uerborū stet ho-
 nos & gratia uiuax, pro non stet. Salustius, Quippe
 secundæ res sapientium animos fatigant, nedū illi cor-
 ruptissimis moribus uictoriæ temperarent, id est, nō tē-
 perarent. Livi. Attonitus repentino malo, uix quid ob-
 iiceretur, intelligere potui, nedum satis sciam, quomo-
 do me tuear. Cic. pro Cluent. Nec Metellus nec Pom-
 pilius clarissimi uiri uī tribunitiā sustinere ualuerūt,
 nedum his temporibus, his moribus, sine uestra sapien-
 tia, ac sine iudiciorum remedijs salui esse possumus.

Coniunt=

Desyderantur & coniunctiones latinæ orationi uel maxime, sed clausularum connexioni, & sermōnis continuationi, potius quàm iustis constructionis numeris. Itaq; nec huius loci propriè sunt, si quis exacti ordinis ius ad unguem exigat: Sed nec alibi tamen commodius tractentur, cū frustra, mea sententia huic uni rei sua quepiam tractatio dicaretur. Itaq; ad tantilla coniucentes securi, quod cœpimus, peragamus. Desyderātur copulatiuæ maximè, ubi celeritati studeatur, ut Verg. Alij naualibus ite Ferte citi ferrum, date uela, impellite remos. Tere. Viderem, audirem, essem unà cū qua cupiebam Antipho. Idem, Ad sepulchrum uenimus, in ignē posita est, fletur. Sed Eclipsin ubi copulatiuæ desunt, Asyndeton uel Dialyton uocant. Alii quoq; honestè inter duo commata, uel quasi dictiones desyderantur, ut in talibus. Aequi, boni consulere Et Martial. Excipere hos, illos, et tota surgere cœna. Idē, Atq; inter mensas ire, redire suas. Plin. At abunde orbe terrarū extra, intra indicato. Sic dicuntur ultrocitra, hīc illinc, huc illuc. Cic. ad Att. Ne forte aut ab sim cum ueniet, aut cursum huc illuc uia deterrima.

Copulati-
ue.

In numeris uerò septissimè desunt copulatiuæ, ut Vixit uiginti unum annos, ubi non minus subiicienda copulatiua est, tametsi apposita, ordo sit mutandus, ut supra docuimus Neque enim compositio esse potest, cum plurali iungitur, Quod autē de uiginti uno diximus,

diximus, idem de alijs similis formæ numeris dicendū.

In omni prætere a distributiōe omitti copulatiua ui-
detur uix apponi, ut Vergilius, At nos hinc alij sitien-
tes ibimus A fros, Pars Scythiam, & rapidum Cre-
te ueniemus Oaxem. Nisi discretiua, quidem & au-
tem, subaudire maui. Itē in illa figura qualis est Ver-
gilij, Haud mora festinant iussi, pro haud mora est &
festinant. Declarat, quod etiam in eadem figura adhi-
betur. Vergil. Nec longum tempus, et in gens Exijt ad
caelum ramis felicibus arbor.

Deest aliquando post non modo, uel non solum, in
altera ἀντιδιασέφοντος parte, etiam, uel, &, ut, Etia uel &
Quint. Quod quidem seuerè usi ueteres Grammatici
ut nō uersus modo censoria quadam uirgula notare,
& libros, qui falso uiderentur inscripti, tāquam sub-
dititios submouere familia permiserint sibi, sed auto-
res alios in ordinē redegerit alios omnino exemerint
numero. Et mox, Nō propter historicos modo, sed uer-
ba, quæ frequēter ius ab autoribus sumūt. In illo enim
Cicero. ad Atticum, Ne uiuam, mi Attice, si mihi non
modo Tusculanum, sed μακρότερον ὄσσειαν tanti sunt,
ut sine te sim totos dies. Videtur uel illud, Modo, uaca-
re, uel post Sed subaudiri Ne. Deest & totum ἀντι-
διασέφον, idq; honestissima figura, ut in illo Colu-
mella, Neque hæc tantum remedia salubritatem faci-
unt, multi largo sale miscent paluba.

Sæpe Discretiua, ut Terentius, Traditus sum muliē Discretiua
ri, illa illico ubi me accepit, pro illa uerō. Sed preci-
puā

pua cū gratia omittitur in ea figura, in qua idē uer-
 bum repetitur, sed tamen cum aliqua contrarietate ut
 Cicero, Tu cum principem senatorem auunculū do-
 mi habeas, ad eum non referes, ad alios refers, qui suā
 domum non habent, tuam exhauriunt? Quint. Pro pa-
 tre mori possum, coram patre non possum. In utroq;
 exemplo desideratur, autem uel uerō, sed aptus cer-
 tē quam apponitur etiam ubi non repetitur idem
 uerbum, ut post negatiuam, non. Cicero, Tantum cibi
 & potionis adhibendum, ut reficiantur uires, non op-
 primantur. Idē, Hæc morū uitia sunt, nō senectutis. Sæ-
 pe etiam in excursu poetico, quem Seruius præcipit,
 nō ultra treis uersus extendendū, Cōfligūt Zephyrus
 que, Notusq;, et letus Eois Euris equis, stridunt, syluæ
 sæuitq; tridēti Spumeus, atq; imo Nereus ciet æquora
 fundo pro stridunt autem. Et in Geor. Omnia uentorū
 concurrere prælia uidi, Quæ grauidam latē segetem
 ab radicibus imis Sublime expulsam eruerent, ita tur-
 bine nigro Fert hyemes, culmumq; leuem stipulasq;
 uolantes, pro ita uerō.

Disiunctiue

Ex disiunctiuis quoq; modo, seu, uel siue, ut Mar-
 tialis, Tuoq; tristis filius, uelis nolis, cum cuncubino
 nocte dormiet tota. Seneca de stud. lib. Scias, nescias,
 fient. Modo uel, aut ue. Plinius, Continētur hispido ca-
 lice per genera plus minus. Quod Martialis decla-
 rat, cum ait, Speranti plures, nam stare, aut crescere
 debent Munera, uenerunt plus ue minus ue duæ, Signi-
 ficatur autem circiter duæ.

Sed

Sed disiunctiua uel, aliter desyderatur, ut Cicero, Vels
 Quando enim frequentissimo senatu quatuor, ad sum-
 mum quinq; sunt inuenti, qui Milonis causam nõ pro-
 barent. Deest enim uel, siue aut.

Desunt orationis contextui & causales diuerso Causales.
 rum generum. Enim uel alia similis significationis, ut
 in illo Terentij autore Donato, Obseruabam mane il-
 lorum seruulos uenientes, aut abeuntes, pro obserua-
 bam enim. Et in Adel. Hæc cum illi Mitio dico, tibi di-
 co, Tu illũ corrumpi sinis. Vbi deesse, nam inquit Do-
 natus, ac seruentius asyndetos dici. Vergil. Nunquam
 imprudentibus imber Obsuit, aut illum surgentẽ ual-
 libus imis Aeriæ fugere grues, pro aut enim illũ. Idẽ,
 At si uirgineum suffuderit ore ruborem, Ventus erit,
 uento semper rubet aurea Phoebe, pro uento enim.

Vt finalis, uel perfectiua ante subiunctiua uerba Ve
 frequentissime, præcipue post uerba Volo, Nolo, Ma-
 lo, Precor, Rogo cum similibus, ut Cicero, Tu uelim
 desinas iam literis nostris uti. Idem, Nolim me iocari
 putes. M. Brutus, Rescribas ad omnia rogamus. Præ-
 terea post Oportet & necesse est, & licet, ut Cicero,
 Hominem occidat oportet, qui &c. Idem, Hoc tu meũ
 consilium laudes, necesse est.

Etiã Ne finalis, nescio an post aliud uerbũ, quam Ne
 Caueo, ut Caue credas, Caue titubes. Licetq; uel per
 defectum horum, uel plenè pro arbitrio loqui, nisi for-
 te cum uerbo Licet, post quod perpetuò uidetur, ut,
 desyderari, Licet facias, licet uenias.

Quod

Quod idi-
con.

Quod quoq; idicon, ut, Volo scribas. Velim nos facias certiores, pro quòd scribas, quòd facias.

Hanc uerò post uerba, quæ in infinitum feruntur, quoties infiniti solutionem per finitum uerbū potius usurpare libet, supprimit ferè doctorum usus. Cicero ad Quintum fratrem, Non prætermittam ne illud quidem, M. Furium Flaccū equitem Romanum hominem nequam Capitolini & Mercuriales de collegio eiecerunt, pro quòd eiecerunt. Tere. Audiui Achyllis iam dudum Lesbiam abduci iubes. Idem, Ne tu istas saxo calcibus insultabis frustra. Supplendum enim, ut sit, quod iubes, quod insultabis. Idē, Hoc signi est, ubi primum poterit se illinc subducat, scio. Vbi Donati sententia deest, quod, & unde, ut sit, hoc est signi, unde scio, quod ubi primum poterit, se illinc subducat. Mihi uerò minus durum uidetur, si uel uerbum, scio, per parenthesin legatur, uel, quòd, his subaudiatur, quàm illud unde subijci, quod alibi subintellectū non legi. Adhibetur tamen sapissimè eadē coniunctio, ut Mart. Hoc scio, quòd scribit nulla puella tibi. Hor. Si tibi sitim leuaret copia lymphæ, Narrares medicis, quòd quanto plura parasti, Tanto plura cupis. Seneca in natur. quæstion. Miramur quòd accessionem fluminum maria non sentiant: æquè mirandum est, quòd detrimentum ex ætium terra non sentit. Et alibi, Nos putamus quòd quia nubes collisæ sunt, idèò fulmina emittunt. Plinius ad Seruianum, Gaudeo & gratulor, quod Fuscio Salinatori filiam tuam destinasti. Cice. in Salust.

Credo

Credo quod non omnes tui similes incolumes in urbem uenissent. Hunc huius particulae usum quidam interpretes nimium refugientes, non in spide, sed etiam mea sententia citra ullum autorem pro *ᾠτι* Græco, alij ut, alij quoniam, alij quia non raro posuere. Est tamen elocutio per, quod, ut Theodorus censet, magis supina, per infinitum magis erecta et uegeta.

Itē, quod, uel ut, uel ne, post uerba censeo, suadeo, nuntio, dico, caueo, facio. Cicero, Treuiros uides censeo. Idē, Id si est, esse dum aliquando suadeo capias. Cn. Plan. In quibus aperte denunciatur uidcā, ne fallar. Idem, Caue festines, aut commitas, ut aut æger, aut hyeme nauiges. Idem, Tu fac habeas fortem animum.

Desyderatur coniunctionum ut, uel quod, alterutra post uerba Puto, opinor, credo, arbitror, fateor, & similia. Vatinius, Non puto repudiabis in honore, quem in periculo recepisti Cicero, Niobe fingitur lapidea, propter æternum credo in luctu silentium Terent. Eius anus causa, opinor, quæ erat mortua. In quibus exemplis, uel per, quod, supplere quod deest licet, ut puto quod non repudiabis in honore, & Credo quod propter æternum in luctu silentiū. Vel per, ut sic, Propter æternum ut credo silentium, & non repudiabis, ut puto in honore.

Omittitur in oratione nonnunquā & continuatiua Si, ut in illis Dedisses huic animo par corpus fecisset quod optabat. Iuuenalis, Græculus esuriens in Cœlum iusseris, ibit, pro si dedisses, si iusseris. Potest tamen

in his & illud, dedisses, accipi pro debueras dare, & iusseris, Imperatiue. In illo tamen Mart. cum similibus, omnino subauditur, si, Ergo ero Vergilius, si mu- nera Mecœnatis Des mihi, Vergilius non ero, Mar- sus ero. Est enim sensus, Si non ero Vergilius, ero Marsus. Terent. Negat quis nego. Idem, Quam for- tunatus sum ceteris rebus, absq; hæc una foret, pro si negat, si absq; foret, id est, si abesset Horat. Decies centena dedisses. Huic parco paucis contento, quinq; diebus. Nil erat in loculis. Vergilius, tu quoq; ma- gnâ partem opere in tanto, sineret dolor, Icare ha- beres, pro si dedisses, si sineret.

Præterea si non, uel si aliter, ut in tali figura dicen- di, qualis est Quintiliani, Quis non obtundi possit, si per totum diem cuiuscunq; artis unum magistrum ferat, mutatione recreabitur? Sicut in cibis, quorum diuersitate reficitur stomachus, & pluribus minore fastidio alitur. Aut dicant isti mihi, quæ sit alia ratio discendi, pro, aut si ita non est, dicant isti mihi. Et hæc ratio Græcis frequens.

Illatiuæ.

Desunt identidē & illatiuæ, ut Verg. Cessi & sub- lato montem genitore petiui, pro, igitur cessi, autore Seruio. Et Ouid. Hunc quoq; syderia qui tēperat om- nia luce Cepit amor solem, solis referamus amores. Hiâns enim oratio est, nisi quare, uel aliquid simile subijcias, ut sit quare referamus. Et Terent. Hac non successit, alia aggrediamur uia, pro ergo alia uel qua- re alia. Et in illo Hora. Audiet ciues acuisse ferrum

Por=

Porphirio subaudit, itaq; Rursus in eo quod statim sequitur, Quem uocet diuum populus ruentis imperij rebus. Subaudit, ergo, additq; fere hunc morem Horatium habere transeundi sine coniunctionibus.

Aduersatiua:

Aduersatiua quoq; deesse interdū uidentur, ut cum sine his legitur, Tamen. Cicero. pro Archia, Qui sedulitatē mali poete duxerit, aliquo tamen prēmio dignam. Idem pro Milone, Qui nondū libera ciuitate, tamen populi Romani comitijs liberatus est. Integra enim sunt, quamuis mali, quamuis nondum. Idem ad Att. Cæsarem quidē Lucio Cæsare cum mandatis de pace misso, tamen aiunt accerrimē delectum habere.

Quam quoq; electiua post, plus minus, & amplius. & in summa compositiua. Varro de re Rusti. Non minores oportet iniri bimas, ut trimæ pariant. Idem, Videndum ne sint minores trimæ, maiores decem annorum. Tere, Quintiliano autore. Accede ad ignem hunc, iam calesces plus satis. Idem, Plus milles audiui, quamuis Donatus in priori Pleonasmon potius uelit. Item plinius 10, Plus uicena quina oua incubanda subijci uetant. Idem 5, Torrentes uero amplius centum. Liuius, Hostium plus mille caesi, Romanorum minus mille intererenti.

Quam electiua:

Mihi uero hæc ipsa coniunctio cū adiuncto aliquo pro conditione materiæ desiderari sæpe uidebitur, ueluti post compositiua, ut alibi dictū est, quoties absolute proferuntur, ut Liberius uiuendi fuit potestas. Si mul enim audio, q̄ ante: Itidem in illo, Vbi si qua est

Quam adiuncto aliquo

habitor pauló, pugilè esse aiüt, uel q̄ alia, uel quid si-
 mile. Simile aliquid desiderari uidetur & cum illa si-
 militudinis aduerbia tā, ita, perinde, adeo post negati-
 uā absolutè ponuntur, ut in talibus, Non perinde gra-
 tus, nō adeo multa, nō ita sero, nō tā pridē. Tere. Non
 ita dissimili sunt argumēto Cic. Nec ita multo post e-
 dictū Bruti, assertur & Casij. Plin. A pluuijs sereni-
 tatē non perinde certā. Verg. Nec sum adeo informis
 nup me in littore uidi. Idē, Nō obtusa adeo gestamus
 pectora Pœni, Nec tam auersus equos Tyria sol iun-
 git ab urbe Quin. Videlicet ut Corpora infantiū, nec
 casus quo in terrā toties deserūtur, tam grauitè affli-
 git, nec illa per manus, & genua reptatio. Non igno-
 ro hæc per ualde nonnullos interpretari solere, sed ta-
 men tali quapiam, quali dixi ratione, huc uenerint.

Aut:

Iam An dubitatiua nonnunquam deesse in oratione
 uidetur. Alias semel, ut cum in priori sensu, nec ipsa,
 nec eius synonymos, ne adhibetur, ut Studes an scri-
 Rursus superioris generis sunt tria, sit necne sit, quid
 sit, quale sit, pro an sit. Liui. Hic Lucius Tarquinius
 bis? Studes an non, uel nec ne? Cicero in partitionibus
 Prisci Tarquinij regis filius neposne fuerit parum li-
 quet, pro filiusne, neposne fuerit. Alias bis. Cicero de
 natura deorū, Nec uero Protogoras, qui se negat om-
 nino de dijs quid liqueat scire, sint, non sint, qualesue
 sint, quicquam, uidetur de natura deorum suspicari.
 Terentius, Quid cum illis agas, qui neq; ius, neq; æ-
 quum, neq; bonum sciunt, melius, peius, proficit, obstit,
 nihil

nihil uident? Horatius, Ludere par impar, equitare
in arundine longa. Idem, Serius ocyus,

APOSIOPESIS:

REstat huius generis altera pars, in qua nimirum
quod sermonis integritati deest, aliunde quoq; pe-
tendum sit. Ceterum non quia certum est, uel quod ip-
sa cōsuetudine subaudiri solet, quam quod plane uel
affectu aliquo, uel transitus causa ad aliud, quod ma-
gis urget, prætermisum est. Et affectu quidem multis
modis. Nam & ira, ut in illo Verg. Quos ego, sed mo-
tos præstat componere fluctus. Et pudore Verg. No-
uimus & qui se transuersa tuentibus hircis. Et timo-
re, uel religione. Cicero, De nostrū enim omnium, non
audeo totum dicere. Idem, Data lupercalibus, quo die
Antonius Cæsari: Transitus ad aliud gratia, ut in illo,
quod Quint. affert. Cōmunis autem, tametsi ignoscite
mihi iudices. Donatus aliter distinguit, & trifariam.
Cum per se ipsum tacet quis, & ad aliud transit, quā
uocat primā. Ter. Ecce aut de integro, nisi quicquid
est, uolo scire. Ver. Nec requieuit enim donec Calchā
te ministro. Sed quid ego hæc aut? Vel tacet, nec ultra
aliquid loquitur. Ter. Adel. Iam si uerbū ullū posthac
Vel alterius interuētū psonæ tacet. Idē in Heaut. Ita
res est nunc quasi cū. Interpellat enim Clitipho, Quas
malū. ambages mihi narrare occipit? Idē Phor. Demi-
phonē si est domi uisam, ut quod Demipho, Nos ad te
ibamus Phormio. Phor. De eadem hac fortasse causa.
Nec ignoro Quintil ex his pleraq; in quibus scilicet

358 DE EMEND. STRUCT.
ex alijs certum est, quod omittitur ad figurā quā ille
sub Synecdoche cōprehendit, nos Eclipsin uocamus
referre. Ad aposiopessin uero ea duntaxat, in quibus
uel id incertū est qualia maxime sūt quæ per irā reci
tētur, utiq; dū iratis ipsis non satis liquet, quibus uerbis
explicent, quæ mimantur, uel certe id longiore sermo
ne est explicandū, atq; idcirco potiore aliqua re instā
te omissū, Nobis aposiopesos appellatiōe latius uti
cū grāmaticis, Quintiliani pace libuit? Cui tamen eius
sententia placebit, uidet, arbitror, quid sequatur.

A COMMUNI:

SEquitur detractionis genus, quod in pluribus eius
modi clausulis consistit, inter quas aliquid est com
mune, quod tamen in unica positū, in reliquis est sub
audiendū. Itaq; Græcis generali nomine ἀπό κοινῶς
dicitur quo etiā nomine Porphyr. & Prisc. aliquādo
sunt usi. Hoc genus in tres species à grāmaticis didu
citur, Zeugma, Syllepsin, & de qua post agetur, Pro
lepsin. Quintil. priora duo uno genere cōprehendit,
quod Synzeugmenon uocat, atq; ita finit, ut sit figu
ra, in qua unū ad uerbū plures sententiæ referuntur,
quarū una quæq; desideraret illud, si sola poneretur.
sed grāmatici distinguūt, ac seorsum definiunt. Dona
tus ad hunc modū, Zeugma est unius uerbi conclusio,
diuersis clausulis apte coniuncta, ut Troiugena inter
pres diuum, qui nomima Phœbi, Qui tripodas, Clarij
lauros, qui sidera sentis, Et uolucrum pennas, & præ
petis omnia penne. Rursus Syllepsis est diuersarum
clausu=

Synezeu-
gemon:

Defenitio
Donati

clausularum per unum uerbum conglutinata conceptio, ut, Hic illius arma, hic currus fuit. Et subdit, Hoc schema late patet, & fieri solet non solum per partes orationis, sed etiam per accidentia partium.

Diomedes sic, Zeugma est unius uerbi conclusio, diuersis clausulis coniuncta, cum duo aut complura ad unam partem orationis iungenda referuntur. Rursus Syllepsis est dissimiliū clausularum per unum uerbū conglutinata conceptio, cum singularis dictio plurali uerbo, uel posteriori tantum, uel ultimo redditur, ut, Hic illius arma, hic currus fuit. Sed cum multo latius pateant harum figurarum uocabula, quam pro iam dictarum finitionum angustia sicut Donatus ipse dicit, & tum ipse. tū Seruius, & Porphyrio in Terentij Vergilij, & Horatij enarrationibus, subinde confirmant, nos alias, quæ nominibus suis magis sint pares, nec tamen à sententia ueterū alienæ, adaptare tenemus. Esto igitur Zeugma, quoties in similibus clausulis cōmune aliquid in una positum, in alijs non mutatum desideratur. Syllepsis, cum in dissimilibus eius modi cōmune in una positū in cæteris satisfacere non potest nisi mutatum. De his, quoniam frequentissimus eorum est usus, et magnam cōpendij gratiam sermoni afferūt, nō ab re mihi uidetur diffusius, nō ut grāmatici (quod sciam) hæctenus fecerunt, strictim, disserendū, præsertim qui singulas constructionis figuras, singula sermonis ornamenta, quæ saltem grāmaticus conferre queat, existimem.

Definitio
Diomedis

Zeugma
quid:

Syllepsis
quid:

Variatio
zeugmatis
multiplex:

Fit igitur Zeugma siue id inspicias quod detrahatur, siue locum unde detrahitur, siue ea quæ clausulas coniungunt, multis sane modis. Quippe quod detrahitur in uniuersum triplex est. Aut enim ipsum est uerbum, aut aliquid quod uerbum præcedit, aut aliquid quod ipsum sequitur. Et uerbum quidem ipsum, sic, Non locus uirum, sed uir locum honestat.

Quod uerbum præcedit, quadrupliciter. Modo unica dictio, ut, Probus non solum præsentis amicos colit, sed etiam absentes amicos obseruat. Supplendū enim iterum probus. Modo plures, Qui uir probus uideri uolet, præsentis amicos colet, & absentes amicos tuebitur. Vbi totum illud (qui uir probus uideri uolet) subdendum in secundo sensu est. Modo totum quod uerbum præcedit cum ipso uerbo, Qui uir probus uideri uolet, tuebitur amicos absentes, nedū amicos præsentis. Petendū est enim à priori sensu totum illud, qui uir probus uideri uolet, tuebitur. Etiā cum aliqua parte eius, quod uerbum sequitur, ut si è proximo exemplo, amicos, semel dempseris, sic, Tuebitur amicus absentes, ne dum præsentis.

Aliquid quod uerbum sequitur itidem quadrupliciter. Modo unica dictio, sic, Ut probus absentes amicos tuetur, ita improbus absentes destituit. Modo plures dictiones hoc modo, Ut probus absentes amicos sua opera tuetur, ita improbus destituit. Modo totum quod sequitur cū ipso uerbo ad hunc modum. Ut uir in gratus beneficio est indignus, ita & qui facile obliuiscitur

uiscitur. Etiam cum aliqua parte eius, quod uerbum
precedit. Non solum Mutius hosti metum incussurus,
manum rogo intulit, sed etiam Agefilaus

Variatur Zeugma & à loco, ubi commune illud A loco:
quod alibi subauditur, est positum. Nam id uel in pri-

ore aliqua causula ponitur, uocaturq; Prozeugma, Prozeug-
ut, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem ma-

amentia. Vel in postrema, diciturq; Hypozeugma, ut Hypozeug-
Ouidius, Non Venus & uinum sublimia pectora fre- ma:

git. Terentius, Hoc pater ac dominus interest. Vel in Mesozeug-
media, cum Mesozeugma uocant, ut in illo supra po- ma:

sito, Troiugena interpres diuum qui numina Phœbi,
Qui tripodas, Clarij lauros, qui sydera sentis, Et uo
lucrum pennas, & præpetis omnia pennæ.

Tertiam uarietatem accipit à particulis, quæ clau- A particu-
sulas committunt. Hæ tribus quatuorue summum pa- lis quæ
tibus continentur. Nomine aduerbio, cõiunctione, & clausulas
aliquãdo participio. Sũt igitur in nomine, quæ Zeu- cõmittunt

gma faciunt, ea quæ relatiua dicuntur, tũ substantiæ,
ut, Vergilius est, qui enarratur, integrum enim est,
qui Vergilius enarratur. Tũ qualitatis, ut Niger ho-
mo est, qualis Aethiops. Tum magnitudinis, Magni
nominis erat, quanti quisquam. Magnas copias se-
cum duxit, quantas Xerxes. Magnũ pascit gregem,
quantum Anglorum quiuis. Tum numeri, ut Centum
uel multas exædificauit, naues quot non alius.

Et redditiua simili genere. Talis est hic, qualis ille
Tantum habet agri, quantum ciuis quisquam. Tot te-
net uersus, quot audit. z 5 Et

Et uniuersalia infinita. Quicumq; uult esse continens, potest.

In aduerbio uero, dictorum iam nominum aduerbia, ut facit apte, qualiter semper Studet impense, quātopere nullus, Pugnauit singulari certamine, quoties nemo alius. Et per relatiua. Diu fuit absens, quā diu præsens. Venit hora tertia, quando etiam præceptor. Pergit ad urbem, quo tuus Pater. Transiuit Roma, qua noster hospes. Redijt Londino, unde noster Morus, Studuit Patauij, ubi Latimerus.

Tum Collatiōis aduerbia, & similitudinis, Sic uel ita tibi inuidit, ut mihi.

Tum paritatis. Tam deest auaro quod habet, quā quod non habet. Tam sunt Arcturi sydera nobis, Hedorumq; dies seruandi, & lucidus anguis, Quam quibus in patriam uentosa per æquora uectis, Pontus & ostriferi fauces tentantur Abydi. Accipiendum enim à priori, Sunt seruandi.

Item congregadi, siue negatæ solitudinis aduerbia Non solū nobis nati summus, sed etiā amicis, et patriæ

In coniunctione tum copulatiuæ. Socrates iudicatus est sapiens, & Aristides iustus. Sol auget uentos & comprimit. Mutat colores Scytharū Tarandus, nec aliud ex ijs, quæ pilo integuntur.

Tum disiunctiuæ. Vel quod certo scis, uel nihil est loquendū. Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim. In hoc genere, ubi scilicet duplex est coniunctio, uel particula. quæ similiter duos sensus necit, monet

monet Lau. si præcedat coniunctiones quod cū aliquo sequentiū est cōstruendū, obsequi illi debere clausulas quæ sequantur, nō enim recte dici, Tu ne faceres, nec ego te pmitterē. Dicendū namq; uel translata in priorē locū cōiunctione, sic, Nec tu faceres, nec ego te permitterē. Vel mutato secūdo uerbo, sic, Tu nec faceres, nec à me permitteris. Rursus uitiosum esse, Potes cognoscere partim ex aliorū sermone, partim docebit te ipse tabellarius. Dicēdū enim uel sic, Partim potes cognoscere ex aliorū sermone, partim docebit te ipse tabellarius. Vel sic, Potes cognoscere partim ex aliorū sermone, partim ex tabellario. Accipiantur enim hoc loco, partim, una, pariter, simul, quasi coniunctiones sint, cum ipsa quoq; priori loco posita clausulas geminent, sicut copulatiuæ, disiunctiuæ. Sed nec diuersæ constructionis uerba, cum talis, qualem diximus, particula coniunctionem præcessit, coniugenda esse idem Laurentius est autor, non enim satis Latinum esse, ille mihi nec nocuit unquam, nec adiuuit: Sed dicendum esse, aut sit. Ille mihi nec nocuit unquam, nec profuit. Aut sic, Ille nec nocuit mihi unquam, ne me adiuuit. Aliasq; diuersæ cōstructionis uerba uni casui subiecisse, parū terse latinitatis uidetur, nec studio sequendum, quod genus est illud Ouidij, Nescia gratentur, consolentur ue parentem. Cæterum si quid apud magnos autores cōtra Laurentij præceptum legitur, esto Syllepsis, sicut illud Quintil. & quas res quoq; homines, quibus rebus aut hominibus uel conciliaffet, uel

uel alienasset ipsa natura. Et illud Terentij, Quem ne quæ pudet quicquam, nec metuit quencquã, nec legẽ se putat tenere ullam. De quo alio loco plenius.

Præterea Discretiua, ut Is adeo ex me natus non est, sed ex fratre. Et Athenienses Peloponesiacum bellum gesserunt, Thucidides autem conscripsit.

Item rationis redditua. Credibile est illum fecisse, nã frater non negat, uel quippe, uel etenim frater non negat.

Et Subcontinuatua. Quoniam hæc domus tibi nõ placet, altera tibi quærenda est.

Et Continuatua, Si alium succurrere prohibetis saltem hunc ne prohibete. Si tibi sui iniurius, qua quæ so in re? Terentius. Et hanc mihi nisi mors, adimet nemo, pro nemo adimet. Nam si adimat, subaudias, Syllepsis erit.

Et perfectiua, ut, Adijsti me, non ut salutares, sed ut tentares.

Et illatiua, Vnicus est patri, igitur heres.

Et aduersatiua, Et si patri tuo multum debeo, non tamen & tibi.

Præterea, quam, electiua. Est magis amicus tibi quam mihi. Et per synonima, ac, & atque, Magis alienus uisus est à nobis, atq; à reliquis item, Aliud est esse ciuem, quam aduenã præstat in ægestate uiuere, quam inhonestẽ.

Etiã Dubitatiua. Est ne Melibœi hoc pecus, an tuum? In hoc genere sepe aliter sensuũ de syderatur totus

totus, cum tamen coniunctio alterum omnino exigat, ut quæ aliter coniunctionis numerere fungi non possit: ut, an uenit? uel uenit ne? supplēda enim utrobique oratio est per an non. Sæpe non modo aliter tantū sensus cum signo, sed etiam ipsius positi sensus dubitationis nota. Veluti in illis simplicibus interrogationibus, ibi mus? pro an ibimus, an nō: Qualis fortasse subauditio in illis nō requiritur, ubi per interrogationē aliquid ueluti extorquemus, ut in illis, Tūne impune hoc facies? & ita ne paratus tandem aduenis? & Hoccime est credibile aut memorabile, tanta uecordia innata cuiquam ut fiet?

Incidit Zeugma & ubi interponitur, ne dicam, ut, An sperasset hoc uiuo Milone, ne dicam consule, pro consule Milone. In quo genere notat Laurentius, ubi talis sermo per nominatiuū figuratur, si propriū appellatiuum ue præcedat, rectius subijci accusatiuum, ut, Crudelis Castor, ne dicam sceleratum, & impium. Secus aut si sequitur, rectius enim dici, Crudelis ne dicam sceleratus & impius Castor: quam sceleratum & impium Castorem. Quæ diuersitas in alijs casibus non accidit.

Fit & alias subinde Zeugma in Epexegesi uerbi dico, ut in illo Horarij, Tutior at quanto merx est in classe secunda, Libertinarum dico. Repetendum enim ad absolutam structuram illud, classe, ut si dico classe Libertinarum.

Ne dicam:
Dico.

SYLLEPSIS.

Syllepsis, ut supra diximus, est cum dissimilibus clausulis commune aliquid, quod in una ponitur, mutatum aliquatenus in alia desideratur. Fit hæc (ut sub Donato autore prædictum est) et per partes & per accidentia partium. Et per hæc quidem, ubi quod subauditur genere, persona, numero, casu, modo, uel tempore si adhibeatur, est mutandum. Per partes, modo cum eorum significatio est uarianda: modo aliter, ut post dicitur. Prior ratio, id est, quæ per accidentia fit, per uerbum adiectiuum nomen, præterea nomen, pronomen uere relatiuum, aut participium fit, quæ particula in generis saltem numeri, et personæ syllepsi, tum singulariter communis locum sustinere tum pluraliter possunt, & singulariter quidem positæ confirmari cum aliqua particula clausulæ, in qua adhibetur, omnino debent, pluraliter cum eorum quibus in omnibus clausulis respondent maxime digno. Sed prius ut singulariter communis locum sustinent, agamus. Fit igitur Syllepsis communi eo, quod in clausulis est, singulari & per genus, sicut in illo Terentij ut Donatus confirmat, Vtinam aut hic surdus, aut hæc muta facta sit. Cui simile est illud eiusdem, Dati annuli, locus, tempus constitutum est. Et Vergilij, Tu quos ad studium atque usum formabis agrestem. In hoc quoque genere monet Laurentius, ut si commune præcedat, quæ subijciuntur, in clausulis præsertim duplici coniunctione copulatis, tum appellatiua, tum propria omnino obsequantur. Non enim

apud

apud Ciceronem recte legi, Optima sunt & mente & uiribus: sed legendum esse, uel sic, Et mente optima sunt & uiribus, ut uidelicet comune illud appellatiuum sequatur, uel sic, Optima sunt mente & uiribus, altera scilicet coniunctione detracta. Nec dicendum esse, Nulla uirgo est dicenda corrupta uel mente uel corpore, sed uel mutato altero appellatiuo, ut sint similia, ad hunc modum, Nulla uirgo est dicenda corrupta uel animo uel corpore. Vel translato adiectiuo in medium uel postremum locum, qua ratione sub generali. Syllepsos precepto cadet, ut cum proximo appellatiuo consentiat, hoc pacto, Nulla uirgo est dicenda uel mente corrupta uel corpore. Vel sic, Nulla uirgo est dicenda uel mente uel corpore corrupta. Quare illud Gell. fortasse non probabitur, inspecto libro nullam esse in eo uerbo nec mendam nec uicium. Sed hic facile reijci culpa in librarium potest scribentem mendam pro mendum & nullam pro nullum. Per personam uero, & in communi clausulis singulariter positio. Cic. ad Quintum fratrem Et pene ille timore, ego risu corruui. Idem de somnio. Scipionis, Ego illum de suo regno, ille me de nostra Republica. Percontatus est. In hoc genere ubi collatio aliqua subest, licet uerbum posteriori loco abhibeatur, tamen cum prioris clausulae nominatiuo potius consentiet, ut Tu melius ista, quam ego faceres, non facerem, Et ego melius ista, quam tu facerem, non faceres, Simili modo, Tu ita ut ego haec fecisses. Ille perinde ut tu liber es. Cic. ad Atticum. Nunc cum hoc tempore nihilo ma-

Syllepsis
per personam
et commune
singulare.

gis ego, quan uos subsidio, Domitio ire possum. Simili modo ubi, nisi clausulam subiungit, tamen si uerbum posteriori loco ponitur, tamen cū priori nominatio potius in accidentibus concordabit. Tere. Talem filiū nulla nisi tu pareret. Legitur tamē & aliter apud alios poetas, sed figurate. Verg. Nihil hic nisi carmina desunt. Ouid. Quid nisi secreta læserunt Phyllida sylua? Idem, Dij maris et cæli (quid enim nisi uota super sunt? Soluere quassata parcite membra ratis.

Syllepsis
per cum

Fit personarum Syllepsis & per, cum, ut comitem significat, ut in proposita ratione, ubi scilicet communis particula singulariter adhibetur, ut in illo Ouidij, Tu quoq; cum Druso premia fratre feres. Et Horatij, Tu quid ego & populus mecum desideret audi.

Syllepsis
per numeros

Per numeros & communi singulariter posito Syllepsis fit, ut in illo Vergilij, Hic illius arma, hic currus fuit. Item in illo eiusdem, Socijs & in rege recepto.

Generum
dignitas

At cum plurale est id, quod in clausulis commune est, cum digniore in ipsis, ut dictum est, coaptabitur Est porro inter genera masculinū dignius sceminino & neutro. In personis prima præstantior, quam secunda et tertia, secunda uero quam tertia. Ergo per genera in hac ratione sic fiunt. Syllepses. Oui, Fast. Iane face aternos pacem pacisq; ministros. Idem, Mulciberis capti Marsq; Venusq; dolis. Tere. Domus, uxor, liberi iuueti inuito patre. Cic de Off. Propter summā & doctoris autoritatem et urbis, quorum alter te scientia augere potest, altera exemplis. Vergil. Casosq; reportant

reportant, Almonem puerum scedatiq; ora Galefi.

Sunt qui foemininum neutro prestare uolunt, quorum est Priscianus, illo nimirum Lucani inductus, Sunt leges & plebiscita coacta. Ego contra, cum alibi semper neutro potius cedere foemininũ obseruem, illud & monadicon & alias ad corruptelã lubricum, potius deprauatum censeo, cum diuersæ rationis exempla sint plurima, ut Sallust. Præterea diuitiæ, decus, gloria in oculis sita sunt. Idem, Genus, etas, eloquentia, propè paria suere. Sueton. Pulsis cultoribus obtinere terras, in quibus urbs & templum dedicata sunt. Nec est quod quisquam illud Lucani, Græcorum imitatione dictum, defendat, apud quos sicubi talis locutio legitur, non nisi ubi sexus est discrimen, & per participium id fieri obseruatur, ut in illo Homeri, αἰδέσθαι ἡμέτεροι τ' ἄλλοχοι καὶ νῆπιότακτα, εἶσα τ' ἐρ μέγασσι ποτιδέγμενα. Quasi dicas, At uestre uxores, et pignora nescia fraudis, Sub tectis resident expectantes. Et per, cum. Ouidius Fast. Ilia cum Lauso de Numitore sati.

Per personas et commune plurale ad hunc modum. Cicero, Si tu & Tullia lux nostra ualetis, ego & suauissimus Cicero ualemus. Terent. Hæc si neq; ego neq; tu fecimus, non stuit egestas facere nos. Vergilius, Spolia ampla refertis Tuq; puerq; tuus. Horatius, Si modo ego & uos Scimus in urbanum lepido seponere dicto Et per, cum, Vergilius, Diuelliur inde Iphitus & Relias mecum.

Syllaps
per perso
nas et com
mune plu
rale.

A

Per

Per numeros quoq; Syllepsin fieri sub hac ratione volunt Grammatici, ut, Sunt nobis mitia poma, Castaneae molles, & pressi copia lactis. Ponitur enim hic in una clausularum, quod etiam mutato numero subaudiendum est in alijs. Volunt & in talibus Syllepsin esse, Cicero et Hortensius regnarunt in causis, sed paulo diuersa ratione, cum id quo singula sunt supplenda, in nulla potest non mutatum poni. In illo namq; iusta est syllepsis, uixit annis uiginti uno, siue uno & uiginti dicas, cum sint potestate duo sensus, nec possit utriq; pluralis ille, annis, seruire.

Per cum. Ouid. Met. Fors eadem Ismarios Ebrum cum Strimone siccata. Idem in primo, Litera cum plausu clamor superasq; deorum Impleuere domos.

Fit & per casus syllepsis, maxime in his clausulis, quae per prouocabula & relatiua pronomina coniectuntur, quoties scilicet quod per ea ad legitimos constructionis numeros repeti natura debet, in diuerso casu ab eo, quo positum est, desideratur, ut, Arma uirumq; cano Troiae qui primus ab oris. Nam si eodem, quo in altera clausula sunt posita, in altera desiderantur Zeugma faciunt, non Syllepsin, ut Ouidius, Hanc tibi Naso tuus mittit Rufine salutem, Qui miser est, ulli si suus esse potest. Itaq; tractari in Zeugmate magis postulabat: nos petita uenia, de utraq; simul ratione, quae succurrent trademus: si pauca, quorum ad utramq; rationem nonnulla pertinent, de uarietate eius, quod repeti per supradictas particulas solet, apposueri-

m. s.

Syllepsis
per casus.

nus. Repetitur ergo per has particulas modò proa
 priū, ut in illo Ouidij modò posito exēplo, Hanc tibi,
 etc. Modò appellatiuum, ut in illo, *Fistula, Damoetas*
dono mihi quam dedit olim. Modò pronomen, ut, *Ille*
ego qui quondam gracili modulatus auena Carmen,
et egressus syluis uicina coegi. Modò aliquid loco no
 minis. *Cicero, Perdifficilis, Brute, quæstio est (quod tu*
minime ignoras) de natura deorum. Repetitur enim
 pro nomine sensus, perdifficilem esse quæstionem, sed
 hoc penè in aperto est positū. In illo enim Terentij, *Et*
laudare fortunas meas, qui gnatiū habere m tali inge-
nio præditū: id quod repetitur planè inclusum in alio
est, repetendus enim cum prouocabulo est nominati-
uus pronominis primæ personæ, in possessiuo, meas,
inclusus. Est ubi in nullo includitur, sed ex alijs ueluti
certū habetur, ut in illo, Corā quē queritis, adsum, Et
in illo Ouidij, sed paulò durius, Preside tuta deo ne-
morū secreta subibis, Nec de plebe deo, sed qui cæle-
stia magna Sceptra manu teneo. Vbi ut sit à quo rela-
tiuū, qui casum, genus, et numerū accipiat, subaudiend-
us ante id est ablatiuus, me, Ut sit, me, qui. Est ubi
quod per relatiuū repetitur, in alio tanq̄ genus in spe-
cie includitur, ut in illo Salustij cū similibus, Deinde
Philenorū aræ, quē locū Aegyptiū uersus sinē imperij
habuere Carthaginēses. Et Vergilij, Arcumq; manu
celeresq; sagittas Corripuit, fidus quæ tela gerebat
Achates. Idē, Interea socios inhumataq; corpora ter-
re Mandemus, qui solus honos Acherōte sub imo est.

Huc arbitror parentheses illas referendas, *Quæ tua est humanitas, quæ tua est pietas, ut Cic. Attic. Quare quoniã hæc a me sic petis, ut (quæ tua potestas est) id neges me inuito usurum. Ouid Hæc quoq; dum stultè meditor (quæ uestra libido est) Esse peregrino captus amore potes. Quam figurã uarie interpretari posse Laurentius docet, ut, Quæ pietate es, cuius pietatis es: & Ea tua pietas est, uel, Eius pietatis es, uel, Ea pietate es. Aliquando quod extrinsecus petitur, uidetur omnino alienum, ut Cic. ad Terentiã, Plãncus me retinet, sperat posse fieri, ut mecum in Italiam decedat: quem ego dicm si uidero, & in amplexum uestrum uenero, satis mihi magnũ fructum uidebor percepisse & uestræ pietatis & meæ Et Cornel. Nepos in Attici uita, Tranquillitatis autem rebus Romanis remigrauit Romam, ut opinor, Lucio Cotta, & Luc. Torquato Coss. quem diem sic uniuersa ciuitas Atheniensium prosecuta est, ut lachymis desiderij futuri dolorem indicaret. Cic. Att. Quinctiam feci quod profectio ante me nemo, ut ipse me per literas consolaret: quem librum ad te mittam, si descripserint librarij. Aliquãdo generali posito, speciale quod ei subijcitur repetitum per relatiuum uideas, ut in illo Teren. in Phorm. In quo hæc discebat ludo, ex aduersum ei loco tōstrina erat, Est enim illud ei demonstratiuum, cuius indicationem relatiuũ circūnloquitur. Simile huic uideri potest & illud Verg. in 7. Arte noua speculata locum, quo littore pulcher Insidijs cur suq; feras agitabat Ius
lus.*

his. Et quod per relatiuum nomen repetitur, tot ferè modis uariatur.

Similis uariatio et per pronomen relatiuum fit. Nam et uocem quæ præcessit, alias sub eodem casu repetit, ut, Scribo Vergilium, & eundem audio. Alias sub diuerso. Caesar, Extremum oppidum Allobrogum est, proximumq; Heluetiorum finibus Geneva, ex eo oppido pons ad Heluetios pertinet. Et utroq; loco positum, ut in iam dicto exemplo, et in illo eiusdem, Diem dicunt, qua die ad ripam Rhodani omnes conueniāt, is dies erat ad Quintum Calendas Aprilis. Et generalius aliquid quàm præcessit, cum quo in accidentibus conformetur, sibi subijcit, ut Caesar, Millia passuum decem nouem, murum in altitudinem pedum sexdecim, fossamq; perducit. Eo opere perfecto, præsidia disponit, castella communit. Plin. natu. hist. Nam Thoës luporum id genus est, procerius longitudine, breuitate crurum dissimile. Et isodynamō aliquod in alio inclusum, ut in illo Ciceronis ad Atticum, Bruto suades ut rescribam, eas literas cras habebis. Quintil. De pedagogis hoc amplius, ut aut sint eruditi, planè quàm priam esse curam uelim, aut se non esse eruditos sciant Non ignorandū aut id quod repetitur, si diuersa uox est ab ea, quæ in clausula præcessit, siue generale sit, siue speciale, omitti nō posse. Sin eadem uox est, desiderari alterutro loco posse. In posteriori loco, ut in illo Verg. Sunt mihi bis septem præstanti corpore nymphæ, Quarum quæ forma pulcherrima, Deiopeiam,

pro quarum nympharum. Adeoq; desiderari hoc loco solet, si priori adhibetur, ut Hieronymo uitiosum uideatur, si quis id apponat, & integram locutionem faciat, ut qui in Rufino id taxet. Ceterū adhibetur passim apud probatissimos autorum. Apud Cæsare certè frequentissimè, ut in 1, Erant omnino itinera duo, quibus itineribus domo exire possent. Et ibidem, Omnibus rebus ad profectiōem comparatis, diem dicūt, qua die ad ripam Rhodani omnes conueniant. Idem, Ultra eum locum, quo in loco Germani confederant. Suetonius, Desedit apud Nicomedem non sine rumore prostrate regi pudicitia, quem rumorē auxit, &c. Plinius, iuxta Mareotim lacum, qui lacus antea Arapotes nominabatur. Plinius de uiris illustribus, siue quisquis fuit autor, Vbi post annos arcula cum libris à Terentio quodā exarata, qui libri quia leues quasdam sacrorum causas continebant, ex autoritate patrum cremati sunt.

In priori autem loco desideratur etiam honestè si in secundo loco post relatiuum sit adhibitū. Quod oratores seruare Laurentius est autor, ut Quint. Vereor ne quos porrexerim cibos, uenena sūt. Et Terentius, Populo ut placerent, quas fecisset fabulas. Et, Posthac quas faciet de integro comedias. Idem, Nocte illa prima uirginē non attingit: quæ consecuta est nox, eā nihilo magis. Iterum enim subaudiendus est ablatiuus nome. Poetae tamen sub relatiuo id præponūt. Plau. Cur illum quem queritis, ego sum. Idem Amphit. Nauticratem,

eratem, quem conuenire uolui, in naue non erat. An-
 tiptofin in his esse, sicuti Seruius censet nimia uidetur
 licentia, & quod autoribus imputare sic durum, cum
 nec illa uitatur ratione, & alioqui Syllepsin esse di-
 cat, alia quidem ratione quam adhuc sit dicta, utique
 generali, qua multa, de quibus nos alibi agemus, ad
 Syllepsin trahit, ceterum cum nostra non pugnante.
 At enim in illo Terentij cum similibus, Populo ut pla-
 cerent, quas fecisset fabulas. Quod nomen, fabulas, ad-
 uerbum, fecisset, retulit, non ad uerbū, placerent. Quā
 ratione & Hellenismon illum, Scin' me in quibus sim
 gaudijs? ad hanc reducit figuram.

Mihi uerò & illa Syllepsis uidentur, siue ea per ca-
 sum, siue aliter fieri dicas, qualia sunt Terentij illud,
 Quem neq; pudet quicquam, nec metuit quenquam,
 nec legem se putat tenere ullam. Et Vergilij in octa-
 uo, Quis neq; mos, neq; cultus erat, nec iungere tau-
 ros, Aut cōponere opes norant. Non enim potest rela-
 tiuum, quod clausulis est cōmune, singulis earum, nisi
 mutatum quadrare. Sicut Quintil. illud per genera,
 Illud ingeniorum uelut precox genus non temerē un-
 quam peruenit ad frugem, hi sunt qui parua facillē fa-
 ciunt. Et illud Cicconis ad Petum, sed alia ratione, Il-
 le uerò putabat te quæsiturum, an unum sit coelum, an
 innumerabilia. Et illud Salustij quod Seruius citat per
 numeros, Quia Sertorio triplices insidie per idoneos
 saltus positæ erant, prima etc. Iem alio genere illud
 Verglij, in quo copulatur duo uerba diuersi numeri

sub uno nominatiuo, qui tamen conuenire utriq; uerbo non potest, Troas reliquias Danaum, atq; immittis Achilli Arcebat longe Latio, multosq; per annos Errabant. Non enim potest prioris uerbi nominatiuus, Iuno, qui à superioribus petitur, secundo uerbo, cui nominatiuus de fit, satisfacere, sed petendum extrinsecus est nominatiuus, illi.

In superioribus tamen exemplis Terentij et Vergilij, Quem neq; pudet quicquã, & quis neq; mos, neq; cultus erat, quatenus obseruationi Vallæ de uerborũ in talibus primæ dictioni obsequale aduersantur, anacoluto esse dixeris. De qua figura quoniã affinis quædam tenus est his, quæ diximus, pauca in fine dicemus.

Per aduerbium imaginis.

Per modos fit syllepsis, Alias cum inter clausulas intercedit imaginis aduerbium. Incedis ueluti rex, uel quasi rex. Fremis quasi leo. Subaudiendum enim in altera, ut sit plena constructio, uel idem uerbũ in positionali modo, sic, Incedis quasi rex incedat, incederetue. Vel certe uerbum subsistendi in subiunctiuo & imperfecto tempore, Incedis ueluti esses rex. Fremis quasi esses leo. Hac uerò posteriore ratione innuitur per aduerbium imago, potius quàm priore. Cæterum Eclipsis potius est, quàm Syllepsis.

Per, ut, apostaticon

Alias ubi, ut, apostaticon interponitur. Horat. At est bonus, ut melior uir non alius quisquam. Terentius, Et uultu Sofia adeò modesto, adeò uenusto, ut nihil supra. Supplendus enim utrobq; defectus est per diuersum modum.

Item

Item per, ut, similitudinis. Horat. Præterea ne sic ut
 qui iocularia ridens Percurram. Assumendum enim,
 autore Porphirione, cum, percurram, etiam percur-
 rit, qua ratione fit Syllepsis. Fit eodem loco & Zeu-
 gma nomine iocularia, bis accepto, ut idē est autor.

Per, ut, si-
 militudinis

Item per copulatiuam coniunctionem, ut, Et stu-
 des, & hortor ne desistas. Item, Nec tu faceres, nec
 ego te permitterem. Subaudienda enim infinita stude-
 re, & facere, ut iusta sit constructio.

Per copu-
 latiua con-
 iunctione.

Et per, saltem, ut in illo Terentij, Itane tandem ido-
 neus tibi uideor, quem tam aperte fallere incipias do-
 lis: Saltem accurate, ut metui uidear. Vbi inquit Do-
 natus, saltem accurate, Zeugma à superiore, fallere
 incipias: aut certe Syllepsis fallere inciperes.

Per saltem

Similis Syllepsis & per prouocabulū fit, ut, Video
 quos uolebam. Subauditur enim infinitū uidere: quod
 ferè accidit, ubi secunda clausula deponitur in uerbū
 desiderandi, opinandi, uel noscendi. Ditiore est quā
 opinabar, prudentior est quā intelligebam. Subau-
 diendum enim utrobique, esse.

Per prouo-
 cabulum.

Per tempora, ut, Cum ante te uirum ostendisti,
 tum hic uel maxime. Addendum enim ad sensus abso-
 lutionem, ostendis. Et longe doctior est, quā olim.
 Subaudiendum enim est, erat. Quoties enim in clausis
 ponuntur aduerbia diuersi tēporis, necesse est uer-
 bum uariari. Olim erat doctior quā nunc.

Per tempa-
 ra.

Sunt, non ignoro, & aliæ huius per tempora &
 modos Syllepseos rationes, sed quæ non difficulter,
 ut

ut spero, per se percipiet quisquis has perlegerit.

Syllepsis
per partes:

Per partes uerò ipsas uariè sit hæc figura. Alibi enim aliquid detractū cernas, quod sit uoce tantū, nō etiā significatione cōmune, ut in illo Ouidij de Trist. Non peto, quas quondā petij studiosus Athenas, Op-
pida non Asiæ non mihi uisa prius, Non ut Alexan-
dri claram delatus in urbem, Delicias uideam Nile
iocose tuas. In prioribus enim uerbum, peto, pro adeo
accipitur: in posteriore pro postulo. Et Iust. Prouolu-
ta deinde genibus Alexandri, non mortē, sed ut Darij
corpus sepeliant, dilationem mortis deprecantur. Et
eiusdem, ita egregius adolescens & cædem patris, &
necem fratris, & se ab insidijs Artabani uindicauit.
In priori exemplo uerbum, deprecor, alibi pro pre-
cor, alibi pro precando auersor. In posteriori uer-
bum, uindico, priori loco pro ulciscor, post pro libero
accipitur. Alibi tum uoce, tū significato diuersum est
subaudiendū, cū id quod in altera est clausularum,
aptari alteri omnino non possit, ut in illo Vergilij in
septimo, Ipse Quirinali lituo, paruaq; sedebat. Succē-
ctus trabea. Non enim lituo succinctus, commodē di-
xeris, nec lituo erat, ut Gellius non satis Grammaticē
supplet. Sed nec promptum est, quo locum suppleas,
nisi casum mutes, uel, insignis, subaudias, quod Ver-
gilius alibi posuit, Et lituo pugnas insignis obibat &
hasta. Et in duodecimo, Disce puer uirtutem ex me,
uerumq; laborē, Fortunā ex alijs: ubi, opta, subaudit
seruius, nō enim discitur fortuna, ait tamen esse Zep-
gma

gma nō interum. Zeugma quidem (ut ego existimo) quod diuersitas accidentiū in clausulis nō uisitur. Nō integrum uerò, quod unicum uerbū duobus respondere non potest, quæ generalis quædam syllepsos est ratio. Tale est eodem autore et illud in tertio, Nec iam amplius armis, Sed precibus uotisq; iubent exposcere pacem. Non enim uult dicere, iubent exposcere armis: sed, agere, potius subaudiendum. Et Ciceronis illud, Et tamen suspicor iisdem rebus te, quibus me ipsum interdum grauius commoueri: Non enim utrobique apte respōdet, suspicor. Et in Georg. Ne tenues pluuiæ, rapidiue potentia solis Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus adurat. Vbi ad illud, pluuiæ, uel refrigerent, uel mergant, uel suffocent uel tale quippiam addendū est. Nam quamuis cōstet adurere solere, tum solem, tū Boreā, nemo tamen id dixerit efficere tenues pluuias. Seruius quoq; ipse simile sermonis genus Syllepsin septimam uocat in illo secundi Aencidos, Sacra manu, uictosq; deos, paruūq; nepotē Ipse trahit. Licet enim (inquit) illud, trahit, nepotis tantum sit, tamen et superiora concludit, Sacra nimirum & uictos deos, quos tamen potius gestabat. Tale est & illud Vergilij etiam tertio Aencidos, Socijs tunc arma capebant Edico, & dira bellum cum gente gerendum. In quo Fabius ait planē figuram esse, propterea quòd diuersa sermonis forma coniungitur, diuersæ nanque formæ sunt, arma capebant, & bellum gerendum, quarū utriq; unum, edico, non conuenit. Itaque subaudiendum

dum aliud uerbū in altero membro uidetur, fortasse, iudico, aut mutandum illud gerendū in gerant. Quamquā simili dictionis forma Quintil. ipse uidetur usus in primo Institutionum, quum dixit, Nec ipse usq; ad extremam anxietatem, et ineptas cauillationes descendendum, atq; his in genia concidi, & communi credo. Est Syllepsis & in illo Teren. Audistin, ex aliquo fortasse qui uidisse cum diceret exeuntem aut introeuntē ad amicā. Quo loco Donatus Syllepsis esse primā dicit. Veluti in illo eiusdē, in ludū ducere atq; reducere quod uidelicet illud, ad amicā, utriq; clausula nō quædrat: sicuti nec illud, ad ludū, sed ibi, ab amica, petēdū extrinsecus est, hic, à ludo. Simile quid apparet in illo Vergilij 7 Aen. Hinc ex audiri gemitus, iræq; leonum Vincla recusantum, & sera sub nocte rudentum Sætigeriq; sues atq; in præsepibus ursi Sæuire, ac formæ magnorum ululare luporum. Non enim illud, hinc, in posterioribus clausulis rectē respōdeat, sed, hic, potius Aliquando incertum uidetur, quod uerbum subaudi possit, ut in illo Quintil. Si furem nocturnum occidere licet, quid latronem?

Aliquando in una clausula Syllepsin accidere uolunt poetarum interpretes, quorum est Donatus, cum duarum dissimilium uocum, altera earum non ad uocem alterius, sed ad rem significatam refertur. Idq; modo per genera. Terentius And. Vbi illic est scelus, qui me perdidit? Vbi ait Donatus, Ad intellectum, non ad uerbum redigit: & est figura Syllepsis per genera.

genera. Idem in Eunucho, Vt illū dij deæq; omnes sexum perdāt, qui me hodie remoratus est. Idem Quintilianus insuper scelus postquam ludificatus est uirginem. Idem, Eas se personas non negat transtulisse in Eunuchum suam. Et uergilius, Præneste sub ipsa. Quælis fortasse locutio est, Mea Glyceriū, cum similibus, cum sint Græcorū diminutiua neutra. Quod cōfirmare aliquantum uidetur tum Quintiliani uerba illa ex primo Instit. Nec statim diligentē putabo, qui promiscua, quæ epicæna dicitur, ostenderit, in quibus sexus uterq; per alterū apparet: aut quæ scēminina positione mares, aut neutrali scēminas significāt, qualia sunt Murena & Glycerium. Et alibi ex eodem, In eadem specie sunt, sed schemate carent, ut supra dixi, nomina scēminæ quibus mares utūtur, et neutralia quibus scēminæ. Tum Priscianus, qui docens primam & secundam personam primitiuorum pronominum neutrum habere genus, hominum quoque inueniri propria neutra dicit. Marium quidem, hoc Baston & Heliconion: Fœminarum Glycerium, Dorcium. Donatus tamen scēminina censet. Huc referri quodam modo potest & illud loquendi genus, in quo neutrum latinum cum græco masculino coniungitur, quod sæpe usurpant autores. Columella, Vinū absynthiten, hysopiten & abrotoniten, & thymiten, & glyciriziten sic cōdicere oportet. Sed differt hoc genus à prioribus, quod in eo non ad significatum nominis, uini refertur masculinum, sed ad aliam uocem, nempe græcam οἶνος. Non desit

desit similis rationis exemplum, ubi *fœmininum* adiecti-
 etiuū subijcitur appellatiuo neutro latino, sed planè
 similis significationis. Ouidius, Hoc pecus omne mecum
 est, multæ stabulantur in antris. Etiam ubi *fœmininum*
 subijcitur masculino. Idem, Est specus exosus structu-
 ra pumicis asper, Non homini facilis, non ad eunda fe-
 re. Modò fit per numeros in una clausula Syllepsis.
 Vergilius, Pars in frustra secant. Ouidius, Pars uolu-
 cres factæ. Modò per genera & numeros simul. Ver-
 gilius, Hic manus ob patriam pugnâdo uulnera pasi.
 Idem, Pars merse tenuere ratem. Liuius, Maxima pars
 ab equitibus in flumen acti. Idem, Pars per urbes di-
 lapsi. Sallustius, Maxima pars uulnerati, aut occisi.
 Talia sunt & illa. Liuius, Samnitium cæsi tria millia
 trecenti. Florus, Duo millia electi, qui mori iuberentur
 Curtius. Duo millia crucibus affixi. Hoc de quo agi-
 mus genus, etas quæ post doctos successit. Synthe-
 sin appellat, nullo (quod sciam) ueterū autore sed Ale-
 xandro (ut uideatur) assensu, à quo Euocationem quoq;
 ueteribus inauditam figuram didicit. Mihi sanè piacu-
 lum sit ueterum sapientiam eius uel inscitæ, uel infan-
 tiæ damnare, ut quibus rebus hic præsertim noua no-
 mina finxit, eos putem aut parum aduertisse, aut clo-
 qui non potuisse: sed istum (si dijs placet) tot seculis de-
 siderasse, à quo latine discerent.

Zeugma
 & Syllep-
 sis in re-
 sponcioni-
 bus

Vriusq; figuræ rationes, Zeugmatis dicitur & Syl-
 lepsios, in interrogatione & responsione incidunt.

Nam

Nam si quod in interrogatione est positum, in respon-
sione subijisdem accidētibus subicitur, Zeugma erit:
si sub diuersis, Syllepsis. Sunt tamen & alia in respon-
sionibus seruanda, quæ hic nō in commodè referuntur.
Quoties igitur de agente uel patiente uel deniq; alia
quauis constructionis persona sit questio, responsio
hanc sub eodem casu cū eo, cui in interrogatione red-
ditur, subiciet, uerbum autem utroiq; erit commune
etiam cum appendice. Cuius rationis plenus sermo
talis est, *Quis scribit? Morus scribit. Quis scripsit
Vtopiā? Morus scripsit Vtopiā.* Zeugmate figuratus
talis, *Quis scribit? Morus. Quis scripsit Vtopiā? Mo-
rus.* Non ignorandum tamen, si uerbum in questione
primæ personæ sit, uel secundæ, alterq; respondeat, so-
lere id in responsione mutari. Prima scilicet ibi, in se-
cundā hic: & secunda illic, in primam hic. Cui scribo
hæc? Studiosis lingue latinæ scribis hæc. Sin idem qui
querit, respōdet, nō mutabitur persona. Cui domo le-
pidum nouum libellum? Corneli tibi. Tertia persona
utroiq; seruatur, *Quis scripsit Georgica? Vergilius.*
Eadem ratio & in adiectiuis, ubi scilicet de accidētibus
bus queritur, seruanda erit. *Quantus est mundus? im-
mensus. Qualis est terra? rotunda. Quot sunt stelle er-
rantes, septem.* Aliquādo tamen peculiari ratio eius
quod redditur, recusat sub eodem casu inferri id cum
eo, cui in questione respondet, ut in illo Horatii,
*Quanti emptæ? paruo. Quanti ergo? octusibus,
obey.* Et, *Damnatus ne est furti? Immo aīo cri-*

mine. Et, Cuius est codex? meus, non autem mei. In genere uerò et numero nihil prohibet dissyderere id quod redditur ab eo, quod in questione ponitur: ut, Quis scripsit hendeca syllabos? Sappho, Quæ est hæc urbs? Thebe. Quot oculos habuit Poliphemus? unicum. Etiam genere pariter et numero, Quot sunt cæli stellati unum. Ad eundem modum, si de causa, loco, tempore, ratione interrogas, subiectis in responsione, quæ his factis faciant, uerbo ipso cõmuni interrogationis uteris. Idq; si figura uti placet, suppresso: si non placet, posito. Cur nõ uenisti citius? quia imber uetuit. Quãdo uenit Clemens? dudũ. Quomodo egit pedum mensuram? magna dexteritate. At ubi de actione est questio, si per generale uerbũ, ago, fit, uel facio, per speciale est respondendum, seruato si tertiæ personæ sit, nominatiuo utrobiq; communis: si primæ sit, aut secundæ personæ, sicut dictum est, mutato. Quid facit, uel agit præceptor? enarrat uel dicit. Quid facio? scribis. Quid agis? ludo. Ah, qd egi? erraui. At si per speciale sit uerbũ, per idẽ respondetur, Recitãt ne classes? recitant, uel non recitant. Responderi potest & per, sic, ita, uel etiã. Redditæ ne sunt literæ? sic, uel sic est, uel ita, uel ita est, uel etiam. Et per generale uerbum, facio. Dicdũ hoc rursum Cherea, tuam uestem detraxit tibi? Factum. Et eam est indutus? Factum. Et pro te huc deductus? Ita. Sicubi autem negare simul quod queritur, et corrigere placet, per Imò respondeas. Conualuit ne Polus? Imò recidit in morbum.

Prolepsis.

PROLEPSIS:

Prolepsis, est quum generalis dictio, quæ in multitudine numero ferè præcedit, rursus in partibus intelligitur, nec adhibetur. Aliæ Prolepsis est, quum generale præcedit, & idè diuiditur in partes, in quibus etiam subauditur præterea coniunctio aliqua, quæ uel copulatiua sit, uel discretiua, ut, Aquile uolant, hæc ab oriente, illa ab occidète. Cepere captiuos, partim integros. partim saucios: pro & hæc uolat ab oriente, & illa uolat ab occidende. Vel, & hæc quidè ab oriente, illa uero ab occidente. Obseruatũ est in hac figura præsertim extra carmè, si uerbũ plurale in collectione præcedit, merito quoq; nominatiuũ una præcedere, et contra, si nominatiuus præcedat, etiam uerbũ plurale præcedere, ut in iam dictis exemplis.

Si uerbum in partibus adhibetur, genitiuum in collectione præcedere debere, ut Aquilarum, alia ab oriente uolat, alia ab occidente. Ciuũ alios regere decet, alios parere. Quod tamè in collectione præcedit, plurale omnino esse postulat, uel uoce, ut in superioribus exemplis: uel certe significatione, ut, Auitium genus, partim terrestre est, partim aquatile. Et auitij generis, aliud est terrestre, aliud aquatile, Humani generis, pars corpus excolit, pars animum. Non ignorandum, ut doctissimus Gaza præcipit, singulari eiusmodi alias in singularia licere diuidere, alias in pluralia. Humanũ genus, partim sui iuris est, partim alieni humani generis, alij probi sunt, alij improbi. Quan-

quam hic duplex est figura, fortasse triplex, ut post
 apparebit, Et rursus plurale iisdem modis, ut, Homi-
 num, alius est frugi, alius nequã. Et ciuium, alij præ-
 sunt, alij parent. Potest autem utrunq; & quod in col-
 lectione, & quod in partibus sumitur, per obliquum
 efferi, si participium loco uerbi sit positum, & tran-
 situs personæ fiat, ut, Aquilarum uolantium alterius
 ab orto, alterius ab occasu, par est uelocitas.

Fit Prolepsis per omnia, quæ generale in partes
 diducunt. Per nomina, ut. Alius, alter, unus. Per pro-
 nomina, ut Ego, tu, hic ille. Per aduerbia, ut Partim,
 modo, aliquando, cum similibus. Etiam sine his per
 sola interdum appellatiua, uel propria, ut Verg. In-
 terea reges, ingenti mole Latinus Quadrijugo uehi-
 tur curru: bigis it Turnus in albis, Hinc pater Ae-
 neas Romanæ stirpis origo, Et iuxta Ascanius ma-
 gnæ spes altera Romæ Procedunt castris.

Et quando unico membro generalitatem sequente,
 formula quedam huius figuræ representatur, ut Sa-
 lust. Cœpere se quisq; magis extollere. Terentius,
 Aperite aliquis actutum ostium. Supplendū enim ita
 quod desit, Aperite ostium, & aliquis actutum ape-
 riat. Et cœpere se extollere, & quisq; magis se ex-
 tollere. In illo uerò Terentij, Verum Demea curemus
 æquam uterq; partem: tu alterum, ego uerò alterum.
 Vtraq; earum quas nunc retulimus formarum, cerni
 potest, & prioris quæ integra est, & posterioris, in
 qua unicum membrum generalitati subijctur.

PLEONASMOS:

Diuersum ab his genus est, quod excessus constat, Pleonasmus generatim appellari solet. Accidit autem, cum una pluresue dictiones ad legitimam constructionem non necessarie in oratione redundant. Id sane fit per uarias partes.

Nam & appellatiua nomina interdum sic redun-
 dare uideas, ut Vergil. Sic ora locuta est. Terentius,
 Hisce oculis egomet uidi. Item genitui illi, loci, &
 gentium, constructionis legibus nihil conferunt. Te-
 rentius. Te interea loci cognoui. Nonnunquam epithe-
 sin aliquam adiiciunt. Idem, Sed ubinam gentium esse
 In appositione quoque si speciale precedit generale,
 ipsum generale, Quintil. sententia, abundat, ut si pro,
 fratres gemini, gemini fratres dixeris, quod tamē in-
 telligendū est de ijs, quæ publicè sunt nota, ut Mulier,
 ancilla, urbs Roma, cum alibi generalitatis appositio
 fortasse superuacua non sit, ut Sabrina flumen. Sicuti
 nec cum æquiuoco fit appositio, ut Taurus mons. Et
 alioqui non uidetur antiquitatis reduntantiā hanc ne
 in notissimis quidē ualde refugere, ut ex multis, hoc
 in capite liquere poterit, cū et gemini fratres, et alia
 similia sæpe legas. Cicero, Procles & Calisthenes La-
 cedæmoniorum reges gemini fratres fuerunt. Sueto.
 Cesare, ut enim geminis fratribus ædes in foro con-
 stituta tantum Castoris uocaretur, etc. Plinius, Fru-
 ctus magnitudine auellane nucis. Cesar, Proximi Re-
 no flumini sunt. Liuius, Tyberi anni septus, Curtius,

Pleonasm
 appellati-
 uorum.

Homo.

Nilo amne uestus. Hominis quoq; uocabulum in eiusmodi sermonibus abundat, quales sunt Terentij, Ego hominem callidiores uidi neminem, quam Phormionem. Et Suctonij, Ex nonnullis comperi per suasissimū habuisse eum neminem hominem pudicum. Et Cicero nis, Neminem tibi profecto hominem ex omnibus aut ante posuissem unquam, aut etiam comparassem.

Adiectiuorum pleonasmos:

Et adiectiua, ut Cicero Verr. Omnia quæcūq; Carpinatus postulabat, facere et discernere solebat. Et Valerius Maximus in, Mox humani ingenij pronauoluntate uetita scrutandi, pone respiciēs, animaduertit immense magnitudinis serpentem, concitato impetu omne quicquid obuium fuerat, proterentem. Suet. Salign. Omnes Germanico corporis animiq; uirtutes, & quantas memini cuiquam cōtigiisse satis constat. Satis enim fuerāt, quæcunq; & quicquid, quæ ipsa uniuersalia sunt, et nemini, detracto illo cuiquam. Simile est illud Ter. Comperiebā nihil ad Pamphilū quicquā at timere. Vbi paret con esse illud, quicquā, Donatus ait.

Paruus & minutus.

Paruus quoq; & minutus, cum diminutiuis adduntur, redundare uidentur. Cic. Parado. Accipies igitur hoc paruū opusculum. Idem, Minutis interrogatiunculis, quasi pūctis id quod proposuit, effecit.

Nescio an alio quam huc referam, quod de interrogatiui neutro, Quid, obseruo, ut in illo Cic. in Partit. Quid orationis, quot sunt partes? Et iterū, Quid quaestio, quas non partes? Et rursus, Quid in deliberatione, quid spectas. Item, quid in iudicijs, quæ est collatio?

Videtur

Videtur enim eo dempto, nihilo minus stare sensus, si modo ordo paulū mutetur. Etiā in illis *Quin.* Quid Hercules acta non bene Pisandros? Quid Nicandrum frustra secuti Macer atq; Vergilius? Quid Euphorio nem frustra transibimus? Quid Horatius frustra Dirceum Homero subiungit? Et Teren. Quid pædagogus ille qui citharistriā, quid regerit? Item, Quid senem quoad expectatis uestrū? Vbi Donatus inquit, Quid, secundum morem quotidianum tunc dici, cum transitus sit à mentione alterius rei in alteram.

Geminatorū etiam in accusatio et ablatiuo pro nominū, si alterū redūdat, quoniā alio quam huc referat; ut in illis Vergilij, Me me adsum, quid feci, in me conuertite ferrum, O Rutuli. Item, Me me duce ferrū Corripite ô Rutuli. Item, Verte omnes te te in facies. Et Quint. Tete hoc loco mulier interrogo. Ter. Que sese in ignem iniicere uoluit. Et in nominatio aliquid do, ut Cicero in Philip. Tu tu faces illas incēdisti. De, se geminato et simplici Serui. ex Cæsare hoc notat, Se simplex ponimus, cum aliquis se in alium quid se cisse fatetur: Sese cum in seipsum.

Ille relatiuum sepe poetis græco et Homericō more redundat. Vergil. Multū ille et terris iactatus. Idem, Nunc dextra in geminās ictus, nunc ille sinistra. Idem, Quid maiora sequar? salices humilesq; geniste, Aut ille pecori frondem, aut posterioribus umbram Sufficiunt. Idem, undiq; iam tergo ferratos susinet orbes, Puppibus illa prius, patulis nunc hospita plaustris.

Hic & is
relatiua

Præterea hic & is relatiua. Prius certe cum mira gratia ut apud Liuium, Ita geniti atq; educati, quum primum adoleuit ætas, nec instabilis, nec hi ad peccata segnes uenando peragrare saltus. Posterius, ut Sal. in Caril. Sed urbana plebs, ea uero præceptis erat multis de causis. Et Teren. Sed eas fabulas factas prius latinæ scisse sese, id uerò pernegat. Idem, Tum hoc alterum, id uerò est, quod ego puto palmarium me reperisse. Idem, Id propterea nunc hinc uenientem sequor, Huc pertinet & illud Ver. Sed reuocare gradū, superasq; euadere ad auras, Hoc opus, hic labor est. Satis factum enim constructio legis fuisset, si superasq; euadere ad auras est opus & labor, dixisset, sed minus uehemens fuisset oratio. Item illa paulò duriora, meo iudicio, maxime quod in principio orationis sunt posita. Aemilius Probus, Chabrias Atheniensis, hic quoq; in summis habitus est ducibus. Idem rursus, Timotheus Cimonis filius fuit Atheniensis, hic a patre acceptam gloriā multis auxit uirtutibus. Et Terentius, Pamphilus ubi nam hic est? Cic. ad Atticum, Posthumius autem de quo nominatim senatus decreuit, ut statim in Ciliciam iret, Eusonioq; succederet, is negat se iturum sine Catone.

Ipsc epita
gmaticon;

Ipsc quoq; epitagrammaticon, siue subiectiuum, quum post Met discretionis item particulam adhibetur, ut Ter. Sed quod modo hic nos Antiphonem monuimus, id nosmetipsos facere oportet Phœdria. Et Cicero de Officijs, nisi nosmetipsos amabimus ualde.

Ex

Ex uerbis quoq; peculiariter, dico, præsertim apud Cicronem, ut in illo, Cui cum familiaris quidã quere retur, quod diceret uxorem suam suspendisse se de ficu. Idem Gregalesq; eum cum nõ uenisset in campum, requirerent, excusauit Vespæ Terentius, quod eũ brachium fregisse diceret. Hic enim satis erat, quod brachium fregisset: ibi, quod uxor sua de ficu se suspende rat, omisso utrobiq; illo, Diceret. Non dissimile his uidetur & illud eiusdem de lege Manil. Reliquũ est, ut de Q. Catuli autoritate dicendum esse uideatur. Satis enim esset, ut dicatur. Caterum in his nulla fit debita structura iniuria: sicuti nec in illis periphraſibus, quæ tamen reduntantiã omnino præ se ferunt, quales sunt & illa Teren. in Hecyra, Sic est ut uelit reducere uxorem, licet: pro si uelit Et eiusdem in Phorm. Si est patre, culpã ut Antipho in se admiserit: pro si admisit ut Donatus interpretatur. Idem, Si est ut dicat uelle se redde. Si est, ut nolit, rectè consului gnate mea.

Participiũ quoq; nonnunquã in structura redundat, sed græco more, proinde Hellenismis dicitur.

Ex præpositionibus uero ijs, quæ cum uerbis componuntur, etiã nonnullæ ad constructionẽ superfluunt Teren. Adeo ad eum? Sal. Tanta uis auaritiæ in animos corũ, ueluti tabes inuaserat. Staret enim tum sensus tum constructio, si demeres hic In, ibi Ad. Sed hunc pleonasmon in alijs quoq; præpositionibus affectare uidetur antiquitas, ut in superiori libro multis exemplis uideri licet.

Pleonasmos præpositionibus:

Re quoq; in compositione non minus apud probatissimos autores saepe abundat, ut Cicero de fato, Ad Chrysippi laqueos reuertamur: Nihil enim aliud uult dicere, quam uenimus. Quintil. Si uerū est post multa secula & innumerabiles reddi rursus alijs corporibus animas, fortassis in me renatus sit aliquis ex illis. Et Terentius. Renuntio here futurū. Quo loco Donatus, re, syllaba, inquit apud ueteres interdum abundat, ut renuntio, pro nuntio,

Ad, ab et
per.

Item ante nomina urbium & oppidorum, Ad ab, & per, ut Cic. Ea die Verres ad messanam uenit. Sall. Nā Brutus ab Roma aberat. Vergil. Illis qui ad Troiam forte diebus Venerat. Cic. Circiter Idus sextiles ab Epheso in Syriam nauibus profectus est.

Aduerbio-
rum impleo-
nismor:

Ex aduerbijs autem post uerba que à re, componuntur, cum retro, sequitur, uel ipsum retro, uel certe re abundat. Vergil. Asper acerba tuens retro redit. Idem, Et retro sublapsa referri. Et ante, post uerba composita à præ. Nonne oportuit præscisse me ante? Et simul cum uerbis à Con compositis. Idem, Multa simul, concurrunt, qui coniecturam hanc nunc facio. Vbi etiam qui, pro unde uidetur accipi, nisi fortasse quis scribendum pro quibus. Sicut in illo forsitan, Non qui argumentum narret, qui pro qua.

Qua longū

Qua breue

Qua longum quoq; redundat, ut Vergilius, Si qua fata sinant. Idem, Ne qua scire dolos mediusue occurrere possit. Item qua, breue. Vergilius, Phœbe diu res si qua diu mortalibus ulla est.

Negatio

Negatio præterea uarijs modis abundat. Alias post compositam negationem primo loco positam. Compositas uoco, quales sunt, Nego, nescio, nequeo, nemo, nullus, nunquam. Terent in Phorm. Negat neq; eius patrem scire quis fuerat. Cicero de finibus, Sed quam ne gent. Stoici nec uirtutes, nec uitia crescere. Et nescis nec in pace, nec in bello uiuere. Vergilius, Nulla neq; annem Libauit quadrupes, nec graminis attigit herbam. Cicero Academ. Nullam deniq; esse artē, nec dicendi, nec desserendi putant. Nam si postponatur composita dedecet altera reliquarum. Ter. Agrum in his regionibus meliorem, neq; pretij maioris habet nemo. Si enim alteram apposuisset, aut compositā præposuisset, aut postremo pro ea posuisset affirmatiuā particulam, ut quisquam, uel ullus. Declarat autem, quod in his redundat negatio, quod una detracta, idē sensus seruetur, Neq; eius patrem ait se scire. Nec in pace scis uiuere, nec in bello. Nec ulla quadruples libauit annē, nec attigit herbam. Aliter quoq; superfluit negatio, ut in illo Ter. autore Donato. Neq; haud tu dicas tibi non prædictum caue. Item aliter. Sed cum quadā ui, ubi nimirum per secundam negationem adstruitur quicquā ucluti maius, ut in talibus, Non eam, ne nunc quidē quū accersor ultro? Cicero ad Lentulū, Neq; errarent ne aduersarij quidem Quorū non admodum dissimile est illud Terentij, Per omnes tibi adiuro deos, nunquam eam deserturū, non si capiundos mihi sciam inimicos omnes homines. Fi-

gura certè est & cum affirmatiuū per duas negationes interpretamur, ut Ver. Nec nocturna quidè carpentēs pensa puellæ Nesciuerē hyemē. Et, Nequeo nō mirari. Et, Nemo non stupidus, Sed non huius loci.

Coniuncti-
onum pie-
natiuos:

Coniunctionū uerò quædā huic figuræ adeo sunt obnoxia, ut cum nihil ad constructionē, uel sensum conferant, expletivæ, uel ornativæ tantū dici meruerint, ut sunt, Num, nam, dum, in, etiamnum, numnā, & ad sum, aliæq;. Tere. Numnam perimus? Idem Ehodum bone uir ad me. Idem, Dic dum. Verg. Nam neq; Par nati nobis iuga, nam neq; Pindi.

Copulati-
uæ:

Præterea copulatiuæ. ut Multa quoq; & bello passus. Redundat enim &. Idem Verg. Atq; hinc atq; illic humeros ad uulnera durat. Sed hæ sepiissime cum Epexegeſin tantum astruunt, ut in illo Ver. Iudicium Paridis, spretæq; iniuria formæ. Est enim interpretatio iudicij Paridis, spretæq; iniuria formæ. Talia sunt & illa, Mollemq; & montes in super altos Imposuit. Item, Dixitq; & prælia uoce diremit.

Vt quoq; cum ei succedit ne, uel ipsa otiosa est, uel nepro non accipienda, ut Teren. Ego pol te pro istis dictis & factis ulciscar scelus, ut ne impune in nos iluſeris. Idem, Miseret me. Itaq; ut ne uiderem misera, effugi huc foras. Quanquam græca potius talia uidentur, pro ἴνα μή.

Et ne, ut in illo Horatij in Sermonibus, Nemōn ut auarus se probet. Item in illo, O serii studiorum, qui ne putetis difficile & mirum, Rhodio quod Pirholeonti conigit

contigit, autore Porphirione. Quamquam Priscianus confirmatiuam in talibus dicit pro etiam, ut Terent. Nunccine demum istuc uerbum in te incidit?

EPANALEPSIS:

HVC spectat & Epanalepsis in primis scitu digna figura. Hæc accidit, quum post aliquam multa interposita, uel claritatis, uel alia quapiam causa resumimus quod in principio collocauimus, cū alio qui sine eo constructio suos numeros haberet. Resumimus aut uel iisdē uerbis, ut Ver. Talis amor Daphnim, qualis cū fessa iuuenctum Per memora atq; altos querēda bucula lucos, Propter aquæ riuū uiridi procumbit in herba. Perdita, nec seræ meminit decedere nocti, Talis amor teneat. Et Cic. ad Bru. Caue enim existimes Brute (quanquā nō est necesse ea mea ad te, quæ tibi nota sunt scribere) caue putes probitate, cōstantia, cura studio reipub. quidquā illi esse simile. Idem in lib. de Oratore, Nostra est enim, si modo nos oratores sumus, si in ciuium disceptationibus, si in periculis, si in de liberationibus publicis adhibenda autores & principes sumus. Nostra est, inquam, omnis ista prudentiæ doctrinæq; possessio. Vel diuersis uerbis ab his, quæ sunt proposita, alias potestate paribus, ut Cicero in Tusculan. Confirmato illo, de quo si mortales animi sunt, dubitare nō possumus quum tantus interitus in morte sit, ut ne minima quidē suspitio sensus relinquatur, hoc igitur probè stabilito & fixo, illud excutiendum est, ut sciatur quid sit carere. Alias magis generalibus. Idem pro

pro Marco marcello, Verum animū uincere, iracundiam cohibere, uictoriam temperare, aduersarium nobilitate, ingenio, uirtute prestantem, nō modo extollere iacentem, sed etiam amplificare eius pristinam dignitatem. Hęc qui faciat, non ego summis uiris comparo, sed similitū deo iudico. In his si demas in prioribus, talis amor, et caue putes, in tertio illud, hoc igitur, stabilito et fixo, in quarto, nostra est inquam, nihil minus integra ubiq; constructio fuerit. In quinto exemplo Cicero figuram mutauit, ut magis aptē clauderet. Adhibentur in hac figura aliquando notę quędam quales sunt, inquam igitur, & similia, ut, in modo dictis exemplis patet. Pręterea sed, ut Cicero in Philip. prima, Collegam tuum aiunt in hac sua fortuna (quę bona ipsi uidetur) mihi, ne grauius quippiam dicam, auorum et auunculi sui consulatum si imitaretur, fortunatior uideretur, sed eum iracundum audio factum Idem alibi, Quum audio socrum meam Lęliam (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conseruant, quod multorū sermonū expertes, ea tenent semper quę prima didicerunt) sed eam sic audio, ut Plautum mihi, aut Neuium uidear audire.

HYPERBATON:

Cum ordo legitimus dictionum, clausularum uematur, Hyperbaton Grammaticis dicitur. De recto huius generis seorsum tractauimus tractatu, quem de ordine inscribimus. Huius uarias species faciūt Grammatici, Anastrophę, Hysterologiā, Tmesin, Synchisim Parentthesin

Parenthesin. Dictionum præposterum ordinem, Anastrophen uocant. Accidit hoc multis præpositionibus, ut, Italiã contra. Et His accensa super, Et, Maria omnia circum. Et, Spemq; metumq; inter dubij. Et, Multa de nocte profectũ. Et, Quẽ penes arbitrio est. Item, Mecum, tecum, quicum, quibuscum. Sed non ignorandum quoties præpositionis alicuius casus in genitiuũ transit, relatiui substantiæ, præpositionem cum suo casu plerumq; in Hyperbato legi, ac genitiuo subijci, ut Cuius de honore agitur. Cicero, Cuius cum patre magna mihi fuit amicitia. Idem, Cuius ob oculos Graij ora obuertebant sua. Idem, Quorum ẽ numero primus est ausus Leontinus Gorgias in conuentu poscere questionem. Idem, Cuius in labris ueteres comici, etiam quum illi maledicerent, quod tum Athenis fieri licbat, leporem habitasse dixerunt. Idem, Cuius ad excoGITATAM speciem imitando referuntur ea, quæ sub oculos ipsa non cadunt. Accidit præterea aduerbijs & coniunctionibus. Quum, ut Cæsar. Frequentissimẽ diutius quum nostrorum impetum ferre non possent. Item, Diu quũ esset pugnatum. Item, Ipse quũ primum pabuli copia esset inciperet, pro quum diutius, quum diu, quum ipse. Item, ut, Terentio, & Ciceroni, & Cæsari passim. Terentius, Nec te quiuit hodie cogere, illam ut duceres. Et, Huc face ad me ut uenias: &, Atq; ex incommodis alterius sua comparent ut commoda Cæsar, Ea; res consilium ut diremisset. Idem, Breui spatio interiecto, nix ut his rebus quas constituisset, collocandis

collocandis atq; administrandis tēpus daretur. Enim
 ut Terentius, Enim non sinam. Quæ, copulatiua, ut
 Horatius in car. seculari, Orbis ut cantus referatq; lu
 dos, Idem, Ore pedes tetigitq; crura. Idem, Magna so
 nabit, cornua, quod iūcatq; tubas. Tibul. Messalā ter
 rum sequiturq; mari. Ne, ut Horatius, Cum faber
 incertus scamnū faceretne Priapum. Sed hæc ordinis
 mutatio in, que, et ne, durissima est, quare imitandam
 non censeo. Sedenim, Vergilius, impius ex quo Tyti
 des sedenim scelerumq; inuētor Vlysses, pro sedenim
 ex quo. Quoniam, Idem, Insanire libet quoniam, pro
 quoniam libet. Relatiuum quoq; substantiæ loco suo
 nonnunquam abest, non sine gratia, ut Cicero, In me
 dio relictis quod erat populo Romano adiudicauit.
 Terentius, Mater quod suasit, sua adolescens mulier
 fecit. plautus, Vix apud me sum, uigilans qui prope
 dormio. Sicubi tamen lōgius a loco suo dictio est trās
 gressa, Hyperbaton etiam speciali nomine dicunt, ut
 in illo Ciceronis notat Quintilianus, Animaduerti iu
 dices omnem accusatoris orationem in duas diuisam
 esse partes. Rectum enim esse ait, in duas partes diui
 sam. Ad hanc Hyperbeton referri potest & dictio,
 quæ inter adiectiuum positum in accusatiuo, & ap
 pellatiuum in genitiuo est interposita, quod sæpiissime
 factitatum ab autoribus leges, ut Terentius, Paululum
 da mihi operæ Cicero, Sed amor uoluntatisq; coniu
 etio plus habet suauitatis. Idem, Neq; repeto pro illa
 quicquam abs te precij.

HYSTEROLOGIA:

Cum prepositio nō casui cui seruit, sed uerbo, quasi cum eo compositum sit, iungitur, Hysterologian Seruius uocat, ut Tyriam qui adueneris urbem, pro ueneris ad Tyriam urbem, Et, Quas uento accesserit oras, & Atq; rotis summas leuibus perlabitur undas. Et Horatius, Innati triuijs. Donatus Hysterologian, si ue ὕστερον πρότερον, præposterum ordinem sensuum uocat, ut, Et torrere parant flammis, & frangere saxo. Sed hæc ratio ad constructionis rationem parum pertinet. Huc pertinet illa, Urbem quam statuo, uestra est: Et Naucratem, quem conuenire uolui, in naue non fuit. Rectum enim non erat, Quam urbem statuo, & Quem Naucratem cōuenire uolui. Qualis ordo apud oratores obseruatur, nu ante est dictum.

T M E S I S:

TMesis uocatur, quum composita uoce diuisa, diuisio aliqua eius partibus interponitur, quod facere autores libenter uidetur, ut Quintil. Nam rogationibus plebis ue scitis sancta sunt ista præcepta. Vergil. Septemq; subiecta trioni. Et Terent. Que meo cunq; animo libitum est facere. Idem, Thais maximo orabat opere, ut cras redires. Idem, Omnia prius experiri q̄ armis sapientē decet. Plau. Sedne ego stultus, qui rem curo publicam? Cice. Quam rem procul inquit dubio dixisset. Idē, rem uero publicā penitus amissimus. Idem Ante Salaminā ipsam Neptunus obruet, quā Salaminij Tropæij memoriam: priusq; Boetio Leuctra tollentur,

400 DE EMEND. STRUCT.
tur quam pugnae Leutricae gloria. Non minus libenter
& illa congregandi aduerbia, non modo, non solum,
non tantum interposita dictioni dirimunt. Quint. Sen-
tentijs quidem poetarum non orationes modo sunt re-
fertae, sed libri etiam philosophorum. Cic. Est enim mu-
nus eius non ingenij solum, sed laterum etiam, & ui-
rium. Idem, Nec uero dubitet agricola quamuis senex,
querenti cui serat, respondere, dijs immortalibus qui
me non accipere tantum a maioribus uoluerunt sed etiam
am posteris prodesse.

PARENTHESIS:

PARENTHESIS est sensus quispiam sermoni antequam
absoluatur interiectus, qui quanquam eius uiribus
aliquid confert, tamen sublatus legitimum sermonem
relinquit, ut Iupiter hospitibus (nam te dare iura lo-
quuntur) Hunc letum Tyrijsq; dicem Troiaq; profec-
tis esse uelis. Horatius, Cetera de genere hoc (adeo
sunt multa) loquacem Delassare ualent Fabium.

SYNCHYSIS:

SYNCHYSIS est ordo dictionum confusior, alicuius
incontinuitatis uitandae causa susceptus. Donatus
Hyperbaton obscurum, & ex omni parte confusum
interpretatur, ut, Treis notus abreptas in saxa laten-
tia torquet, Saxa uocant. Itali medijs quae in fluctibus
aras. Quod sic ordinat, Treis naues abreptas notus
torquet in saxa, quae saxa in medijs fluctibus latentia,
Itali uocant aras. Sed hic confusio in una relatiui est
clausula. Aliquando duarum clausularum miscetur
diatio

cursum mihi prospera dixit Religio, pro omnis religio dixit prosperum cursum ut Servius enarrat.

Est Hyperbaton & cum relatiuum qui, non ex proxima clausula, sed superiore aliquid repetit, ut in illo Vergilij, Me puer Ascanius, capitisq; iniuria chari quem regno Hesperie. Tale uult Servius & illud esse, Sunt & Amnieæ uites, firmissima uina, Tmolus & assurgu quibus, & rex ipse Phœneus. Ad uites enim referri ait, non ad uina, ne forte uinis dicere cogatur. Sed frustra, cum non solum eo casu latinissimi utantur, ut Plinius, uasa uiatoria ex ea uinis in Gallia facta mortifera fuisse compertum est. Sed etiam genitiuo. Idem de Faustino Solum uiuorum hoc flamma acceditur. Ut merito coarctanda in talibus grammaticorum superflitio sit, qui contra usum summorum in Romana lingua uirorum multa temere præcipiunt, ueluti etiam propria carere plurali.

Metathesis Ad hunc locum pertinet & naturalis ordo sensuum mutatus, siue Hysterologan, siue ὑστερον προτερον, siue sensuum metathesin siue quocumq; hunc nomen appelles. Cuiusmodi est tu in eo, quod σεαυτοῦ ὅπου Græcis dicitur, ubi relatiui sensus demonstratiuo pronomini, cuius demonstratione interpretatur, præponitur, ut in illis. Cic. Sed hoc non concedo, ut quibus rebus gloriemini in uobis, easdem in alijs reprehendatis. Idem, Quotus enim istud quisq; fecisset, ut quibus partibus in dissentione ciuili non esset receptus, essetq; etiã cum crudelitate eiectus ad eas ipsas rediret?

ret: Tū ubi relatiuū sensui, ad quē refertur, postponitur, ut Ouid. de Ponto, Quodq; soles animo semper, quod uoce precari, Omnia Cæsaribus sic tua facta probes. tale est illud Liuij cum similibus, Quod bonum, faustū felixq; sit, inquit, Quirites regē create.

Etiā talia, licet sit Enallage relatiui, quale est Cic. ad Rufum, Tamen quæ tua suauitas est, quiq; in me amor, nolles à me hoc tēpore æstimationē accipere.

Tum uero in illa figura, quæ Græcis est usitatissima, in qua relatiui diuersitatis sensus, quæ natura sequi debeat, præponitur, ut in illo Cicer. Ceteris satisfacio omnibus, mihi ipse nunquā satisfacio. Idē, Cui quidem amori utinā Ceteris rebus possem, amore certe respondebo. Terent. Adel. Pisces ceteros purgæ Dromo, congrum istum maximum finito in aqua ludere paulisper. Celsus, Ex ijs ceteræ quidem futuræ in unguem committuntur: hæ uero, quæ super aures transuersæ sunt, totis oris Paulatim extenuatur.

Tum in illa figura, ubi est obtestatio cū comprecatione, ut in illo Vergilij, Sic tua Cyrneas fugiant exanimata taxos, Sic cythiso parte distentent ubera uaccæ, Incipe si quid habes. Hor. Sic te diua potens Cypri. Sic fratres Helenæ lucida sidera, Ventorumq; regat pater, Obstrictis alijs præter Iapyga Nauis, quæ tibi creditū Debes Vergiliū finibus Atticis reddas incolumē precor. Natura enim precatio præcederet, ut in illo Ouidij de Pōto, Idq; facis, faciasq; precor, sic mater et uxor, Sic tibi sint fratres, totaq; salua domus.

404 DE EMEND STRUCT.
EORVM QVAE PARTIBVS
accidunt Enallage.

SEquitur accidentiū enallage, quā ideo in hunc locū
distulimus, quod ea maxime legitimæ structuræ le-
ges perturbat: quippe quæ in his potissimū uersetur.

Antiptosis
Nominati-
uus pro uo-
catiuo.

Casum igitur pro casu positum, quæ Antiptosis di-
citur, multis modis apud illustres autores legimus, nā
& nominatiuus pro uocatiuo, ut Verg. Projice tela-
manu sanguis meus, pro mi. Idem, Corniger Hesperia-
dum fluuius regnator aquarum, pro fluuie. Idem, Mu-
scoli fontes, et somno mollior herba, Et quæ uos rara
uiridis tegit abutus umbra. Solstitiū pecori defendi-
te, pro arbute, quæ eos tegis rara umbra. Et Persius,
Vos o patritius sanguis, pro patritie, Tale mihi uide-
tur & illud Plinij, Salue primus omnium parens pa-
triæ appellate, quod exilius fortasse sonasset, si primæ
dixisset rectius tamen esset dictum, cum in eandem re-
cidat personam cum appellate.

Vocatiuus
pro nomi-
natiuo:

Et contra, uocatiuus pro nominatiuo, ut Persius, Cen-
sorem tuum, uel quod trabeate salutas, pro trabea-
tus. Et, Macte uirtute esto, inquit sententia dia Cato-
nis, apud Horatiū Donatus uero ait, ut in illo Teren-
tij uocatiuum poni pro nominatiuo, Tu modo anime
mi noli te macerare. Sed frustra, ut mihi uidetur.

Nominati-
uus pro ge-
nitiuo:

Rursus nominatiuus pro genitiuo, Prisciano autore
ut Liuius, Periti religionū iurisq; publici, quādo duo
ordinarij consules eius anni, alter ferro, alter morbo
perisset, susceptū consulem negabant comitia habere
posse

posse. Salust. Igitur initio reges (nam in terris no-
men imperij id primum fuit) diuersi, pars ingenium,
alij corpus exercebant. In hoc tamen genere possunt
& alij casus in priori loco poni, ut Plautus in Cassid.
Habet gladium, sed duos, quibus altero te occisurum
ait, altero uillicum, pro quorum. Quintil. Sed autores
alios in ordinem redegerint, alios numero exemerint
Ceterum ubiq; rectius & magis ex arte, genitiuus in
priori loco poneretur. Non infrequens tamē est diuer-
sus usus, & græcis usitatissimus.

Genitiuus pro ablatiuo, ut in illo Plinij, quod planē
est Solæcophanes, modo recte scriptum sit, Omnium
triumphorū laureā adeptē maiorem, pro omni trium-
pho. Num igitur sorte omissum est laureis, fuitq; uc-
tus lectio, omnium triumphorum laureis laureā ade-
pte maiorem, aut laurea scriptū? Cic. Attico, In oppi-
do Antiochiæ, pro oppido Antichia. Et pro accusa-
tiuo, ut in illo Vergilij cum similibus, Et celsam Bu-
troti ascendimus urbem. Et, Fontē superare Timauī,
Esset enim magis ex consuetudine locutio, Butrotum
celsam urbem, & fonte Timauum.

Datiuus pro nominatiuo, uel accusatiuo, ut Ver. At
puer Ascanius cui nunc cognomē Iulo. Liuius, Scipio,
cui Africano fuit cognomen. Item, Faustus fuisse no-
men ferunt. Recta enim locutio in omnibus talibus est
per nominatiuum, uel accusatiuum, Iulus, Africanus,
& Faustulū, ut Cicero, Argentarius Sextus Clodius,
cui Spuridion fuit cognomen. Terent. Hecyra est huic

Genitiuus
pro ablati-
uo:

Datiuus p
nominati-
uo uel ac-
cusatiuo.

426 DE EMEND. STRVCT.

nomen fabulae. Frequens tamen est datiuus usus. De his supra dictum in primo libro est.

Datiuus ꝑ
genitiuo.

Datiuus pro genitiuo, ut Vergil. *Cervix cui lactea erimes Accepit: pro cuius cervix. Idem in septimo, At iuueni oranti subitus tremor occupat artus. Ouidius, Ille pater, rectorq; deum, cui dextra trifalcis Ignibus armata est, pro cuius. Et illud Terentij in Phor. Vin primum hodie facere, quod ego gaudeam Nauisstrata, & quod tuo viro oculi doleant? Nisi, quod, pro ut, audis. Vergil. Et cultor nemorū, cui pin-gua Cæ Tercentum niuei tondent dumeta iuueni.*

Datiuus ꝑ
Accusati-
uo:

Datiuus quoque pro accusatiuo uarie usurpatur. Alias pro simplici, percipiē post infinitum, esse, ut in talibus quale est illud Horatij, *Mediocribus esse poetis non dii, nō homines, non concessere columnæ. Et Brutus ad Cicronē, Et quis supplicat, ut optime meritis de Rep. liceat esse salutis? Martialis, Nobis non licet esse tam disertis, Qui musas colimus seueriores. Rectum enim in his est, mediocres, saluos, disertos, ut Quintil. Procuratorem tibi esse non licuit. Terentius, Nam expedit bonas esse uobis. Sed sunt in datiuo ad Græcorum potius imitationem prolata. Alias pro accusatiuo cum præpositione, duntaxat poetis, sepi-simeq; Vergil. ut, *It caelo clamor. Ter. Interea mulier quædam ab hinc trienniū commigravit huic uiciniæ, pro ad hanc uiciniã. Donatus aduerbium in loco dicit huic uiciniæ, cuius ad locum sit, huic uiciniam, quod tamen non congruit cum uerbo commigravit.**

Hunc

Hunc datiuum, octauū casum esse Sergius ait. Etiam alio modo cum, apud, præpositione, uel, secundum, ut, Pridie Nonas Ianuarias Cæsari Delphinus matutino exoritur, pro apud Cæsarem, uel ut alio Græco more sunt locuti, secundum Cæsarem, uel iuxta Cæsarem.

Accusatiuus pro ablatiuo, ut Horatius in Epod. Senem quidem omnes rideant adulterum nardo peruinctū, quale nunquam perfectius mea laborauerunt manus. Hoc modo & nominatiuus pro ablatiuo Idem in primo. Ser. Occurrunt animæ, quales neq; callidiores Terra tulit, pro quale & qualibus. Ponitur enim utrobiq; relatiuum in ipso casu, quo demonstratiuum talis, (quod Prisciano autore, ubi adiectiuū non præcedit, subauditur) poni deberet.

Ablatiuus pro genitiuo, ut Vergilius, Et iniquo pondere rastro. Et alibi, Et acuto robore uallos. De quo genere alibi inter legitimas constructiones meminimus, Item ablatiuus cū præpositione pro genitiuo, ut in illo Terentij, Adibo, atque ab eo gratiam hanc quā uideo uelle, imibo, ubi Donat. Gratiam ab eo imibo, pro eius gratiā merebor. Nā adeo amat Terentius, ab eo, pro eius, ponere, ut in Andria, Ea primum ab eo animaduertēda iniuria est, id est, eius iniuria.

Ablatiuus pro datiuo. Vergi, Heret pede pes, densusq; uro uir, pro pedi. Sunt & qui uoces illas Senatu metu, ornatu, ablatiuos pro datiuis positos putent, ut in illo Verg. Parce metu Cytherea, quum sint ipse potius datiui a uulgatis genitiuis Senatus, metus,

Accusatiuus pro ablatiuo:

Ablatiuus pro genitiuo

Ablatiuus pro datiuo

ornatus, ut Cæsari ex Gellio placet, non aliter quam illi Senatui, metui, ornatui à priscis et exoletis genitiuis Senatuis, metuis, ornatuis. Cuius generis apud Terentium legitur, Eius anuis causa. Sic in prima inclinatione antiquus genitiuus finiebatur in as. Ennius, Dux ipse uias. Liuius Andronic. Mercurius, cumq; eo filius Latonas. Cuiusmodi genitiui ratio in patrum familias & materfamilias adhuc durat. In tertia uero terminabatur in i, præsertim in proprijs, ut Verg. Et uulnere tardus Vlißi. Cicero, In Timarchidi potestate sociorum populi Romani antiquissimorum, atq; amicissimorum liberos, matres, bona, fortunas omnes fuisse. In quinta per es, ij, uel e exist, ut Huius dies, huius dij, huius die. Cicer. Equites uero daturus illius dies poenas. Vergil. Munera letitiamq; dij. Salustius, Vix decima parte die reliqua. Nec lectorem perturbet, quod quædam ex his ad Anacoluthon retulimus, quæ sit diuersa utriusq; loci ratio. Hic namq; accidentium immutatio tantum spectatur, ibi confectionis à superioribus uariatio.

GENERVM ENALLAGE

Masculinū
pro fœmi-
mino:

EX generibus uero masculinum pro fœminino aliquando ponitur, ut, Amare cortices, & ualidi siles, pro amari, & ualide. Et apud Horatium, Et mammæ putres, equina quales ubera, pro qualia. Hoc autem pene Solæcophanes est utpote dissidente adiectiuo ab eo, cui inmittitur appellatiuo.

Masculinū
pro neutro

Masculinum pro neutro, ut in illo Quintiliani, Ne miremur

miremur, quod ab antiquorum plerisque Aenea & Anchisia sit dictus nisi quis particulam, nominatiuus subaudiat. Sunt enim quæ ðgræcōs dicuntur, omnia neutra, nec declinata. Itaque interpretes aliquando neutrum articulum Græcum ijs præponunt, ut *Domus* natus super illud in *Andria*, ego ne dicam? tò ego, inquit, emphasin habet. Que ratio si in multis seruaretur, non parum claritati conferret. Nos aliquando eiusmodi uoces nota, quæ cum articulū quodammodo representet, à fronte includimus, semicirculo à tergo, ita nimirum à parenthesiqs consuetis notis has distinguentes. Non ignorandum oratores rem pro uoce in quibusdam huius generis loquelis libentius usurpare, ut, *Virtus* à uiro est appellata, potius quam nomen uirtus est dictum, uel deductum à uiro. Cicero, Ipse animus ab anima dictus est. Vtriusq; tamen dicendi generis exemplum est in illo Ciceronis, Ab inuidendo autem inuidencia recte dici potest, ut effugiamus ambiguum nomen inuidie. Quod uerbum ductū est à nimis intuendo fortunam alterius, ne quis altero tantummodo loqui putet licere.

Neutrum pro fœminino. Terentius in *Eunucho*, de ancillis loquens, Continuo hæc adornant, ut lauet, Idem in *Phor.* Hæc ille erant itiones. Idem in *Heaut.* Vel uirtus tua me, uel uicinitas, quod ego in propinqua parte amicitie puto. Item in *Eunucho*, Ego quoq; una pereo, quod mihi charius est, pro, qui mihi charior sum, ut inquit Donatus. Et Plinius de tempesta-

Neutrum
pro fœmi-
nino:

410 DE EMEND. STRVCT.

tum præfagijs, Nube grauida candicante, quod uocant tempestatem albam, grando imminebit. Et Vergilius de capris, Hæc quoq; non cura nobis leniore tuenda. Simile his fuerit & illud eiusdem. Hic illius arma, hic currus fuit. Hoc regnum dea gentibus esse. Nisi quis pro illo, hoc, aut hic, aut hanc scribendum putet: refertur enim plane ad Carthaginẽ. Nec ignoro hæc, quoniam in diuersis sunt sensibus, ad Syllepsin posse referri.

NUMERORVM ENALLAGE:

EX numeris quoq; singulari pro plurali, ut Sallustius, interea scrutitia repudiabat, cuius rei initio ad eum magnæ copię concurrebant, pro quorum. Terentius, Cuius maxime mos est consimilis uestrum, hi se ad uos applicant. Idem, Adeo homines immutariter ex amore, ut non cognoscas eundẽ esse? Et Horatius, At uestri proauī Plautinos & numeros & Laudauere sales, nimirũ patienter utrumq; Ne dicam stulte mirati. Et Ouidius, Et flesti, & nostros uidisti flentis ocellos, pro flentium: nisi nostros pro meos dixeris Cicero ad Caelium, Vel quia totum negotium non est dignum uiribus nostris, qui maiora onera in Repub. sustinere et possim, & soleam. In prima tamen persona tolerabilius hoc est, quod in ea pluralis pro singulari etiam cum gratia frequentissime poni soleat: in secunda & tertia non item. Huius generis est & illud Plauti cum similibus, Nominandi tibi istorum magis erit, quam edundi copia. Nisi Diomedis

medis sententia magis placet, qui participalia uerba certam habere personam aut numerum, aut significatum negat.

Singularis pro plurali est & in illo Cn. Pomp. Singularis
ad L. Domitium, Acquū est me à te impetrare, ut co- p plurali
hortes quæ ex Piceno et Camarino uenerunt, quæ fortunas suas reliquerunt, ad me missum facias: Sed hoc genus nunc in Archaismon abiit.

Et pluralis pro singulari. Plinius, In Africa maior pars ferarum æstate non bibunt inopia imbrium. Pluralis p
Vergilius, Pars in frustra secant. Ouidius, Pars uolucres factæ. Idem in Fast. Hoc dedimus nos tibi nomen eque. Sunt qui hæc Syllepsis uocant, ut ante est dictū. Singulari
Ceterum huius generis sunt & illud Vergilij, Frater ut Aenas pelago tuus omnia circum Littora lactetur odio Iunonis iniquæ Nota tibi. Vbi notum potius uidetur dicendum, quum referatur ad sensum. Sensus autem omnino singularis est numeri. Item illud eiusdē Fulmē erat toto gentior quæ plurima cælo Deicit in terras. Et Cic. pro Milone, Si tempus est ullū iure hominis necandi (quæ multa sunt) certe illud non modo iustum, uerum etiam necessariū, quum uis illata defenditur. Et Terent. in Eunucho, Eunuchum dixi uelle te quia sole his utuntur reginæ.

PERSONARVM ENALLAGE:

Persona quoq; permutatur, sed minus usitate, ut Danaï qui parent Atridis, contra Priamū arma sumite. Cui tamen nō ualde dissimile uidetur illud Vergilij
Muscosi

Muscosi fontes et somno mollior herba, Et quæ uos ræra uiridis tegit arbutus umbra, Solstitium precori defendite. Aliter quoq; fit mutatio personæ, sed tollerabilius, ut Terent. in Phormione, Si quis me quæret rufus. Præsto est, desine. pro præsto sum, nam de se loquitur. Personæ Enallage est in illo, Dij faciant sine me nō moriatur ego.

MODORVM ENALLAGE.

Finitimus
pro imperatiuo.

Frequentissima tamen in omni ueterum lectione est immutatio modorum. Nam finituum pro imperatiuo legimus, Itis, paratis, pro ite, parate. Et indicatiuū pro potētiali, maxime in præterito imperfecto, ut Vergilius, Et si non alium late iactaret odorem, Laurus erat, pro esset. Plini. 8, Figura & magnitudo erat laerti, nisi crura essent recta, et excelsiora. Idem 18 de erisimo, Idemq; erat, nisi pinguius esset. Et pro subiunctiuo. Cicero ad Atticum, Dices quidē quasi istuc erat magnum, pro esset.

Futurum
indicatiui
pro imperatiuo.

Rursus futurum indicatiui pro imperatiuo. Cicero ad Trebatium, Sed ualebis meaq; negotia uidebis, meq; dijs adiuuantibus ante brumam expectabis, pro uale. uide. expectā.

Imperatiuus
pro futuro
indicatiui.

Contraq; imperatiuus pro futuro indicatiui. Vergilius, Nunc te marmoreum pro tempore fecimus, at tu si setura gregem suppleuerit, aureus esto: pro aureus eris. Et Ouidius in Metamor. Dent ocyus omnes quas meruere pati. Sic stat sententia, pœnas, pro dabunt

bunt, nisi potentialē dicas, pro debent dare, qui tamen isodynamos est futuro.

Rursus imperatiuo pro optatiuo, ut Vergilius, Viuite felices, quibus est fortuna peracta iam sua, pro uiuant. Qua interpretandi ratione non erit Enallage in sua.

Imperatiuus pro optatiuo;

Subiunctiuus quoque pro imperatiuo, quum alibi, sicut prædictum est, ut Terent, Quiescas. Tum ubi imperatiuus deest præcipue, ut uelis, malis.

Subiunctiuus pro imperatiuo;

Et subiunctiuus, uel potius potentialis pro indicatiuo, ut in quotidiano usu, Vellem adesset, nollē abesset Ouidius, Nūc uellem formosa forem, pro uolebam. Nulla enim ratio est, cur subiunctiuui sint, aut optatiui huiusmodi uoces. Ne in illo quidam Verg. Hoc Ithacus uelit, quod Quintilianus pro, uellet exponit. Donatus autem in illo Terentij, Ita uelim me promerentem ames: Velim inquit, antiquè, pro uolo.

Subiunctiuus uel potentialis pro indicatiuo

Præterea infinitus modus pro præterito imperfecto finitiui, ut Terentius, Facile omnes perferre, ac pati cum quibus erat cumque unā: pro perferebat et patiebatur. Idem, Ego illud sedulo negare factum, quod tamen Prisciano atque etiam, Quintiliano per defecti uerbi Cœpit, exponitur: ut, cœpi negare, ut Vergilius Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri. Spes Danaū. Hæc figuram historicam uocat Seruius, sed usurpatur et ab oratoribus aliquando, ut Cicero, Galba autem alludens uariè et copiose multas similitudines afferre, multaque pro æquitate ius dicere, interdum uere uideatur

Infinitus in odus pro præterito imperfecto finitiui:

dictur

detur infinitum pro præterito perfecto poni, ut Ter. in Adel. Ille cōtra hæc omnia, ruri agere nitā, semper parce ac duriter se habere: pro eo quod est, egit, habuit. Nā & sequitur, Vxorem duxit, nati filij duo sunt. Et in Phor. Ita ne tandem uxorem duxit Antipho in iussu meo? Nec meum imperium (age mitto imperiū) non simultatem meā reuereri. pro reueritus est. Etiam pro supino in sum, uel tum. Teren. Vultis ne eamuisi sere? Sed hoc Græcum est.

TEMPORVM ENALLAGE:

Presens p
imperfect
et perfectō

Energia:

TEMPUS uero pro tempore positum frequentissimè inueniis. Nam & presens pro imperfecto & perfecto, tam in pro, a, quam in uersu positum legas, maximè quū rem quasi geri & sub oculis poni studemus. Vnde Energia grammaticis dicitur. Tere. Accedo ad pedissequas, quæ sit rogō, sororē esse aiūt Chrysidis, pro accessi, rogauī, dixerūt. Vergilius, Et omnis humo fumat Neptunia Troia, pro fumauit. Idē in 4, At regina graui iam dudum saucia cura, Vulnus alit uenis, & Ceco carpitur igni, pro alebat, & carpebatur. Idem, Quintiliano teste? Hoc Ithacus uelit, & mano mercentur Atride, pro mercarentur. Et post continuatiuas, si, &, nisi, etiam eleganter, ut idem, Nisafiat Maria, ac terras, coelumq; profundum Quippe ferant rapidi secum, uerrantq; per auras, pro faceret ferrent, & uerrerunt. Plinius de crinatijs, Si non sint illi aculei, frustra uellerum mollities in pecude mortalibus data: pro si non essent. Terent. Tu si hic sis, aliter

ter sentias, pro esses, & sentires. Talia uidentur & il
 la passim usurpata, quid facias, & quid faciat. Sic ui-
 detur et imperfectum, pro plusquamperfecto in Adel-
 phis poni, ut Nam si esset, unde id fieret, faceremas,
 pro fuisset, et fecissemus. Etiam perfectum pro plusquam-
 perfecto, ut Verg. Et nimia cura resistat, iam flammæ
 tulerint, inimicus et hauserit ensis: ubi tulerint pro tu-
 lissent positum est. Sic Lilius, Me quoq; iuuat, uelut
 in parte fuerim laboris. Presens pro futuro, præser-
 tim in infinitiuis. Ver. Progeniem sed enim Troiano a
 sanguine duci audierat: pro ducendam esse. Item aliter
 ut Seneca in nat. quest. His hoc nomen imponimus, an
 facio quod Vergilius, qui dubitat de nomine? Deinde
 id de quo dubitauit posuit. Item præteritum pro futu-
 ro, ut in illa dicendi figura, qualis est Hannibalis apud
 Liuium, Si tales animos in prælio habebitis, quales hic
 ostenditis, uicimus. Et Quint. Si tales milites omnes ha-
 bebimus, mari uicimus.

Imperfectum
 p plusquam-
 perfecto.

perfectum
 p plusquam-
 perfecto

Presens p
 futuro in
 infinitiuis;

Præteritum
 pro futuro

Ceterum præteritum perfectum pro imperfecto
 adeo frequenter, ut nisi quum rem inchoatam nec ab-
 solutam signare studemus, translative sero pro ea poni
 uideatur, Quod liquido in narratione illa Thaidis in
 Eunuchis perspicui patet, Samia mihi mater fuit, ea
 habitabat Rhodi, Et mox, ibitum matri paruulâ puel-
 lâ dono quidam mercator dedit. Et Paulo post, Matris
 nomen & patris dicebat ipsa, patriâ et signa cetera
 neq; sciebat, neq; per etatem tum potuerat Mercator
 hoc addebat & iterum, Sororem pleriq; esse crede-
 bant

Præteritum
 perfectum
 pro in per-
 fecto

bant meam. Ego cum illo quo cum uno rem habebam
tū hospite, abij huc, qui mihi reliquit hęc quę habeo
omnia. Et post pauca, interea miles qui me amare cœ
perat, in aream est profectus, te interea loci cogno
ui. Et iterum, Forte fortuna affuit hic meus amicus.
Quid autem ad Eunuchum legentes remitto; quasi nō
ipsa prima scena Andrię narratio Simonis, clarissime
quod hic præcipimus ostendat. Ponitur et pro præ
senti: sed poete duntaxat, ut Verg. *Quanquam ani
mus meminisse horret, luctuq; refugit.*

Præteritū
Perfectum
pro futuro

Et aliter præteritum perfectum pro futuro, ma
xime in potentiali modo, ut in talibus. Terent. in He
cyr. Deniq; hercule aufugerim potius, quam redeam
Quo loco Donatus coniunctiuum dici pro indicatiuo
positū futuro, uel ut alij dicūt, promissiuo. Et in Heau
In mea uita tu tibi laudē is questū scelus, Vbi si pau
lulū modo quid te sugerit, ego perierim. Et in Adelp.
Obsecro hercle hominem istū impurissimū quam pri
mū absoluitote, ne si magis irritatus fiet, aliqua ad pa
trem hoc permanet, atq; ego tunc perpetuo perierim
plusquamperfectum pro imperfecte, Cice. ad Att. Fit
senatusconsultum, ut Vectius quod confessus esset se
cum telo fuisse, in uincula cōijceretur, qui emisisset cō
tra Rempublic. esse facturum, pro qui emitteret Cæ
sar Comment, Nōnulli etiā Cæsari nuntiabant, quum
castra moueri, aut signa ferri iussisset, non fore dicto
audientes milites.

Plusquam
perfectum
pro imper
fecto.

Huc spectat et quod, fore, quoq; pro esse legitur, ut
Cic.

Cic. ad Att. Addis si quid secus, te ad me fore uenturū: Cum alioqui, ut notat Valla, huic infinito participii subijci nō liceat, quōd participium in se includat, ac sicubi subiectū legi uidetur, ibi nominis uice ponatur, ut Cic. Spero amicitia nostram notam posteritati fore. Et in illo Cæsaris, Non fore dicto audientes milites. In his notā et audiētes, nominū uice funguntur, ut etiam docet constructio cū datiuo. Afore quoq; compositum pro præsenti accipi in illo Cic. ad Sulpitium uidetur, Quo magis te expecto, teq; uidere quam primū cupio, maior mihi ratio afore nulla potest, quam coniunctio consuetudinis, sermonumq; nostrorum.

Porro legitur nonnunquā & futurum uerbum cum futuro participio coniunctum. In quibus Enallage est uel participij, uel certè uerbi. Ouid. Si quis tamē Hercule, si quis Forte deū doliturus erit. Idem, Tu procul absentī cura futurus eris. Prop. - Et si quid doliturus eris. Mart. Mergite me fluctus, quum rediturus ero. Rursus Ouidius, Ensiser Orion afficiēdus erit. Idem, Huic pater ante oculos durus habendus erit. Cicero ad Atticum, Tu tamen si quid cum Silio uel ipso die, quo ad Sicam uenturus ero, certiore me facias.

Sunt & aliæ nō paucae sermonis formulæ, in quibus legitima et naturalis emendatæ structuræ ratio in genere & numero ad unguē non seruatur, maxime ubi inter appellatiua quæ idem aliquo pacto significant, uerbū subsistendi uocandiue intercedit, in quibus cum ratio uerbum, participium, & relatiuū, ad prius refe-

Futurum
uerbum cū
futuro par
ticipio con
iunctum;

ferenda postulet, usus etiam ad posterius subinde refert. Verbum quidem, ut Ter. Amantium iræ amoris redintegratio est. Et Ouid, Siue aliqua est oculos in me dicta modestos, Vror, & insidiæ sunt pudor ille mæ. Idè, Vestes quas geritis, sordida lana fuit. Plin. Iustum erat duæ libræ in scmodios. In hoc genere sunt qui notent uerbum ad id quod proxime ipsum præcedit, quamuis in ordinando sensu post sit ponendum, aptari, debere, ut in iam dictis exemplis. Sed huic obseruationi reclamare uidetur illud Liuij, Patres certe ab honore, patritijq; progenies eorū appellati. In prima quoq; appositione similis legitur generis, itemq; numeri Enallage, ut in illis Plinij, Tungri ciuitas Gallie fontem habet insignem. Et Vulsini oppidum Tuscorum opulentissimum, totum concrematum est fulmine. Participiū uerò ad posterius refertur, ut in illo Terentij, Nunquam æquè paupertas onus uisum est mihi graue & miserum. Relatiuū uerò, ut Salustius, Est locus in carcere, quod Tullianum appellant. Et Cicero, Tum domicilia coniuncta, quas urbes dicimus. Et Liuius, Anxur fuit, que nunc sunt Tarracina, urbs prona in paludem. Quint. Nec miretur, cur ex scamno fiat scabellum, aut à pinnia, quod est acuum, securis utriq; habens aciem bipennis. Idem, Accentus, quas Græci profodias uocant. Vergilius, Hic subuam canibus rabiem Cocytia uirgo Obijcit & notonares contingit odore, Ut ceruum ardentis agerent, que prima malorum Causa fuit.

Has sermonis formulas, q̄ in pröptu credo nõ erat, ad quã maxime figurarũ species referrent, ueteres (q̄ sciã) in incerto reliquerũt. Nobis uel propter examinis methodũ, quã latinæ linguæ tyronibus huic operi subijcere destinauimus, ad certum locum reuocandæ sunt uisæ: Itaq; quod commodissimũ est uisum, in accidentium Enallagen ea retulimus, ut sit in alijs numerus pro numero, in alijs genus positum pro genere.

In illis uerò Terentij cũ similibus, Et quod nunc tute tecum iratus cogitas, Egone illam? quæ illum? quæ me? quæ nõ? sine modò, mori me malim, sentiet qui uir siem. Hæc uerba una me hercle falsa lachrymula, quã oculos terendo miscrè, uix ui expresserit, restinguet. Et Quod pleriq; omnes faciunt adolescentuli, ut animum ad aliquod studium adiungant, aut equos alere, aut canes ad uenandũ, aut ad philosophos. Horũ ille nihil egregie præter cætera studebat. Duplex ratio est. Nam uel Synestrammenon facias, estq; sic Enallage singularis pro plurali relatiuo, ut sit quod pro quæ nunc tute tecũ iratus cogitas. Et, quæ pleriq; omnes faciunt adolescentuli. Vel Epanalepsin, cũ ita concinnes sermonẽ, ut sit duplex figura, Eclipsis, subauditò pronomine demonstratiuo, illud, Et Epanalepsis, resumpto diuersis uerbis quod prius erat positũ, hoc pacto, illud q̄ nunc tute tecum iratus cogitas, Egone illam etc. Hæc uerba. Et, Illud quod pleriq; omnes faciunt adolescentuli ut animũ ad aliquod studiũ adiungat etc. Horum ille nihil egregie præter cætera studebat.

DE anacolutho, quod huc distulimus, scire licet gr̃a
maticorũ sentētia id tum accidere, cum ab ea quæ
ponitur in protasi, dissidet uox, quæ adhibetur in apo
dosi: sicut notat Donatus in illo Teren. Omnia prius
experiri uerbis, quàm armis sapientem decet. Vbi ait
ἐνακόλῳθορ esse armis pro arma. Item in illo Eunu.
Phædr. Cur ergo in his ego te conspicio regionibus?
Thraso, Vobis fretus: anacoluthon esse ait, & uitiosa
ratio est, Est anacoluthon & in illo Colum. Nullum
enim temere uidemus locum, qui modò pigrum conti
neat humorem, non cūdem uel nigrum, uel cinerei co
loris. Nec minus in illo Teren. Nos omnes, quibus est
alicunde obiectus labor, omne quod est interea tem
pus, priusquam id rescitum est, lucro est.

DE VARIIS IN EADEM
oratione figuris.

HAs simplices figuras quisquis rectè perceperit, fa
cile deprehēdet, sicubi binæ ternæ ue coierint. Nos
exempli causa paucas delibabimus. Incidūt pariter in
eundem sermonem eclipsis & syllepsis, ut in illo Ver
gilij, Vnde hominum genus, & pecudes, unde imber,
& ignes. Est enim eclipsis uerbi Sum. Quod tamē nisi
mutatū accōmodari quatuor diuersis non potest, quæ
ratio syllepsos est: nam siue sit subaudias, non respō
debit pluralibus: siue sint, nō cōueniet cū singularibus
Prolepsis quoq; ipsa multæ plane sunt figura. Nā &
eclipsis in ea coniunctionis est, ut dictū suo loco est, &
sepe

saepe anastrophe uel hyperbaton, ut cū genitiuus præponitur dictioni, quæ in eū transit, & zeugma uel syllepsis, semper cū quod in partibus desideratur, a priore peratur. In illo quoq; Salustij triplex non minus figura est, Igitur initio reges (nā in terris id nomē imperij primum fuit) diuersi, pars in genium, alij corpus exercebant. Nam & enallage in illo, reges pro regū & præter prolepsin etiam syllepsis in uerbo exercebant. Accidit autem prolepsis cum alia syllepseos ratione in illo Terentij, Verum Demca curcenus equans uterq; partem, tu alterum, ego item alterū. Refertur enim illud alterum ad rem, non ad uocem. Cum prolepsis uerò etiam eclipsis alicuius generalis uerbi in illo Vergilij deprehenditur, Continuo reges, in gēti mole Latinus Quadrijugo inuehitur curru, bigis it Turnus in albis, Tum pater Aeneas Romane stirpis origo, Et iuxta Ascanius magnæ spes altera Romæ. Simul enim cum illo reges audiendum est uerbum procedūt, uel tale quippiam. Iam in illo quoque Terentij, Scim^o me in quibus sim gaudijs? notat Donatus duplicem figuram, syllepsin, quòd pronomen ad, scis, declinatum est, non ad, sim. Archaismon, quòd huiusmodi elocutio iam inueterauit, & quasi exoleuit. Mihi tamen Hellenismon esse magis placet, quàm Archaismon, cum sit Grecis sermo talis familiarissimus, ut post dicemus. Duplex figura est & in illo Horatij, Fuluius acer ambulat & Caprius Rauci. Nempe syllepsis et zeugma

422 DE EMEND. STRUCT.
HELLENISMOS.

RESTABANT tradenda duo, Hellenismos & Archaismus (quorum uterq; à trita Romanis emendatæ structure ratione nonnihil deflectitur) nisi mihi posterioris generis illustriū Grammaticorū Festi, Nonij, Donati, & Seruij diligentia laborè demeret, qui serè quicquid huiusce figuræ apud uetustissimos eorum, qui extant, Plautum, Terentium, Ciceronem, & Vergiliū legitur, studiose notarunt. De reliquis enim, qui uel non extant, uel si extant ad stylum Latinū efficiendum nō multum conferūt (quandā de ijs quoq; memorati grammatici curam habuerunt) quid attinet esse sollicitos? De altero, cuius illi minus meminerunt, quoq; autores qui habentur, frequentissimè utuntur, potius quæ succurrunt, sed ad constructionem duntaxat pertinentia, age nōnulla de libemus.

Græcæ constructiones sunt, in quibus dictio non ei casui iungitur, quæ latina proprietates exigat, sed græca, quales sunt illæ Vergilij, Cui nec certauerit ulla. Et Ouidij, Dum nouus est etiā cœpto pugnemus amori: pro cum qua, & cū amore. Sic enim Græci ἀγισθόωνος ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχόμεθαί σοι, Præterea Horatij, Desine curarum, pro à curis. Græcè enim ἄλλ' ἄγε τῶν πόνων, ait Isocrates. Eiusdem Horatij, Aliū sapiente bonoq;. Sic Græci, ἄλλορ, τε σοφῶ καὶ γαυδῶτε. Nam Latini alium à sapiente dicunt. Item

Ciceronis

Ciceronis ad Quintum fratrem, Nam quod inertiam accusas adolescentium. Et Aemil. Probi in Lysandro, In quo accuratissime eius auaritiam perfidiamq; accusarat. Sic enim Græci. Isocrat. Μη δὲ καταγνώσῃς ἄνθρωπων τοσαύτην δυσυχίαν. Idem, Οὐκ ἔστι πόσις οὐκ αὐτὸς αὐτῷ καταγνώσεται τῷ μεγίστην ζημίαν. Nam Latine, Accusas adolescentes inertie. Et, Accusarat cum perfidia potius diceretur. Item Horatius, Agrestium regnavit populorum. Græci, βασιλεύω σου. Thucyd. Ἐπὶ κύρου πεισῶν πρώτου βασιλεύοντος. Et statim post, ὅς με τὰ καμύσκη πεισῶν ἐβασίλευσε. Nobis enim absolutum est. Et Terentius, Ut uobis decet Græce, ὡς πρέπει ὑμῖν. Latine enim decet uos dicitur. Xenophon Apologia, ὡς τε πρέπουσα φαίνεσθαι τῷ μεγαληγορίαν αὐτοῦ τῆ δianoίᾳ. Lucianus, οὐδὲ πρέπουρα σεαυτῶ:

Ad græcam etiam formam figurata constructio est & quoties in masculino præsertim, uel fœminino ex intrâstitiua fit transitiua, appellatiuo in genitiuū pluralem mutato, & adiectiuo genus ab eo sortiente, ut Plinius, Plani piscium, quibus cauda non obest. Idem, Surdis etiam rerum sua cuiq; sunt remedia. Idem, In capite paucis animalium nisi uolucris apices. Idem, Canum degeneres caudam sub aluum reflectunt. Idem, Nigræ lanarum nullum colorem bibunt Sic Græci. Isocrates, Αἰσχρότους μὲν γραφεῖς ἀπεκάζειν τὰ κακὰ τῶν ζώων, τοὺς δὲ παῖδας μὴ με-

424 DE EMEND. STRVCT.

μειῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν γονέων.

Græca metabasis ἔστι illa est, omnibus fere uerbis communis, quam Græci κατ' ἑλληνισμὸν uocant. Verg. Nec memini letoruc laborū. Cui simile est illud eiusdem, Quos illi leta laborum. Ipsa suis quondam manibus Sidonia Dido Fecerat. Itē, Iustitiæ ne prius miser, belline laborum? Supplendum enim utrobiq; est, ut sit causa laborū, causa iustitiæ. Sic illi, Plutarchus Aristide, τοῖς μὲν πολέμοις συγγνώμην ἔχον φάσκοντες, εἰ πάντα πλοῦτος καὶ χρημάτων ὄνεια νομίζοιεν. Xenoph. pedia Cyri, ἐγὼ τοῖσιν ἔφη ὁ τῆς γράμης, εἰ μὴ ἀγαθὰ ἔπατρὸς, ἢ ὅσα βεβονλευῖαι, ἢ ὅσα πέπραχε ἔδοκίμην παντα ἡμαρῆ κενεῖαι πάνυ σοὶ συμβαλέω τὸτο μεμειῖσθαι. Huc spectat ἔστι illud Salustij in Iugurtha, Quæ postquam gloriosa modo neq; belli patrandi cognouit. Vbi Priscianus, causa subaudit.

Græca nō minus constructio est, ἔστι quā Latini post uerba, quæ in infinitū non feruntur per defectum, ut finalis, per infinitum tamen eloquuntur, sed quod per, ut, est interpretandum, ut illa est Persij, Et pectore leuo Excutiar guttas, letari prætrepidū cor. Similiter post Adiectiua, ut Vergilius, Pestis acerba boum, pectoriq; aspergere uirus. In talibus enim subauditur, ut, pro ὥστε, quod apud Græcos infinito sepius iugitur. Isocrates πρὸς Νικοκλέα, καὶ γὰρ τοὶ κλισιοὶ γενόμενοι καὶ χρημάτων πλείω καὶ πραγμάτων μεγίστων διὰ τὸ μὴ καλῶς χεῖσθαι τάντους

ταύταις ταῖς ἀφορμαῖς πεποικίκασι, ὥσε
 πολλοὺς ἀμφισβητεῖν πρότερον ἔειπ' ἄξιον ἔ-
 λιάσθ' ἔβίω, τὸν ἔ' ἰδιωτῶν μετρίως ἢ πρᾶτ
 τόντων, ἢ τὸν ἔ' τυραννεύουσιν. *Latinum enim
 potius sit, Vt letetur Vt aspergat. Huc ipse cū Seruio
 et illa Vergilij referenda putem, Dederatq; comas
 diffundere uentis. Et, Ille suo moriens dat habere ne-
 poti Et, Magnum dat ferre talentum. Nisi Quinti-
 lianus et post eum Donatus in postremo Enallagen
 faceret uerbi pro participio, ut sit, Dat ferendum,
 Seruius tamen nobiscum Græcam ait figuram, prout
 diffunderentur, uel potius ut ipse interpretor, ut dif-
 funderent se. ἀριστοφάνης, εἴ μοι πορίσας ἄστρον
 τί' εὔ πεπεμμένον, δόινε καταφαγεῖν. Theo-
 critus, βόσκει δὲ μοι αὐτὰς ἔδωκεν. Et in his
 quidem tacetur particula, ut, In illa uero Horatij ui-
 detur adhibita, Tunc quaesieris scire nefas, quem
 mihi, quem tibi Finem dii dederint Leucothoe, neu Ba-
 bylonios Tentaris numeros, ut melius quicquid crit,
 pati: pro ut melius quicquid crit, patiaris. At in illo
 Terentij in Adelph. Itaq; unam hanc rem habere me
 præter alios præcipuam arbitror, fratrem hominem
 neminem esse primarū artium magis principem. Vi-
 detur, ut, particula subaudienda, sed Apostaticōs
 non telicōs, ut sit sensus, Fratrem talem, ut nemo ho-
 mo sit magis princeps primarum artium.*

E Græco et illa Eclypsis accepta est, qua passim Eclypsis
Græca:
 pro particularibus utimur. Est qui, Sunt qui, Est

D S quando

426 DE EMEND. STRVCT.

quando, Est ubi. Horatius, Sunt quos curriculo pulverem Olympicū collegisse iuvat. Et iterum, Est qui nec veteris pocula Masiaci. Dicunt enim Græci, ἔσιρ ὄς, εἰσιρ οὐς, ἔσιρ ὄπε ἔσιρ οὐ. Etiam illa, Deiphobe Glauci, ἔ Hæctoris Andromache, pro Glauci filia, ἔ Hæctoris uxor. Hoc genere (Seruio autore) circa patres ἔ maritos duntaxat utimur. Græci, Aristoph. ἐπειτ' ἔγκμα μεγακλῆς ἔ μεγακλῆς ἀδελφιδῆρ. Aliquando tamen uidetur ἔ ad seruos referri: ut Ter. Forte huius uideo Birriam.

Græca Eclipsis est, ἔ quum in citandis autoribus ablatiuo utimur sine in prepositione, ut Terent. Eunucho, Verg. Aeneide, Plaut. Mil. Quod genus loquendi frequens est quū apud alios, tū maxime apud Nonium Marcellum. Sic enim Græci. Plutarch. in Parallelis, ὡς ἰσορῆ κριτόλαος τρίτη ἠπφρωτικῶρ ὡς δεύτιμος δευτέρω μακεδονικῶρ. ὡς ἀριστιδῆς ἔνενακαὶ δέκατω ἰταλικῶρ.

Græcam esse figuram affirmat Seruius etiam in illis elocutionibus, Expleri mentem nequit Et, Os, humerosq; deo similis. Idem, Omnia Mercurio similis, uocemq; coloremq;. Et, Nuda genu. Et, Faciem mutatus ἔ ora. Cum sint ad similes Græcas afficte, in quibus deest prepositio κατὰ. Latine enim per ablatiuū potius loquimur, ut Mart. Ore tener, latus petore, crure glaber. Græci per accusatiuum ἔ prepositionē subauditā, ut Isocrates, Ἀλλὰ ὁπως τὰ τῶρ τρέπων ἔθκ σπιδάτοι πεφυκέναι δέξουσι.

Et

Et Theocrit. *Μορφῆ μὲν ἀγαθῶ τὸν δὲ τῷ πορ
ὄντ ἐστὶ δμοίω.* Ex hac, quod in ea plerunq; proprie-
tas partis toti tribuitur, præbita est neotericis erroris
ocasio, ut quod in structuræ ratione hic nouatur, Sy-
necdochen appellarent cum sit in græcis synechdoche
tropi species, non lexeos figura. Idē Ser. ait hanc rem
poetarū propriā. Reperitur tamē & apud historicos.
Pomp. Mela de prisca Britannia, Vltro corpora in se
sūt. Idem alibi, Sermate totū brachati corpus, & nisi
qua uident, ora tecti. Mihi quoq; accusatiuus adiecti-
uorū nomini, quæ ad quantitatem referuntur, ad eundem
modū p̄ eclipsin græco more positus uidetur, Multum
paulū, paululū, nimīū, minimū, plurimū, Aliquid quid
piā, aliquantulū, quantum. Addantur his, cæterum &
cætera, præcipuē cum uel comparatiuus iunguntur, ut
Terent. Eius frater aliquantulū ad rem est auuidior. Et
Quintilianus, At quidam si forte susceperint negotia
paulum ad dicendum tenuiora. Valer. Max. Quantū
domo inferior, tantum gloria superior euasit. Varro
Praxiteles propter artificii egregium nemini est pau-
lū modo humaniori ignotus. Vel ijs uocibus, quæ com-
paratiuorum uim habent, ut Vergilius, O præstans
animi iuuenis, quantum ipse feroci Virtute exuperas.
Vel supra necessarias uerborum transitiones adhiben-
tur, ut Cicero pro Plancio, Quoniam istis uestris la-
chrymis, de illis recordor, quas pro me sæpe & mul-
tum profudistis. Verg. Hei mihi qualis erat, quantum
mutatus ab illo Hector. Terentius, Num illi mole-

ste quippiam hæ sunt nuptiæ? Columella, Circa uillam
 dcinceps hæc esse oportebit, furnum & pistrinum,
 quantum futurus numerus colonorum postulauerit,
 piscinas minimum duas. Plin. de canibus, Ferunt 70
 diebus, & plurimum tribus mensibus. Et de ursis, Pa=
 riunt plurimum quaternos. Pro hoc uulgus, ut pluri=
 mum, dicit Græcorum more, qui ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 dicunt, sicut & ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, quod ad consue=
 tudinem etiam refertur, Eodem modo & quid, usur=
 patur, licet ad quantitatem non referatur. Quint. Quid
 tibi tantum mali feci? Quid offendi? Terent. Homini
 homo quid præstat? In quibus Laurentius, Quid pro
 in quo accipit. Quo modo etiam Græci τὶ pro κα=
 τὰ τὶ. Aristoph. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τὶ χῆσται
 τίς ἐπέ μοι. Demosthenes, τὶ δὲ χησοῦμεθα ὡς ἄν
 δ' εὖς ἀθηνᾶϊοι τοῦτω. Aliquando simile quid in pro
 nomine accidit. Cicero, Hoc præstat amicitia pro=
 pinquitati. Terentius, Hoc pater ac dominus interest.
 Nec obstat huic sententiæ, quod in idiomatis uerbo=
 rum de interest aliter præcepimus: & Cicero, Scipio
 Africanus id ætatis, atq; ijs rebus gestis. Et Vergilius,
 Teq; adeo decus hoc æui te consule inibit. Terentius,
 Ego isthuc ætatis amori operam non dabam. Nisi duo
 posteriora temporis esse accusatiuos maui. In illis
 uerò, Multum uigilo plurimum ambulo, transitionem
 uerborum, ut alibi diximus, expleat, nec ulla opus est
 præpositione subaudita. Declarant ea quæ supra dixi=
 mus, accusatiuos esse potius quam aduerbia, quod
 etiam

etiam aliqua ex ijs in multitudinis numero leguntur.

Vergil. Multa gemēs ignominiam, plagasq; superbi
Victoris. Linius, Ergo uirum, cetera egregium, secu-
ta, quam in petendo habuerat, etiam regnatem, ambi-
tio est. Plinius. Tradunt in Mysia feram, quæ Bonasus
uocetur, equina iuba cetera tauro similē. Græci. Plu-
tarch. in Cicerone, Πολλὰ ἀντιόχῳ παρακλινο-
μὲνς τοῖς κοινοῖς ἐπιβαλεῖν πράγμασι. Et in ui-
ta Aut. Ἡρ δὲ ἢ τὰ πολλὰ ξωμαίοις ἐπαχθῆς
ἢ τῶν τριῶν ἀρχῆ. Sic etiam dicunt uulgo μέγα, ἔ-
μειζω φρονεῖν. Isocrates, Πλεῖστα ὠφελῆσαι δι-
κῆσιν. Idem in Arcopag. Οὐ τοῖς τείχεσι μέγισ-
τα καὶ κάλλιστα περιβεβλημένοις. Et statim post,
Ἄλλα τοῖς ἀρίστοις ἢ σωφρονέσατα τῶν αὐτῶν
διοικῶσι.

Græca mihi uidetur Eclipsis ἔ in illo Quintilia
ni in primo, de quo alibi diximus, Quamlibet mul-
ta egerimus, quodam tamen modo recentes sumus ad
id, quod incipimus. Quis non obtundi possit, si per
totum diem cuiuscunq; artis unum magistrum ferat?
mutatione recreabitur, sicut in cibis, quorum diuersi-
tate reficitur stomachus, ἔ pluribus minore fastidio
alitur, ut dicat, isti mihi quæ sit alia ratio discendi. Vi-
detur enim deesse sermoni, Si non ita est, ut sit, aut si
ita non est, dicant mihi. Sic Græci. Demosth. Olynth.
καρῶ ὡς ἄνδρες ἀδινίατον πρόσ τῶτο πάρεσι φι-
λιππῶ τὰ πράγματα ἢ παρελθῶν τις ἐμοὶ
μᾶλλον δὲ ὑμῶν διδάτω, ἢ ὥσο ἕκ ἀληθῆ ταῦτ
ἐσ

430 DE EMEND. STRVCT.

ἔγω, ἥνώς οἱ τὰ πρῶτα, ἐξηπατημένοι τὰ λοιπὰ
 πὰ πεινώσειν αὐτῶ. Eclipsis uerò illa Cæcilij
 I linij ad Calestrium Tyronem, Increuerat ualetudo,
 quam temperantia mitigare consuevit, tentauit, per
 seuerantem constantia fugit. Iam dies alter, tertius,
 quartus abstinebat cibo, etc. ad illam Demosthenis
 formata uidetur. Demosthenes, καὶ μετὰ ταῦτα
 διελθόντος τῷ ἐνιαυτῷ τέττε, ἑκατομβαιῶν,
 μεταγεινιῶν, βυδρωμιῶν, τούτου τῷ μηνὸς
 μόλις μετὰ τὰ μουσικία δέκα ναῦς ἀπέστειλα
 τε ἔχοντα χαρίδημορκενῶς ἢ πέντε τάλαντα
 ἀργυρίου.

Eclipsis Græca est, & in illo Terentij in Adelp.
 Ne nimium modo bonæ istæ tuæ nos rationes Mitio,
 & tuus iste animus æquus subuertant: pro uide ne sub
 uertant. Sic Græci Aristop. ὅπως δὲ μοι καὶ τ' ἄλλα
 συμπαρασάτα ἔσεσθε, ἢ σωτήρες ὄντος ἔθεός.

Atticus imitari uidemur & in nominibus oppido
 rum & urbium, quum tres motus localis differenti
 as, quas illa diuersa duntaxat uocis terminatione δι,
 δερ, & δε, discernunt, nos tribus casibus citra præpo
 sitionem efferimus. Vbi enim illi ad questionem ποῖ
 ἀθῆναζε respondēt, nos per accusatiuum Athenas
 dicimus. Vbi illi ad questionem ποῦθερ, ἀθῆναθερ
 nos per ablatiuū Athenis. Vbi rursus illi ad questionē
 ποῦ, ἀθῆνασι dicunt, non alias per ablatiuum uel da
 tiuum, nonnulla circa id doctorum discordia, ut Car
 thagini, uel Carthagine. Alias per genitiuum, ut Ro
 ma.

me. Simili cum illis ratione & in uocabulo domus utimur. Sicut enim illi οἶκοι, οἶκαδ', & οἶκοιερ dicunt, ita nos domi, domum, & domo dicimus. Hac fortassis interpretatione quidam etiam docti sunt inducti, ut dubitent, an aduerbia sint censenda. Quum tamen nomia esse illud haud dubie uincat. quod adiectiuus & relatiuum accidentium legem praescribunt. Adiectiuus, ut Ouid Doctas eat inquit Athenas. Vergil. Tyria Charthagine qui nunc expectat. Suetonius in Galba, Charthagine noua conuentu agens tumultuauit. Titus Linius, Capuam flectit iter luxuriantem longa felicitate ac indulgentia fortunae. Relatiuus, ut Cicero ad Lentulum, Te cum classe & exercitu proficisci Alexandria, ut eam cum pace praesidijsq; firmares. Lentulus Ciceroni, Nulla alia re confusus, Laodiceam, quae est in Syria, se contulit Seruio tamen aduerbia esse placet, super illo Verg. Oia ni repetat Argis.

Graeci sunt & illi Pleonasmii. Ver. Oestron Graeci Pleonasmii
Graeci.
uertere uocantes. Idem in Georgic. Sape uolutabris pulfos syluestribus apros Latratu turbabis agens. Et in Aeneide, Et diuum amplexae simulachra tenebant. Et rursus, Clypeosq; sinistram insertabam aptans. In quibus uel redundant participia illa, Vocantes, Agens, Amplexae, Aptans. Vel subaudiendum est pronomen pro loco, illum, illos, uel illa, ut sit Eclipsis, Graecis naque haec ratio familiarissima. Aristoph. Αλλα ου λαχθσ επινες εμ τω γραμματι Idem, φερε νυ νόμος γάρεις, τα καταχύσματα τω
τί καταχέω

τί λατα χέω σου λαβῶσα. Idem, οὐκ οὐρ ἐρεῖς ἀνύσσα κνισμῶρ τινα.

Pleonasmus ad imitationem Græcorum est & in illo Terentij in phorm. Negat, neque eius patrem se scire qui fuerit: negat. Neq; Stilphonem ipsum scire, qui fuerit: negat. Integra enim est locutio, si dicas neq; sic Græci, Ἰζαχνός ἔστι μηδ' ἰδῆρ με πῶσ' ὠπτα. In illo enim Horacij, Neg; se fore posthac tā facilem dicat: Hypallage Græca potius uider. Sic Græci, οὐ φασι, πῶσ' ἀγενέω, pro, φασίμ' ὅτι παρὰ γενέω. Homerus ἑ Iliad. Οὐ γὰρ ἔγω σέο φημι χειρότερον βροτῶν ἄλλον ἔμμεναι. Αἰσοφ. Εἴ τ' ἔτο γένοιθ' ὁποθεῖθ' ὑμῖς οὐ φημι ἀρλουσιτεῖν λέϊρ σφῶρ.

Enallage
Græca:

Enallage Græca est & cum præsens pro futuro accipitur, ut in illo Phormionis, Quid ago? dic Hægio. Sic Græci τί δ' ἔω. Ἀἰσοφ' ἠταπὶ τοῦ τοῖς δ' ἔω. Præterea Terentij illa, in qua ad singulare red dicitur plurale, Si quisquam est, qui placere se studeat bonis quam plurimis, & minime multos ledere, in his poeta hic, nomē profitetur suum. Sic Demosthenes in Olynthiacis, Εἰ μὲν γὰρ τις ἀνήρ ἐμ' αὐτοῖσις ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, τότες μὲν φιλοτιμία πάντας ἀπωδείμ' αὐτὸν ἔφη.

Si pro An.

Græca Enallage est & cum, Si, pro An ponitur, ut in illo Terentij, Est ne ca intus? Si sit rogas? Idem, Visam si domi est. Columella, Animaduertat an pulli rostellis oua procuderint, & auscultetur si pipiant.
Aristoph.

Aristophanes πλούτω, πεισόμενος ἐὶ γῆ μετὰ
 θαλόνητα τοὺς τρόπους εἶναι πανδύργου, ἄδι-
 κορ, ὑγιᾶ μὴδέρ.

Item, Nisi pro Sed, ut Terentius, Nescio, nisi deos Nisi pro
sed
 fuisse iratos mihi satis scio, qui illi auscultauerim. Et
 sæpe alibi. Græci enim. Aristophanes, εὔτοι λέγαμ
 ἔμοι γε φαίνεσθαι πανυ, πλῆρ ἔμ μόνου δε-
 δοικα.

Præterea quum, hoc, pro partim legitur, ut Ver-
 gilius Georg. Jamq; reperti, Qui saxo super, atq; in- Hoc pro
partim:
 gentis pōdere teste Vrgerent, hoc effusos munimē ad
 imbres, Hoc, ubi hiulca siti findit canis æstifer arua.
 Ἰσοκράτης συμμαχικῶ κτοῦτο μὲν γὰρ τῷ περ-
 σῶν δύναμιν ἅπαντες ἴσμεν τεκνικαύτιν τῷ
 μέγεθ^θ γεγενημένω, οὗ διατῶν τῶν ἀν-
 δρῶν φρόνησιν ἀλλὰ ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων
 τῶν βασιλευσιν τιμῶσι τοῦτο δὲ διδόνουσι τῶν
 τύραννων ὅτι παραλαβῶν πλὴν καὶ ἄλλων σι-
 κελίαν ἀνάστατον γεγενημένω πλὴν δ' αὐτῶ
 πατριδα πολιορκουμένω οὐ μόνου αὐτοῦ
 τῷ παρόντων κινδύνων ἀπὸ λαξερ, ἀλλὰ καὶ
 μεγίστων Ἑλληνίδων πόλεων ἐποίησεν.

Et quum, At pro ergo uel quare, sicuti ἀλλὰ α= Et pro
licet:
 pud Græcos. Ouidius in Metamorphoseos secundo,
 Vix me patiūtur ubi acres In caluere animi, ceruixq;
 repugnat habenis. At tu funesti ne sum tibi muneris au-
 tor, Nate caue. Sic homerus,

Ἄλλὰ ἴθι μὴ ἐξέθιξαι σαώτερος ὥσπερ κύναι. Idem,
Ἄλλὰ πίθεσθ' ἢ ὑμῖν, ἐπεὶ πίθεσθαὶ ἄμειον.

Est, quoq; pro licet ad imitationem Græcorū simili figura uidetur dictū, ut Verg. Cernere erat, pro licebat. Et plinius de Erinatijs, aliter nō est occidere, et tergori parcere. Idem, Noctornorū animalīū, ueluti filium in tenebris fulgent, radiantq; oculi, ut contueri non sit. Et affirmatiue, ut alibi diximus. Plinius, De noctris moribus bene sperare est, si tanta apud maiores fuisse auariā. Horat. Cois tibi pene uidere est ut nudam. Et Gellius sæpe, Ut multos uidere est pecunie cupidos. Idem, Animaduertere est pleraq; uerborū Latimorum ex ea significatione, in qua nata sunt, decessisse. Sic Græci ἐσι pro ἐξеси dicunt. Demosthenes κατὰ μὲν οὐκ, οὐ μόνον δ' ἰπὲ τῶν τοῖς ἐκ προαφροσύνης ὑβρισταῖς χαλιποῦς ὄντας ἰδῆν ἐστὶ τοὺς νόμους ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἀπάντων.

Præterea, In, pro inter simili imitatione ponitur, ut Plinius de Cilio, Hoc uulnere diductum non coalescit in paucis humani corporis membris. Lucianus, ταῦτα μὲν τοὶ τὰ κέκνα ὀφθαλμοῦ ἐν τοῖς θεοῖς

Græca imitatione usurpata est illa locutio Plinij, de helpide & leone, cum similibus, Miremur postea uestigia hominis intelliigi à feris, quum etiam auxilia ab uno animalium sperent? Terentius, Eho nonne hæc iusta tibi uidentur postea? Et Græcè, Aristophanes, εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπινοίαν τῆς θεῶν. Idem, ὧ μὲν ὥτατε

ῥώτατε ἀνδρῶν ἀπάρτων εἰτ' εἰσίγαις πλούτος
 ὦρ. Hanc figuram per, &, nonnunquam efferre
 uidentur latini Vergilius, Et quisquam numen Iuno-
 nis adoret, Præterea, Aut supplex aris imponat hono-
 rem: in quo genere aduertendum Latinos ferè uel po-
 tentiali modo uti solere, uel eius periphrafi, ut Ciccr.
 Et dubitari potest, quin ille seu uictus, seu uictor redie-
 rit, eadem facturum sit:

Casus quoq; nonnunquam ad Græcū idioma im-
 mutatur. Alias in tali figura, qualis est Terentij, Cum
 me ipsum noris, quam elegās formarū spectator siem.
 Idem Rursus, Scin me in quibus sim gaudijs: Idem, Ob-
 serues filiū, quid agat. Sic enim Græci sepiissime. Ari-
 stoph. Pluto, ἀγε δ' ἰσὺ πρότερον σάντορ ὄσις
 εἰ φράσορ. In his enim omnibus Latina potius locu-
 tio est per nominatiuū, Cum noris quam elegans ego
 ipse formarū spectator siē. Et Scin in quibus ego sim
 gaudijs: Et, Obserues quid filius agat. Alias sub hac fi-
 gura, qualis est in Rhetoricis ad Herennium, Inter
 insinuationem & principium hoc interest, quia prin-
 cipium eiusmodi debet esse, ut statim apertis rationi-
 bus, quibus præscripsimus, aut beneuolum, aut atten-
 tum, aut docilem faciat auditorem. Et Tere. Restitue
 in quem me accepisti locū. Vtrobique enim prouocubū
 lū, qui, non ad suum, sed præcedens uerbum refertur.
 cum rectam sit, quas præscripsimus, et in locū, in quo
 accepisti. Ita Græci. Isocrates, τοῖς γὰρ ἄλλοις οἷς
 ἔχομερ οὐδ' ἐρ τῶν ἄλλων ζῶων διαφέρομερ,

Aristophanes Pluto, τάλαν' ἐγὼ τῆς ὑβρεως ἤε
ὑβριζομαι.

Alia rursus figura nominatiuus pro accusatiuo,
Nempe post infinitiuū quoties ea uerba sequitur, quæ
in sensū infinitiuū duntaxat feruntur, qualia sunt, Di
co, Sentio, Aio, cū synonymis, & eadē est a gens perso
na uerbi finiti, et infiniti: ut Catul. Phasellus iste, quem
uidetis hospites, ait fuisse nauū celcrrimus. Et Paro
dia de hoc ipso, Sabinus ille, quem uidetis hospites, ait
fuisse multo cellerrimus. Ouid. Sed enim quia retulit
Ajax Esse Iouis pronepos. Verg. Sensit medios illap
sus in hostes. Teren. Que sese opinauit inhoneste pa
rare hic diuitias potius, quam in patria honeste pau
per uiuere. Lucan. quoq; paulo etiā durius, Tutumq;
putauit iam bonus esse socer. Nec minus durē, ut uide
tur, Ouid de Trist. Acceptū refero uersibus esse no
cens. Sic Græci. Isocrat. καὶ σταντόρως ἀνθρώπος
ὄν ὑπομιμνήσκεις. Δημοσθένης ἐν τῷ παρὰ
πρεσβείας εἰ μὲν γὰρ ἀπαντα δὲ ὑπέχεθ' ὑμῖν
ἐκτὶ ἐιςλίνης γέγονε τὸ σαύτης ἀνάαν δρίας κῆ κακί
ας δμολογεῖτε ὑμῶς εἰναῖ μεσοί.

A Græcis plane & illa casus mutatio accepta est,
cum ablatiuus in consequentia diuersa persona nō est
ab ea, quæ finitū uerbum præcedit, ut Qu. Tul. ad Ty
ron. Nō potes effugere huius culpæ pœnā te patrono,
Marcus est adhibendus, pro ipse patronus, uel si ipse
sis patronus. Volcatius. Se digitus apud Gell. Eum me
iudice

iudice errorē dissoluā tibi. Sic Græci. Plato, Apolog.
 Ἄλλα ἀπορία μὴ ἐάλωκα οὐ μὲν τοι λόγων ἀλλὰ
 το λμῆς καὶ ἀνάσχυρτίασ' ἢ καὶ ἴμῃ ἐθέλω λέ
 γαρ πρὸς ὑμᾶς τοιαῦτα δεῖα ὑμῖν μὴ ἴδεις α
 ου ἴω ἀκούειμ' ἔρωσ' ἔντος μου καὶ ὀδυρομένης καὶ
 ἀλλὰ ποιεῖν καὶ λέγοντι πολλὰ καὶ ἀνάξια
 ἐμῶς ὡς ἐγὼ φημι.

Sed et illa, quum præpositioni, In, pro ablatiuo
 subijcitur accusatiuus, ut Gellius notat in oratione Ci
 cer. de imperio Cn. Pompei, Cum nostros portus, atq;
 eos portus, quibus uitā ac spiritū ducitis, in prædonum
 fuisse potestatem sciatis. Et in Amphit. Plauti, Nunc
 uerò mihi in mentem fuit, pro in potestate, in mente,
 quod cōtra rarò aut uix fit. Ideoq; illud Vergilij, Ra
 puitq; in fomite flammam. Seruius esse ait pene Solæ
 cophanes. Tale tamē est et illud Ouidij Met. Aspice
 uultus Ecce meos, utinamq; oculos in pectore posses
 Inserere. Nisi quis in pectora scribendum censet. Plu
 tarch. In Antonio, Ἀντώνιος δὲ τὸ πόλιμ' ἐκλιπῶν
 καὶ τὰς μετὰ τῶν θείων διατριβὰς ἀποίκοισιν ἐνά
 λιοιρ ἀπεσκευάζει αὐτῶ περὶ πλὴν φάρον εἰς πλὴν
 θάλασσαν.

Græcam Antiptosin uocat Sernius, cum post Pas
 sua daituus loco ablatiui cum præpositione adhibe
 tur, ut Ver. Nec cernitur ulli. Horat. Scriberis Vario
 fortis et hostiū uictor. Xenophon, δούως μοι ἑστὶ
 καίως ἀπαντατὸν βίον βεβιωμένον. Isoc. ad De

Datiuus t
 co ablatiui
 cū præpo
 sitione:

monicum, ὥστε μοί μηδὲ τὸν ἀπαρτὰ χθόνου δύνασθαιρ λήθηρ ἐμποιῆσαι τῶρ ἐκείνοις πεπραγμένωρ.

Nomen p
adaerho

Græce non minus sunt et illæ, de quibus supra in Enallage dixi, Nobis non licet esse tam desertis. Et Macrobius, Si uobis uolentibus est. Sic Græci. Aristoph. ὄντως γὰρ ἐστὶ πλεονασμῶν ἀπασιρ ἡμῖρ εἶναι Et ἐμοί βελομένω ἦρ

Græca quoq; antimeria est, cum nomen pro aduerbio summitur ad hunc modum. Plini. Hæc singula et matutina et uespertina datur, pro mane et uespere. Ver. Nec gregibus nocturnus obambulat, pro noctu. Idem Rursum, nec minus Aeneas se matutinus agebat, pro mane. Huc attinet et illud eiusdem, Vibranti gladio connixus ab aggere dexter Occupat. ἀριστοφ. Δῆλος δ' ἔστιρ ὅτι τ' πράγματος ἀκίκοέρ τιτῆ βαδίσσῃ τῶ τάχῃ. Homerus, Ἄλλοι μὲν ξαθιοῖτε τ' ἀνέρις ἰπποκορυθαὶ εὐδὸρ πάνυχοιοι. idem, οὐ χεῖρ πάνυχοιορ εὐδὸρ βελοφόρορ ἀρδρα

Græca uidetur, et illa Enallages forma quæ in Prolepse sæpe usurpatur, ut Salustius, Itaque initio res diuersi, pars ingenium, alij corpus exercebant. De qua in Enallage diximus. Est enim Græcis familiarissima, Cebes, αὐτὰι τοίνω ἐφῆ ἢ μὲν πλὴν μάστιγα ἐχουσα ἀλῆται τιμορσία ἢ δὲ πλὴν κεφαλῆρ ἢ τῶ τοῖς γόνασιρ ἔχουσα λύπη ἢ δὲ τὰς τριχας τίλλουσα ἑαυτοῖς ὀδύνη

Græcum

Græcum est & illud Salustij cum similibus, in quibus post masculina & fœminina subijcitur neutrum. Huic adolescentia cædes, rapinæ, discordia civilis gratia fuere. Terentius, Atq; hæc, qui misit non sibi postulat te uiuere. Ad Eunuchum enim & ancillâ refertur illud, hæc. Idem, Tamen uel uirtus tua me, uel uicinitas, quod ego in propinqua parte amicitie puto, facit ut audacter moneam & familiariter. Cic. de off. Quâ similitudinē natura, ratioq; ab oculis ad animum transferens, multo etiam magis pulchritudinem, constantiam, ordinem in consilijs, factisq; conseruanda putat. Sic Græci. Isocrat. κόσμος Αἰσχύνην Δικαιοσύνην, Σοφροσύνην, τούτοις γὰρ ἀπασί δοκεῖ κρατεῖσθαι &c. Tale putat Seruius & illud Terentij, Qui habet salem, quod in te est.

Homericæ figura est, qua utitur Vergilius in comparationibus interdū, qualis in illa cernitur, Qualis populeæ mœrens philomela sub umbra, Amissos queritur fœtus, quos durus orator Obseruans, nido implumes detraxit. Et, Qualis ubi in lucem coluber mala gramina pastus. Et Ouidij, Falcata nouissima cauda est, Qualia dimidiæ sinuantur cornua lunæ. Est enim Enallage, Qualis, pro qualiter, ut in illa Homeri,

οἴη δ' ἄρτεμις εἶσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
ἢ κατὰ τήν γυνετον πέρι, μίκετον κέρυμανθον
τερωμένην κάπροισι καὶ ὠκείαις ἐλάφοισι.
τῆδε δ' ἅμα νύμφαι κῆραι διὸς αἰγιόχοιο
Αἰγροόμαρ

Ἄγρονόμα παύσσει γέγησθε δέτε φρενα λιῶ.
 Πασάωρ δ' ὑπὲρ ἦγε κἄρη ἔχε ἠδὲ μέτωπα,
 Ρῆαδ' ἀξινώτη πέλεται καλαί δέτε πᾶσαι,
 ὧς ἦατε ἀμφιπόλοισ μετέτρεπε πάσθῆνος ἀδμῆς

In illa tamen primi Aeneidos, quae ex hac est uersa,
 Qualis in Eurotae ripis, aut per iuga Cynthi,
 Exercet diana choros, quam mille secutæ
 Hinc atque hinc glomerantur Oreades.
 Eclipsis uel prouocabuli, qui, uel aduerbij, quando,
 magis quadrare uidetur propter Apodosin illam, Ta
 lis erat Dido, ut sit, qualis Diana, quæ exercet, uel
 qualis Diana, quum uel quando exercet choros. Si
 mile est & illud Horacij in Sermoninibus, Eoq;
 Non ut magna dolo factum negat esse suo pars,
 Quod non ingenuos habeat, clarosq; parentes.
 Sic me defendam. Sic Theocritus,

Ἄδ' ἰορ ᾧ ποιμαν τὸ τιὸρ μέλος ἢ τὸ κάταχρῆς τῷ
 ἄπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόδερ ὑδῶρ.

In illa uero sexti Aeneidos, uix hoc sufficiat.
 Quale solet syluis brumali frigore uiscum
 Fronde uirere noua, quod non sua seminat arbos,
 Et croceo fetu teretes circundare truncos:
 Talis erat species auri.
 Supplendum enim uidetur, quale est uiscum, quod ui
 scum solet brumali frigore, &c.

FINIS.

INDEX